

சமகாலம்

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No: QD/125/News/2015

ஜனவரி தேர்தலை விடவும் முக்கியமான ஆகஸ்ட் தேர்தல்

General Election; The Unfinished Business of January 2015

இலங்கையில் ஒரு
'ரஷ்ய விளையாட்டு'

மும்முனைப்போட்டிக்கான
சாத்தியம்; ஐ.தே.க.வுக்கு
சாதகமாக அமையும்

இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதி
பொறுப்புக்கூறலைப்
பற்றியது மாத்திரமா?

உள்ளகப் பொறிமுறை
விசாரணையை தமிழர்கள்
ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா?

ஜனநாயகத்தின்
புத்துயிர்ப்புக்கான 19வது
அரசியலமைப்புத்திருத்தம்

மோடியால்
மோடிக்கு தொல்லை

ஜெயலலிதாவின் அடுத்த
கட்ட வியூகம் என்ன?

INDIA.....IN₹ 50.00

SRI LANKA....SLR 100.00

SINGAPORE...SG\$ 14.00

CANADA.....CAN\$ 10.00

AUSTRALIA...AUS\$ 10.00

SWISS.....CHF 10.00

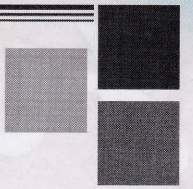
USA.....US\$ 10.00

UK.....GB£ 5.00

EUROPE..EU€ 5.00

வீரகேசரி ePaper

URL : <http://epaper.virakesari.com>

மற்றவர்கள் மீது
 பிழைகண்டு பிடிப்பதே
 விருப்பத்துக்குரிய ஒரு
 விளையாட்டாகத்
 தோன்றுகின்ற ஒரு
 உலகத்தில் நாம் வாழ்கி
 றோம். அதுவே அரசியல்
 பிரசாரங்களுக்கான
 தந்திரோபாயத்தின்
 அடிப்படையாகவும்
 நீண்ட காலமாக விளங்கி
 வந்திருக்கிறது. உலகம்
 பூராவும் ஒளிபரப்பப்
 படுகின்ற தொலைக்காட்சி
 நிகழ்ச்சிகளில் பெருமள
 வானவற்றிலும் அதுவே
 பேசு பொருளாகவும்
 இருக்கிறது. பத்திரிகைகள்
 விற்பனைக்கும் அதுவே
 உதவுகிறது.

எவரையாவது நாம்
 சந்திக்கின்ற வேளைகளி
 லெல்லாம் எமது முதல்
 பிரதிபலிப்பு பெரும்பாலும்
 எம்மையறியாமலேயே
 குறைபாடுகளைத்
 தேடுவதாகவே
 இருக்கிறது.

- ஹென்றி பி.ஐழிங்
 அமெரிக்க
 கல்வியியலாளர்

உள்ளடக்கம்

12 ஜனவரி மக்கள் ஆணைக்கு ஜனாதிபதி துரோகம் செய்யக்கூடாது

17 இலங்கையில் ஒரு 'ரஷ்ய விளையாட்டு?'

21 மும்முனைப்போட்டிக்கான சாத்தியம்; ஐ.தே.க.வுக்கு சாதகமாக அமையும்

24 இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதி பொறுப்புக்கூறலை பற்றியது மாத்திரமா?

27 உள்ளகப் பொறிமுறை விசாரணையை தமிழர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா?

30 தமிழ் டயஸ்பொறா அடையாளங்களும் வரையறைகளும்

34 ஜனநாயகத்தின் புத்துயிர்ப்புக்கான 19வது அரசியலமைப்புத்திருத்தம்

39 உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்

44 நனவாகாத அமெரிக்கக்கனவு

49 மேற்காசியாவில் சூடான பனிப்போர்

54 'தம்மத்தின் பெயரால்' ரோஹிங்யா முஸ்லிம்களின் துயரங்கள்

60 மோடியால் மோடிக்குத் தொல்லை

66 ஜெயலலிதாவின் அடுத்த கட்ட வியூகம் என்ன?

74 பிள்ளை பெறுவதைப் பெண்ணே முடிவு செய்ய வேண்டும்

76 General Election; The Unfinished Business of January 2015

78 Rajapaksa The BIG "Nonentity"

80 Securing Sri Lanka from 'Super-power' rivalry

85 The Problematic Discourse on 'Preserving' Tamil Culture

88 US's Asia Pivot has not brought any significant change in Indian Ocean

சமகாலம் திருவாரூர் பேப்பர்ஸ் பிரைவட் Samakalam
சமகாலம்

ஜூலை 2015

பக்கங்கள் - 100

மலர் 04 இதழ் 01

A Monthly bilingual News Magazine

எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ்
(சீலோன்) (பிரைவேட்) லிமிடெட்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு-14,
இலங்கை.
தொலைபேசி : +94 11 7322700
ஈ-மெயில்: samakalam@ex-
pressnewspapers.lk

ஆசிரியர்
வீரகத்தி தனபாலசிங்கம்
(e-mail : suabith@gmail.com)

உதவி ஆசிரியர்
தெட்சனாமூர்த்தி மதுசூதனன்

பக்க வடிவமைப்பு
எம்.பூரீதரகுமார்

ஒப்பு நோக்கல்
என்.லெப்ரின் ராஜ்

வாசகர் கடிதங்களை அனுப்ப
வேண்டிய முகவரி:
ஆசிரியர்,

சமகாலம்
185, கிராண்ட்பாஸ் ரோட்,
கொழும்பு -14.
இலங்கை.
மின்னஞ்சல் : samakalam@
expressnewspapers.lk

விளம்பரங்களுக்கு :

தொலைபேசி: 011-7767702
011-7767703
011-7322736

பெக்ஸ்: 011 7778752
011-7767704
011-2327827

2015, ஜூலை 16 - 30

சமகாலம்

தமிழர் அரசியல் தலைமைத்துவ மட்டத்தில் என்ன நடக்கிறது?

தலைப்பி என்ன?
பாணியை உட்கொண்டிருக்கிறீர்களா?
ஐ.தே.க.வுக்கு சாத்தியம்?
சாதிப் பிரச்சனைகளில்
தமிழ் சமூகம் உள்ள 'தேவர்கள்' எவர்?
பெற்றுக்கொடுத்த கைகள்
சுய மானங்களை மீட்டும்
கத்திரைகள் கந்த கைகள்
தமிழர்களுக்கு இந்திய
பிரதானிய வேண்டும்
புதுப்பனை தி. ஜெ.தமிழர்
கத்திரைகள், சாதிப் பிரச்சனைகள்

INDIA ... INR 65.00
UK ... GBP 12.00
CANADA ... CAD 16.00
AUSTRALIA ... AUD 18.00
SINGAPORE ... S\$ 11.00
PHILIPPINES ... PHP 15.00
EUROPE ... EUR 8.00

 ஆசிரியரிடமிருந்து...

ஜனவரி மக்கள் ஆணைக்கு துரோகம்?

ஜனவரி தேர்தலில் மைத்திரிபால சிறிசேனவை ஆதரித்து வாக்களித்து அவரை ஜனாதிபதியாக்கிய மக்கள் பேதலித்துப் போய் நிற்கிறார்கள். அத்தேர்தலில் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ எதிர்வரும் பொதுத்தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிடுவதை அனுமதிக்க ஜனாதிபதி சிறிசேன இணங்கியிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ராஜபக்ஷவுக்கு வேட்பாளர் நியமனம் வழங்குவது தொடர்பான அறிக்கையை ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் பொதுச்செயலாளரான முன்னாள் அமைச்சர் சுசில் பிரேம ஜெயந்த வெளியிட்டு பல நாட்கள் கடந்தும் கூட அதில் தனக்கு சம்மதம் இருக்கிறதா இல்லையா என்பது குறித்து சுதந்திரக்கட்சியினதும் சுதந்திர முன்னணியினதும் தலைவரென்ற வகையில் ஜனாதிபதி இன்னமும் உத்தியோகபூர்வமாக அறிவிப்பு எதையும் வெளியிடாமல் இருந்து வருவது ஜனவரியில் நாட்டு மக்கள் தனக்கு அளித்த ஆணைக்கு துரோகம் இழைப்பதற்கு அவர் தயாராகிவிட்டார் என்ற சந்தேகத்தை மேலும் வலுப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கிறது.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான இலங்கையின் வரலாற்றில் முன்னென்றுமேயில்லாத படுமோசமான ஊழல் மோசடிகள், குடும்ப அரசியல் ஆதிக்கம், அதிகார துஷ்பிரயோகம், சட்டத்தின் ஆட்சியின் சீர்குலைவு, இனவெறி எல்லாம் தலை விளித்தாடிய ஒரு தசாப்தகால ராஜபக்ஷ ஆட்சியைத் தூக்கியெறிந்த நாட்டு மக்கள் நல்லாட்சியை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் புதியதோர் அரசியல் கலாசாரத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்காகவும் ஜனாதிபதி சிறிசேனவை ஆதரித்தார்கள். ஆனால் அவரோ 6 மாதங்களுக்கு முன்னர் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட அதே அரசியல்வாதிகளுடன் இணைந்து ஆகஸ்ட் பொதுத்தேர்தலுக்காக செயற்படுவதற்கு முனைப்பைக் காட்டுகின்ற மிகவும் துரதிர்ஷ்டவசமான நிகழ்வுப் போக்கினை இன்று காண்கின்றோம்.

ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் அங்கத்துவக் கட்சிகளின் தலைவர்களான வாசுதேவ நாணயக்கார, தினேஷ் குணவர்தன, விமல் வீரவன்ச ஆகியோர் கடந்த பெப்ரவரி மாதம் முதலிருந்தே முன்னாள் ஜனாதிபதியை அடுத்த பொதுத்தேர்தலில் சுதந்திர முன்னணியின் பிரதமர் வேட்பாளராக நியமிக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பேரணிகளை ஏற்பாடு செய்து பிரசாரத்தைத் தீவிரப்படுத்தி

வந்திருக்கிறார்கள். ஜனாதிபதி சிறிசேன சுதந்திரக்கட்சியின் தலைவராக இருக்கின்ற போதிலும் கூட, அக்கட்சியின் பெருவாரியான பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அந்த ராஜபக்ஷ ஆதரவுப் பேரணிகளில் பங்கேற்றனர். அத்தகைய பேரணிகளில் பங்குபற்றுவதற்கு கட்சியின் உயர் பீடத்தால் விதிக்கப்பட்ட தடையை அந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. மகிந்த ராஜபக்ஷ விடமிருந்து சுதந்திரக்கட்சியின் தலைமைத்துவத்தைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட போதிலும், கட்சியை தனது முழுமையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வருவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் ஜனாதிபதி சிறிசேனவுக்கு இருக்கின்ற மட்டுப்பாடுகளை அல்லது இயலாமையை இது வெளிக்காட்டியது.

சுதந்திரக்கட்சியின் பொதுச்செயலாளராக இருந்த சிறிசேன அதிலிருந்து வெளியேறியே ராஜபக்ஷ ஆட்சிக்கு எதிரான பொது எதிரணியின் வேட்பாளராக ஜனாதிபதி தேர்தலில் களமிறங்கினார். அத்தேர்தலில் சுதந்திரக்கட்சியில் இருந்து வெளியேறிய ராஜித சேனாரத்ன போன்ற சிலர் சிறிசேனவுக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்ட போதிலும் கட்சி முழுமையாக அவருக்கு எதிராகவே இயங்கியது. ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தன்னைத் தோற்கடிக்க வேண்டுமென்று நாட்டு மக்களைக் கேட்டுக் கொண்ட அதே கட்சி இயந்திரத்துடனும் அரசியல்வாதிகளுடனும் சேர்ந்து செயற்படுவதற்கு மாத்திரமல்ல, அவர்களுக்கு தலைமை தாங்குவதற்கும் முடிவை எடுத்ததில் ஜனாதிபதி சிறிசேன ஒருவகையான தந்திரோபாயத் தவறை இழைத்திருக்கிறார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஜனாதிபதி தேர்தலில் மக்கள் அவருக்கு அளித்த ஆணையைப் பிரதிபலிக்காத ஒரு பாராளுமன்றத்தை வைத்துக் கொண்டதான் நல்லாட்சிப் பரீட்சார்த்தத்தை அவர் செய்ய வேண்டியிருந்தது. முன்னாள் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷ தனது நோக்கங்களுக்கும் தந்திரோபாயங்களும் இசைவான முறையில் பயன்படுத்தக்கூடிய பெரும் எண்ணிக்கையான உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்த பாராளுமன்றத்தினால் ஜனாதிபதியும் புதிய அரசாங்கமும் எதிர் நோக்கிய நெருக்கடிகளை இங்கு விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. நாட்டு மக்கள் அறிவார்கள்.

ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிவடைந்த கையோடு சில தினங்களில் பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்து புதிய தேர்தலுக்கு ஜனாதிபதி சிறிசேன உத்தரவிட்டிருந்தால் அந்தத்

(97ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

வரகீகுமூலம்...

நாயின் உடல் அசைவில் யோகாப் பயிற்சிகள் சகலவற்றையும் அவதானிக்க முடியும். நாய் படுத்தி ருந்துவிட்டு எழும்பும் போது அதன் முன்னங்கால்களையும் பின்னங்கால்களையும் நீட்டி, ஆழமான முச்சுவடுவதைக் காணலாம். சர்வதேச யோகா தினத்தை முன்னிட்டுப் பாரதிய ஜனதா தலைமையி லான தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி அரசாங்கம் மக்களை அணிதிரட்டி ஏற்பாடு செய்த நிகழ்வுகள் இந்தியாவின் மதசார்பற்ற தன்மைக்கும் ஜனநாயகக் கட்டுமானத்துக்கும் பாதகமான முறையில் இந் துவா நிகழ்ச்சித் திட்டத்தை மேம்படுத்துவதற்கான ஒரு முயற்சியே. கடந்த காலத்தில் சர்வாதிகாரி கள் கடைப்பிடித்த தந்திரோபாயத்தை ஒத்தவையே. அத்தகைய நடவடிக்கைகள் மூலமாக மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற அடிப்படைப்பிரச்சினைகளில் இருந்து கவனம் திசைதிருப்பப்படுகிறது. வாழ்வின் தரத்தை மேம்படுத்துவதற்கு யோகா தேவை என்கின்ற அதேவேளை, பசிபட்டினியைப் போக்குவ தற்கு முதலில் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டியது முக்கியமானதாகும்.

சீதாராம் யெச்சூரி, இந்திய மரகீச்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பெருஞ்செயலாளர்

முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் அரசியல் வாழ்வு எங்கி ருந்து தொடங்கியதோ அந்த இடத்திலேயே அதை முடித்துவைக்கப்போ கின்றேன். அம்பாந்தோட்டை மாவட்டத்தில் பெலியத்தை தொகுதியில் இருந்துதான் ராஜபக்ஷ முதலில் மக்கள் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப் பட்டார். அதேதொகுதியில் போட்டியிடுமாறு அவருக்கு நான் சவால் விடுக்கிறேன். நானும் அந்தத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு அங்கேயே அவரின் அரசியல் வாழ்வு முடிவுபெறுவதை உறுதிசெய்வேன்.

அமைச்சர் ராஜீவ் சேனா ரத்னாவின் மகன் சத்திர சேனாரத்னா

பிரதமர் வேட்பாளர் நியமனத்தைப் பெற்ற பிறகு சாத்தியமானால், முன்னாள் ஜனாதி பதி மகிந்த ராஜபக்ஷ என்னைத் தேர்தலில் தோற்கடிக்கட்டும் பார்க்கலாம். இந்தச் சவாலை ஏற்காத பட்சத்தில், ராஜபக்ஷவும் அவரது கையாட்களும் தேர்தலில் போட்டி யிடாமல் வீடுகளுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்க வேண்டும். அவர் எனது சவாலை ஏற்றுக்கொள்வாரா அல்லது ஓடிவிடுவாரா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ராஜபக் ஷவை தேர்தல் நெருக்கடியிலிருந்து மீட்டெடுக்க இப்போது விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் இல்லை.

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க

வரலாற்றில் முதற்தடவையாக ஒரு ஜனாதிபதி சிறுபான்மையினரின் பெரும் பான்மையான வாக்குகளினாலும் பெரும்பான்மையினரின் சிறுபான்மையான வாக்குகளினாலும் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்.

முன்னாள் பெருஞ்செயலாளர் சிவசுப்பிரமணியன் அலிவிருத்தி அமைச்சர் பசில் ராஜபக்ஷ

ஜனவரி 9 ஆம் திகதி பலரது வீடுகளில் அடுப்பு எரியவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். அதுதேசியக்கொடி அரைக்கம்பத்தில் பறந்ததையொத்த தினமாகும். மீண்டும் தேசியக் கொடியை எமது மண்ணில் ஏற்றுவதற்கு நான் முன்வந்திருக்கிறேன். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமைத்துவத்தை கையளித்துவிட்டு எனது சொந்த ஊருக்கு நான் வெறுங் கையுடனேயே திரும்பி வந்தேன். எனக்கு எதிராகப் பல குற்றச்சாட்டுகள் முன்வைக்கப் பட்ட போதிலும் கூட, நான் இந்த நாட்டு மக்களின் இதயங்களைத் தவிர வேறு எதையும் திருடவில்லை என்பது இப்போது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ

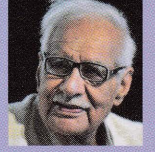

பூர்வலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் ஐக்கியதேசியக் கட்சியும் எதிர்வரும் பொதுத் தேர்தலில் தனித் தனியாகவே போட்டியிடும். ஆனால், தேர்தலுக்குப் பிறகு நாமெல்லோரும் இணைந்து அரசாங்கமொன்றை அமைப்போம். எமது கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களுக்கு அங்கு இடமிருக்காது.

முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமரதுங்க

ஜனநாயகத்தை நசுக்கிய சக்திகள் இப்போது கூட பலம் பொருந்தியவையாகவே இருக்கின்றன. இந்திராகாந்தி 1975 ஜூனில் பிரகடனம் செய்ததைப் போன்ற அவசரகால நிலை மீண்டும் வரலாம் என்பதை நிராகரிப்பதற்கில்லை என்று பாரதிய ஜனதாவின் மூத்த தலைவர் அத்வானி கூறியது அதிகாரம் ஒருவரின் கையில் குவிக்கப்படுகின்ற சூழ்நிலையை மனதில் வைத்துத்தான். அந்த நேரத்தில் இந்திராகாந்தியின் கையில் அதிகாரம் குவிந்ததைப் போன்று இப்போது அது நரேந்திரமோடியின் கையில் குவிந்து கொண்டிருக்கிறது.

குல்திப்நாயர்

பூர்வலங்கா சுதந்திரக்கட்சிக்குள் முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ தலைமையில் செயற்படும் பிரிவினர் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன தலைமையிலான பிரிவினருடன் ஒன்று பட்டால் அடுத்த பாராளுமன்றப் பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி வெற்றி பெறுவதற்கு பெரும் உந்துதலாக இருக்கும். ஆனால், ராஜபக்ஷ பிரதமர் வேட்பாளராகப் போட்டியிடுவாரேயானால் அது பெரும் அனர்த்தமாகிப் போய்விடும். ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் வெற்றியை எவராலும் தடுக்க முடியாமல் போகும்.

கிரமியப் பெருகுறாற அமைச்சர் எஸ்.பி.திசுநாயக்க

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவியும் பிரதமர் பதவியைப் போன்றதுதான். வழமையாக இவ்விரு பதவிகளும் ஒப்பிடப்படுகின்றன. அரசியலில் மிக நீண்டகாலமாக இருந்துவருவதன் காரணமாகப் பெற்ற தகுதிகள் பிரதமராவதற்கு என்னைப் பொருத்தமுடையவனாக்குகின்றன என்று நினைக்கிறேன். எனக்கு அரசியலில் 40 வருட கால அனுபவம் உண்டு. மேலும், நான் ஒருபோதும் கட்சி மாறியதில்லை. நான் பதவிகளுக்காக அலைபவனும் அல்ல.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் நிமால் சிறிபுல டி சில்வர்

அரசியல் அனுசூலத்துக்காக ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவுடன் இணைவதென்றால், நான் அரசியலில் இருந்தே விலகுவேன். ஆனால் அந்த அளவுக்கு ஜனாதிபதி ஒருபோதும் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளப்போவதில்லை என்பதில் எனக்கு உறுதியான நம்பிக்கை.

உளவு மாகாண முதலமைச்சர் ஹரின் பெர்னாண்டே

அடுத்த பொதுத்தேர்தலில் பெலியத்தை தொகுதியில் போட்டியிட முன்வருமாறு சுகாதார அமைச்சர் ராஜித சேனாரத்னவீன் மகன் முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு சவால்விடுவது பன்றிக் குட்டியொன்று சிங்கத்துக்கு சவால்விடுவதை ஒத்ததாக இருக்கிறது.

முன்னாள் அமைச்சர் மகிந்த யாப்பா அபேவந்தன

நான் இப்போது இளைஞன் அல்ல. ஆனால், இளைஞர்களுக்கு அரசியல் போதிக்க என்னால் முடியும். எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்று ஜே.வி.பி. தலைவர்கள் கூறுகிறார்கள். அதைப் பகிரங்கமாகக் கூறுமாறு அவர்களுக்கு நான் சவால் விடுக்கிறேன். அவ்வாறு அவர்கள் பகிரங்கமாகக் கூறுவார்களேயானால் அவர்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்து அதனால் பெறக்கூடிய பணத்தை எனது புதிய கட்சிக்குக் கட்டிடம் ஒன்றை வாங்கப் பயன்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கும்.

ஜனாதி தேவக பக்ஷய தலைவர் சேரமவன்ச அமரசிங்க

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

மூன்றாண்டு நீட்சியும் சமகாலம்

தமிழ் வழி வாசிப்பு வழங்கலில் இடம்பெற்ற 'இடைவெளியை' சமகாலம் இதழ்கள் நிறைவு செய்துள்ளமை அதன் பங்களிப்பின் தனித்துவத்தைக் காட்டுகின்றது. எழுத்தறிவுப் பெருக்கின் ஒரு முக்கியமான விளைவு வாசகர்களின் எண்ணிக்கைப் பெருக்கமாகும். அதன் தொடர்ச்சியாக நிகழ்ந்து வரும் மூன்றாம் நிலைக்கல்வியின் (TERTIARY EDUCATION) வளர்ச்சி, வாசிப்பு வழங்கலின் தரமேம்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தத் தொடங்கியுள்ளது. அத்தகைய ஒரு பின்புலத்திலே தான் "சமகாலம்" இதழின் வருகையினையும் வளர்ச்சியினையும் நோக்க வேண்டியுள்ளது.

அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், பண்பாடு, கல்வி, சூழலியல் சார்ந்த செய்திகளும் தகவல்களும் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த 'கூர்ந்தெழற் செய்திகளும்' (SCOOPS) வாசகரிடத்து உளவியல் அடிப்படையில் வாசிப்பு அங்கலாய்ப்பை அல்லது வாசிப்புப் பதகளிப்பை ஏற்படுத்துதல் உண்டு. செய்தி தொடர்பான விமர்சனம், அதன் பின்புலப் பார்வை, அதன் விளைவுகள், திறனாய்வு எழுத்தாக்கங்கள் முதலியவை உணர்ச்சி கலந்த அகவய நிலையிலிருந்து தருக்க வழிப்படும் புறவய நிலைக்கு வாசகரை இட்டுச் செல்லும். அத்தகைய எழுத்தாக்க வழங்கலை 'சமகாலம்' கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக மேற்கொண்டுவந்துள்ளது.

கனதியான விடயங்களைக் கையாளும் பொழுது 'வாசகர்

இதழ்களும்

நட்புடைமையைப்' (READER FRIENDLY) பராமரித்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஊடகங்களுக்குண்டு. நிகழ்கால ஊடகவியலில் அந்தக் கருத்துவடிவம் விரிவாக ஆராயவும் பேசவும்படுகின்றது. கனதியான விடயங்களை அல்லது உள்ளடக்கங்களை வாசகர் நட்புடைமையோடு கையளிப்பதில் வெற்றிகண்ட இதழ்களுள் 'சமகாலமும்' உள்ளடக்கப்படுகின்றது.

தமிழகச் சூழலில் 'த இந்து' தமிழ் நாளிதழ் அந்த வெற்றியை எட்டியுள்ளது. கனதியான விடயங்களைக் கருத்துத் திரிபு இன்றி வாசகரின் அறிகைத் தளத்தோடு சங்கமிக்க வைத்தல் வாசகர் நட்புடைமையின் முக்கிய பரிமாணம். அதேவேளை மலினமான சுவையைத் தூண்டி எழுதுதல் மிகவும் இலகுவான செயல். நல்ல சுவையை, அதாவது தரச்சிறப்புமிக்க ஆக்கங்களோடு உறவாடும் சுவையை, வளர்த்தெடுத்தல் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் ஒரு முக்கியமான அறிவுப்பணியாகவும் சமூகப் பணியாகவும் கருதப்படுகின்றது. வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் அது ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக இல்லை. ஏனெனில் அந்நாடுகளின் கல்வித் தர உயர்வும், நல்லனவற்றையும் அல்லனவற்றையும் வேறு பிரித்தறியும் திறனும், மேலோட்ட மலினச்சுவையை இலகுவாகக் கண்டறிவதற்குத் துணைசெய்கின்றன.

2012, July 06-19

சமகாலம்

சுமபந்துனின் உரை ஏற்படுத்திய சலசலப்பு

இந்திய ஜனாதிபதி தேர்தலில் கட்சிகளின் விபூசங்கள்

நில அபகரிப்பும் போராட்டங்களும்

INDIA	INR	50.00	CANADA	CANS	10.00	USA	US\$	10.00
SRI LANKA	SLR	150.00	AUSTRALIA	AUS\$	10.00	UK	GB£	5.00
SINGAPORE	S\$S	14.00	SWISS	CHF	10.00	EUROPE	EU€	5.00

தமிழ்ச் சூழலில் தரமான அரசியல் மற்றும் சமூக வாசிப்புச் சுவையை வளர்த்தெடுக்கும் முயற்சியோடு மட்டும் 'சமகாலம்' நின்றவிடாது, கருத்துக்களிலே பன்முகத்தன்மைகளுக்கு இடமளிப்பதிலும் வாசகரைக் கருத்து நிலையில் விசைப்படுவோராக மாற்றுவதிலும் கவனம் செலுத்தி வருகின்றது.

'அபிவிருத்தி நோக்கிய ஊடகம்' (DEVELOPMENT MEDIA) 'மாற்று ஊடகம்' முதலாம் கருத்து வடிவங்கள் அளிக்கைத் தரத்தை முக்கியத்துவப்படுத்துதலிலும், வாசகரை வினைப்படுவோராய் மாற்றுவதிலும் ஊன்றிய கவனம் செலுத்துகின்றன. அந்நிலையில் சமகாலத்தின் ஆசிரிய தலையங்கங்கள் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆசிரியர் தலையங்கங்களுக்குரிய பொருள் தெரிவும், எடுத்துரைப்பு முறையும் விபரணங்களாக அன்றி கருத்துவினைப்பாட்டு (DISCOURSE) வடிவமாக்கும் ஆசிரிய நுட்பங்களும், வினைப்படும் வாசகர் என்ற நிலைக்கு உந்தி விடுகின்றன.

சமகாலத்தின் கடைசிப் பக்கம் அந்தச் செயற்பாட்டை மேலும் வலுவுடையதாக மாற்றுகின்றது. நவீன இதழியல், இருபக்கத் தொடர்பாடலையே வலியுறுத்துகின்றது. மூன்று ஆண்டுகளாக வெளிவந்த சமகாலம் இதழ்களின் கடைசிப்பக்க அளிக்கைகள் பன்முக வாண்மைகளும் நிலைகளும் சார்ந்த வாசகரின் வளமான உரையாடல்களாக அமைந்ததுடன் இருபக்கத் தொடர்பாடலை வளமும் வலுவு மூட்டிவந்துள்ளன.

அபிவிருத்தி இதழியல் என்ற கருத்தாக்கத்தில் பின்வரும் மூன்று முக்கியமான பரிமாணங்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

1. பகுப்பாய்வின் வழியாகப் பொருள் கோடல் நிலைக்கு நகருதல்.
2. ஆக்கபூர்வமான கருத்தாடல்களும், திறனாய்வு செய்தலும்.
3. அடிநிலை மாந்தரோடு நேர்மையுடன் கூடிய உற்றிணைப்பு. (SINCERE ASSOCIATION WITH GRASS ROOTS)

அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம் முதலாம் நிலைகளில் நெருக்கடிகளை எதிர்கொள்ளும் மூன்றாம் உலகநாடுகளின் இதழியல் மேற்குறித்த அபிவிருத்திப் பண்புகளைக் கொண்டிருந்தல் வேண்டுமென வலியுறுத்தப்படுகின்றது. நமது சூழலில் அதற்குரிய வகைமாதிரி எடுத்துக்காட்டாக 'சமகாலம்' அமைந்திருந்தலை அதன் அளிக்கைகளில் இருந்து அறிந்துகொள்ள முடியும்.

அறிவுநிலையிலும், சமூக ஆற்றுப்படுத்தல் நிலையிலும் கல்விக் கூடங்களுக்கு இணையான பங்கை நவீன இதழ்கள் வழங்கத் தொடங்கியுள்ளன. கல்விக் கூடங்கள் விடும் இடை வெளிகளையும், கையாளமுடியாத விடயங்களையும் இதழ்கள் கையாளுகின்றன என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

தகவல் தருதல், அறிவூட்டல், மீள்வலியுறுத்தல் (REINFORCE) ஊக்கப்படுத்துதல் முதலாம் கடமைகளுடன் சமூகத்தின் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை நெறிப்படுத்தலிலும் இதழ்களின் பங்கு முக்கியமானதாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

இலங்கை, இந்தியா, ஆசியா, உலகம் என்ற நிலைகளில் அறிவுக் கையளிப்பைத் தாங்கிய ஆக்கங்கள் 'சமகாலத்தில்' வெளிவந்துள்ளன. பூகோள நிலைவரங்கள் இலங்கையின் மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களும் எதிர்வினைகளும் விரிவாக நோக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கில வாசிப்பின் வழியாகத் திரட்டப்படக்கூடிய அறிவுக்குவிப்பைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு வழங்கும் முயற்சியில் 'சமகாலம்' இதழின் பணி, தனித்துவமாகப் பதிவு செய்யப்பட வேண்டியுள்ளது.

நவீன அறிவுப் பெருக்கமும் அறிவுப் பங்கீடும் மொழி பெயர்ப்புக்களுடன் தொடர்புபட்டிருந்தலைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. ஆங்கில மொழியில் அத்துணை அறிவுப் பெருக்கம் நிகழ்ந்தமைக்கு அந்த மொழியில் நிகழ்ந்து வரும் மொழி பெயர்ப்புச் செயற்பாடுகளும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

தரமான ஓர் இதழை அடையாளப்படுத்தும் ஒரு குறிகாட்டியாக அந்த Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

இதழில் வெளியிடப்படும் தரமான மொழி பெயர்ப்புகள் அமைகின்றன. 'சமகாலம்' இதழின் தனித்துவமான பரிமாணங்களுள் ஒன்று, அந்த இதழில் இடம்பெற்றுள்ள மொழிபெயர்ப்புக்கட்டுரைகளாகும். கட்டுரைகளின் தெரிவும், பிசுகின்றி மேற்கொள்ளப்படும் மொழிபெயர்ப்பும் 'சமகாலத்தின் தனித்துவத்தை அடையாளப்படுத்துகின்றன.

கட்டற்ற அறிவுப் பாய்ச்சலை மேற்கொள்ளல் இதழ்களுக்குரிய ஒரு முக்கிய பணியாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. கட்டற்ற அறிவுப் பாய்ச்சலைச் சமூக நீதி தழுவிய சமநிலையில் வழங்கவேண்டிய பொறுப்பு இதழ்களுக்கு முக்கியமானது. 'FREE AND BALANCED FLOW' என்ற தொடரால் அந்தக்கருத்து விளக்கப்படும். அறிவு அனைவருக்குமுரியது. அனைவராலும் எட்டப்படக்கூடியதாகவும் அது இருந்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஒரு கருத்து மூலதனத்துடன் சமகாலம் இதழ் இயங்கிவருதலை அதன் ஆக்கப்பதிவுகளில் இருந்து தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

சமகாலம் இதழுக்குரிய தனித்துவங்களுள் ஒன்றாகக் கருத்தாக்கது, அதன் உள்ளடக்கங்கள் வாயிலாக முன்னெடுக்கப்பட்டுவரும் உட்கலப்புச் சிந்தனை (Infused Thinking) அதாவது வழங்கப்படும் கருத்து உள்ளடக்கத்தோடு வாசகரைச் சிந்திக்கச் செய்யும் வகையிலான ஏற்பாடு

களை மேற்கொள்ளல் உட்கலப்புச் சிந்தனையாகும். அதற்கு ஏற்றவகையில் எழுதப்படும் கட்டுரைத் தெரிவுகளுக்கு சமகாலத்தில் இடமளிக்கப்படுதல் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியுள்ளது. கற்றற் செயற்பாட்டில் முன்வைக்கப்படும் ஒரு சிறப்புக் கருத்து, 'உங்களிலும் பார்க்க வேறொருவர் கூடுதலாக அறிந்தவராக உள்ளார்' என்பதைப் புலப்படுத்துதலாகும். அத்தகைய நடப்பியலை உணர்த்துதலே கற்றலை மேலும் முன்னெடுப்பதற்கு வழிவகுக்கும். அவ்வகையிற் கூடுதலான அறிவைத் திரட்டிக் கொள்ளும் வழிமுறைகளுள் வாசிப்பு மிக முக்கியமானது. அதனை பிரக்களை பூர்வமாக முன்னெடுப்பதில் சமகாலத்துக்குத் தனிபிடமுண்டு.

வேறொருவர் எங்களிலும் கூடுதலான அறிவும் அனுபவமும் கொண்டுள்ளார் என்ற விடயப்பரப்பைக் கொண்டுள்ள சமகாலத்தின் முதலாம் பக்கத்தில் இடம்பெறும் படமும் கருத்துரைப்பும் புலப்படுத்துகின்றது. முரண்பாடுடைய அரசியற்கருத்துக்களை ஒப்புநோக்கவும் வாசகர் தமது அறிகைத்தளத்தை விரிவாக்கிக் கொள்ளவும் 'வாக்குமூலம்' என்ற பகுதி துணை செய்கின்றது. உள்நாட்டு அரசியற் பக்கங்கள் கருத்தாடல்கள் வழியான கண்டுபிடிப்புக்களுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. ஒற்றைப் பரிமாணத்தில் அன்றி பன்முகக்கருத்

துக்களை உள்ளடக்கிய பல்பரிமாண நோக்கு உள்ளாட்டு அரசியற் பக்கங்களிலே வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய அரசியல் மற்றும் உலக அரசியல் தொடர்பாக அவ்வப்போது கட்டுரைகளை எழுதிவந்த அ.மார்க்ஸ் அவர்களின் ஆக்கங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. அவர் முன்வைக்கும் மாற்றுக்கருத்துகள், வாசகரின் சிந்தனையோட்டத்திலே 'தன்னமைவாக்கல்' என்ற உளவியற் செயற்பாட்டை முன்னெடுப்பதற்குத் துணை செய்கின்றன.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் 'தன்னமைவாக்கல்' என்ற உளவியற் செயற்பாட்டை விளங்கிக் கொள்ளல் முக்கியமானது. மனிதரின் அறிகை அமைப்பு (COGNITIVE STRUCTURE) மாற்றமின்றி நிலைத்த நிலையில் இருந்தால் அறிவு வளர்ச்சியடையவில்லை என்று அறிகை உளவியலாளர் குறிப்பிடுவர். இருக்கும் அறிவின் அமைப்போடு புதிய கருத்துக்களும் மாற்றுக் கருத்துக்களும் மோதும் பொழுது, அவற்றை உள்வாங்குவதற்கு முன்மைய அறிகை அமைப்பை மாற்றிப் புதியவற்றை உருவாக்கும் செயல் முறையே தன்னமைவாக்கல் என்று குறிப்பிடப்படும். அவ்வகையில் அரசியல் ஆய்வுகளில் அ.மார்க்ஸ், என்.சண்முகரத்தினம், என்.முத்துமோகன், குசல்பெரேரா முதலியோரின் கட்டுரைகள் விதந்து குறிப்பிடப்படவேண்டியுள்ளன.

இலக்கியத்திறனாய்வில் விதந்து பேசப்படும் ஒரு துறையாக 'கட்டுரையியல்' அமைகின்றது. புனைகதை சாரா எழுத்தாக்கங்களில் கட்டுரை இலக்கியம் தனித்துவமானது. தமிழில் இத்துறை இன்னமும் விரிவாக ஆராயப்படவில்லை. உலக மொழிகளில் புனைகதைகளிலும் பார்க்க கட்டுரைகளை கூடுதலாக எழுதப்படுகின்றன. வாசிக்கவும்படுகின்றன. அறிவுக்கையளிப்பிலும் அனுபவப்பகிர்விலும் கட்டுரை வடிவங்களே முதன்மை பெற்றுள்ளன. அகவயமான உணர்ச்சிநிலையிலிருந்து புறவயமான தருக்க நிலைவரை கட்டுரை வடிவம் நீண்ட வீச்சுக் கொண்டது. கட்டுரை வடிவத்தைக் கையாளு

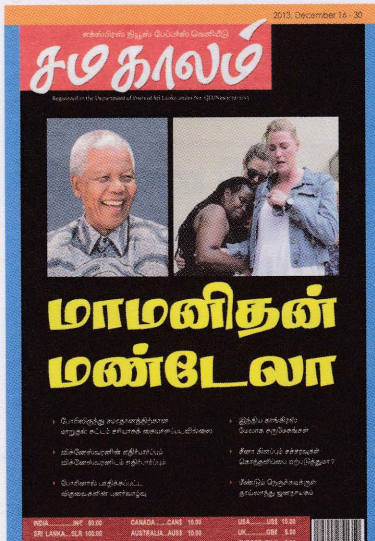

வதில் சமகாலம் தனக்கென உரிய தனித்துவத்தை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. கனதியான விடயங்களை மலினப்படுத்திச் சிதைக்காது வளமான மொழிக்கையாளுகையுடன் கலைச் சொற்களும் கொண்ட கட்டுரைகள் சமகாலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. தமிழிற் கட்டுரை இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுத்து வருவதில் சஞ்சிகைகளின் பங்கு முக்கியமானது என்பதையும் இச்சந்தர்ப்பத்திலே குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது.

வாசிப்பு வளர்ச்சியின் ஒரு முக்கியமான பரிமாணம் 'அரசியல்வாசிப்பு' பொருளாதாரம், சமூகம், பண்பாடு, கல்வி, கலை இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றி உண்ணும் உணவிலும் அரசியல் கலந்துள்ளது.

தமிழ்ச் சூழலில் ஒற்றைப்பரிமாண அரசியல் வாசிப்பே பெருமளவில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அதாவது, ஒரே தளத்தில் நின்று சிந்திப்பதற்குரிய எழுத்துக்களே மரபுவழியாக முன்னுரிமை பெற்று வந்துள்ளன. அவற்றின் வழியாகத் தேக்க நிலைவாசிப்பே வளர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அந்நிலையில் மாற்றுவாசிப்பின் தேவை மேலெழத் தொடங்கியது. மாற்றுவாசிப்புக்கு இடம்கொடுக்கும் இதழ்களுள் சமகாலத்துக்குத் தனியிடம் கிடைக்கப்பெறுகின்றது.

அரசியல் என்பது அறிவியற் பண்புகளைக் கொண்டது. உலக அரங்கில் 'அரச அறிவியல்' (PO-

LITICAL SCIENCE) என்ற கருத் தாக்கமே எடுத்தாளப்பட்டுவருகின்றது. அரசியலை அறிவியல் நிலையில் நோக்காத நிலை பரவலுற்றுள்ளது. உணர்ச்சிபூர்வமாக நோக்கும் போது அகவய நிலையிலிருந்து விடுபட்டுத் தருக்க நிலை கருத்து வழங்கலிலும் 'சமகாலம்' பங்கு கொள்கின்றது. நிதானம் குன்றிய உணர்ச்சிபூர்வமான அரசியலில் இருந்து இலங்கை மக்களை விடுபடச் செய்யும்வேளை தீர்வுகளை நோக்கி நகர்தலும் எளிதாக இருக்கும். இலங்கை அரசியலில் மேலாதிக்கம் செலுத்தியோர் உணர்ச்சிபூர்வ அரசியலுக்கே விசை கொடுத்து வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அறிவியற் பண்பு கொண்ட வாசிப்புக்குரிய ஒரு களத்தை மூன்று ஆண்டுகளாக 'சமகாலம்' உருவாக்கி வந்துள்ளது. அந்த வகையில் ஒரு மாதிரிகை (MODEL) யாகவும் இலங்கைச் சூழலில் உருவாக்கம் பெற்றுவருதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆபிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்கா தொடர்பான கருத்தாடல்கள் உலக அரங்கிலே பலநிலைகளில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அரசியல், பொருளியல், சமூகவியல், அறிவியல், உளவியல் முதலாம் தளங்களில் அந்நாடுகளின் மக்கள் நிலைவரங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. அவை தொடர்பாக சமகாலத்தில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் அறிவு நோக்கில் மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தவை என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. அந்நாடுகளின் பின்னடைவுக்குப் பின்புலமாக அமைந்த பொருளியற் சுரண்டற் காரணிகளை அக்கட்டுரைகள் சிறப்பாக வெளிக்கொண்டுவந்துள்ளன. கருத்துநிலையில் மேலாதிக்க முனைப்புக்கள் இலங்கை மீது செலுத்தும் வாக்குகளைப் பகுப்பாய்வு செய்யும் கட்டுரைகளை வெளியிடுவதிலும் 'சமகாலத்தின்' பங்களிப்பு ஆய்வு நோக்கில் பெறுமதிமிக்கதாக அமைந்துள்ளது.

தமிழகச் சூழலிலே தரமான நூலாய்வுகளை வெளியிடுவதில், 'த இந்து' ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் இதழ்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கணங்காத்திரமான நூல் மதிப்பீடுகள்

அவற்றிலே வெளிவருகின்றன. ஏனைய இதழ்களுக்கு அவை முன் மாதிரியாகவும் அமைகின்றன.

சமகாலத்தில் வெளிவரும் 'பனுவல் பார்வை'யும் அந்தவகையிலே குறிப்பிடத்தக்கது. புதிய நூல்கள் தொடர்பான புகழ்ச்சியற்ற தரமான மதிப்பீடுகளை முன்வைக்கும் பனுவல் பார்வை இன்றைய சூழலிலே காலத்தின் தேவையாகவும் மேலெழுந்துள்ளது.

சினிமா விமர்சனம் என்பது ஆய்வு நிலையில் ஆழ்ந்து ஊடுருவி கனதியான அழகியற் கருத்துக்களை முன்வைக்கும் துறையாக உலக அரங்கில் வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது. தமிழில் அந்த ஆற்றலைக் கொண்டுவந்த முன்னோடி விமர்சகராக ஏ.ஜே.கனகரத்னா விளங்கினார். தரமான சினிமாச் சுவையை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு தர நிலையில் வளர்ச்சியடைந்த உலக சினிமாவையும், உலகத்திறனாய்வின் எழுகோலங்களையும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு வழங்குதல் முக்கியமானது. அந்தப்பணியையும் 'சமகாலம்' மேற்கொண்டுவருதல் வாசகர் நிலையில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது.

சமகாலம் மேற்கொண்ட பிறிதோர் அறிவுப் பணி, 'நினைவுப்பரவல்' மறைந்த ஆளுமைகளின் அரசியல், கலை இலக்கியம், அறிவியல் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த பங்களிப்புக்களை திறனாய்வு செய்து அளிக்கை செய்தல் அறிவு நோக்கும் சமூக நோக்கு முள்ள இதழ்களின் கடமையாகும். அந்தப்பணியிலும் சமகாலத்தின் பதிவுகள் தனித்துவமாக அமைதலைச் சுட்டிக்காட்டவேண்டியுள்ளது. தனி மனிதரின் பங்களிப்புக்கள் சமூக அறிவை நீட்சி கொள்ளச்செய்தலை 'நினைவுப்பரவல்' வெளிப்படுத்துகின்றது.

இதழியல் ஆய்வில் இதழ்கள் உருவாக்கும் 'மேல்நோக்கிய அசைவியம்' (VERTICAL MOBILITY) என்பது முக்கியமான அறிபொருளாகவுள்ளது. அதாவது, வாசகரை அவர்களின் குறிப்பிட்ட அறிவு மட்டத்திலே தக்கவைத்துக் கொண்டிருப்பதல்ல இதழ்களின்

பொறுப்பு, அவர்களின் அறிவு மட்டத்தை மேல்நோக்கி நகர்த்திச் செல்வதற்குரிய ஆக்க அளிக்கைகளை வழங்குதல் சமூகப் பொறுப்பு வாய்ந்த இதழ்களுக்குரிய முக்கியமான பணியாகும்.

'சமகாலம்' இதழ்களின் மூன்றாண்டுகால நீட்சியும், வாசகரின் மேல்நோக்கிய அசைவியமும், இணைந்த தொடர்ச்சிகளாகவுள்ளன. தமிழ்ச் சூழலுக்கு முன்னர் பரிச்சயமில்லாத ஆய்வாளர்களின் அளிக்கைகளை அறிமுகம் செய்தல் சமகாலம் மேற்கொள்ளும் சிறப்பான தொடர்பாடற் பணி என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்திலே கூறவேண்டியுள்ளது.

வாசிப்பும், வாசிப்புக்குரிய வழங்கலும் முடிவில்லாத தொடர்ச்சியானவை. அந்நிலையில் இதழ்கள் மேலும் மேலும் புதிய இதழியற் கூறுகளை மேலும் இணைத்துச் செல்ல வேண்டும். இயங்கியல் என்பது வளர்ச்சியையும் மாற்றங்களையும் புதுமைகளையும் தருக்க நிலையில் விளக்கி வருகின்றது. 'சமகாலமும்' நவீன உலக சிந்தனை வளர்ச்சிகளோடும் அரசியலோடும் இணைந்த சூழலியல் இளம் வளர்ந்தோர் (YOUNG ADULT) இயல், பண்பாட்டியல், சமூக உளவியல் முதலியவற்றை உள்ளடக்கிய ஆக்கங்களை மேலும் தருதல் வேண்டும். அவை, வாசிப்பு வளர்ச்சியை ஆழ்ந்து விசைப்படுத்துவதாய் அமையும். ■

சமகாலம்

தமிழர் அரசியல் தலைமைத்துவ மட்டத்தில் என்ன நடக்கிறது?

INDIA: ₹ 80/- CANADA: CAN 16.00 USA: \$16.00
 BR LARA: S\$ 100.00 AUSTRALIA: A\$15.00 UK: £8.00
 SINGAPORE: S\$ 14.00 SWED: € 10.00 EUROPE: € 10.00

உள்நாட்டு அரசியல்

ஜனவரி மக்கள் ஆணைக்கு ஜனாதிபதி துரோகம் செய்யக்கூடாது

லங்கையில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒன்றரைக் கோடிக்கும் அதிகமான வாக்காளர்களில் சுமார் 75 சதவீதமானவர்கள் ஆகஸ்ட் 17 நடைபெறவிருக்கும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வாக்களிக்கக்கூடிய சாத்தியம் பெரும்பாலும் இருக்கிறது. தேர்தல் முறையில் மாற்றத்தைச் செய்வதற்காக அரசியலமைப்புக்கான 20ஆவது திருத்தச் சட்டம் குறித்துப் பாராளுமன்றத்தில் யோசனை முன்வைக்கப்பட்டபோதிலும் கூட, அடுத்த பொதுத் தேர்தல் தற்போதைய விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழேயே நடைபெறும் என்று ஆரம்பத்திலிருந்தே தெளிவாகத் தெரிந்தது. அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையிலான கசப்பானதும் விறுவிறுப்பானதுமான போட்டிகளுக்கு மேலதிகமாக ஒரே கட்சிக்குள் அல்லது பல கட்சிகளை உள்ளடக்கிய கூட்டணிக்குள் விருப்பு வாக்குகளுக்கான போட்டிபோட்டிகளும் தொடர்ந்தும் இருக்கப்போகின்றன என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். இத்தகைய சூழ்நிலைகளின் கீழ் குறைந்

தபட்சத் தேர்தல் வன்முறைகள் இடம்பெறுவதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்படவேண்டும். ஏற்கனவே இரத்தினபுரியில் இருந்து தேர்தல் வன்முறையுடன் தொடர்புடைய முதலாவது மரணம் பற்றிய செய்தி வெளியாகியிருக்கிறது.

பாராளுமன்றக் கலைப்பு

உண்மையில் சொல்லப் போனால், கலைக்கப்பட்ட பாராளுமன்றம் 2016 ஏப்ரில் வரை நீடிப்பதற்கான ஆணையைக் கொண்டிருந்தது. மக்கள் பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களை அவற்றின் முழுமையான பதவிக் காலங்களுக்கும் செயற்பட அனுமதிப்பதே எந்தவொரு ஜனநாயகத்துக்கும் சிறந்ததாகும். அதனால், உரியகாலத்துக்கு முன் கூட்டியே தேர்தலை நடத்துவதென்பது ஒரு ஜனநாயக ரீதியான செயற்பாடாகப் பெரும்பாலும் இருக்கமுடியாது. கோட்பாட்டளவில் இதுவே உண்மை என்கின்ற அதேவேளை,

கலாநிதி லக்சிறி

பெர்னாண்டோ

பாராளுமன்றத்திற்குள் குழப்பநிலை அதிகரித்துவந்ததே அதைக் கலைக்கவேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்தியது. மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் உயர்ந்த சபைக்குள் சில உறுப்பினர்கள் சில வாரங்களுக்கு முன்னர் இரவில் படுத்துறங்கினார்கள் என்பதை நாமெல்லோரும் அறிவோம். உரியகாலத்துக்கு முன்கூட்டியே பாராளுமன்றத்தைக் கலைப்பது என்பது ஜனவரியில் புதிதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஜனாதிபதியினால் நாட்டு மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஒரு வாக்குறுதியாகும். 100 நாட்களின் பிறகு பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படும் என்பதே அந்த வாக்குறுதி. ஆனால், ஏதோவொரு காரணத்துக்காக அந்தப் பாராளுமன்றம் 150 நாட்களுக்கும் அதிகமான காலம் செயற்பட அனுமதிக்கப்பட்டது.

ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மைத்திரிபால சிறிசேன மக்களிடமிருந்து பெற்ற ஆணைக்கும் பாராளுமன்றத்தில் கட்சி

பொதுத்தேர்தலில் பிரதான போட்டி ஒப்பீட்டளவிலான ஜனநாயகச் சக்திகளினால் தலைமை தாங்கப்படுகின்ற ஐ.தே.கட்சிக்கும் ராஜபக்ஷவின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் சுழல்கின்ற அரசியல் சக்திகளுக்கும் இடையிலானதாகவே இருக்கப்போகிறது.

களின் பிரதிநிதித்துவங்கள் அமைந்திருந்த முறைக்கும் இடையே வெளிப்படையான முரண்பாடு இருந்தது. மூன்றாவது பதவிக்காலத்துக்கும் பதவியில் இருக்கும் ஆசையில் முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ உரிய காலத்துக்கு முன்கூட்டியே ஜனாதிபதித் தேர்தலை நடத்துவதற்கு மேற்கொண்ட தீர்மானமே இதற்குப் பிரதான காரணமாகும். அவரது முயற்சி தோல்வியடைந்தவுடன் முரண்பாடு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஜனாதிபதித் தேர்தலும் பாராளுமன்றத் தேர்தலும் குறுகிய கால இடைவெளிக்குள் நடத்தப்பட்டால், அவற்றில் மக்களால் வழங்கப்படுகின்ற ஆணைகள் எப்போதுமே ஒத்திசைவானதாக இருக்கும் என்பது இதன் அர்த்தமில்லை. ஆனால், அவ்வாறு அமையக்கூடிய வாய்ப்புகள் அதிகம் என்பதுடன் ஜனநாயகத்துக்கும் அது நல்லதாகும்.

முன்னாள் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்திற்குள் இருந்த தனது ஆதரவாளர்களை விரும்பத்தகாத செயல்களில் ஈடுபடுகின்ற ஒரு கும்பல் போன்று தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த சங்கதி. எவ்வாறெனினும் பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் மிகவும் நீண்டதாக அதாவது 6 வருடங்களாக இருந்தது. புதிதாக நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் பிரகாரம் பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலம் 5 வருடம்

களாகும். அதன் அடிப்படையில் நோக்குகையில் அந்தப் பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலத்தின் நியாயப்பாடு ஏற்கெனவே முடிந்துவிட்டது என்று கருத இடமுண்டு. அண்மைக்காலத்தில் பாராளுமன்றக்கூட்டங்கள் எந்தவித பயனுமில்லாதவையாகவே அமைந்திருந்ததையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அரசியலமைப்புக்கான 20 ஆவது திருத்தம்

பாராளுமன்றத்தைக் கலைப்பதற்கு முன்னதாக அரசியலமைப்புக்கான 20ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான அக்கறையுடனான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், என்னதான் நல்ல நோக்கம் இருந்தாலும், வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்ட வரைவு குழப்பங்கள் நிறைந்ததாகவே காணப்பட்டது. பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டு குழு நிலைக்கு

அது விடப்பட்டிருந்தால் குழப்பநிலை மேலும் அதிகரித்திருக்கக்கூடும்.

எதிரணியினர் 19ஆவது திருத்தத்துக்கு எழுபதுக்கும் அதிகமான திருத்தங்களைப் பிரேரித்தனர். 20ஆவது திருத்தம் பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டிருந்தால் குழு நிலையில் எதிரணியினர் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய திருத்தங்கள் தேர்தல் முறையை முற்றுமுழுதாகவே பாழடித்திருக்கும். இரட்டை வாக்குமுறையில்லாத நிலையில் அது சிறுபான்மையினக் கட்சிகளுக்கும் சிறிய கட்சிகளுக்கும் பாதகமாக அமைந்திருக்கும். எனவே பழிப்புக்கிடமான குழப்ப நிலையொன்றுக்குள் நாட்டை இழுத்துச் செல்லாமல் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டது நல்லதொரு விடயமே.

சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல்

பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் ஒன்றிலே தேர்தல்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செயன்முறைமையாகும். தற்காலிகமாகவென்றாலும் வாக்காளர்களே மன்னர்கள். வாக்களிக்கப்போகும் போது, ஏனைய நிலைமைகள் ஒழுங்காக இருக்குமானால் அவர்கள் அறிவுபூர்வமான தெரிவைச் செய்ய முடியும். சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தலை உறுதி செய்வது தேர்தல் ஆணையாளரி

னதும் பொலிஸாரினதும் கடமையாகும். 19ஆவது திருத்தத்தின் ஏற்பாடுகளின் பிரகாரம் தேர்தல் ஆணைக்குழு அமைக்கப்படாதது துரதிர்ஷ்டவசமானதாகும். நல்லாட்சியையும் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களை நடைமுறைப்படுத்துவதையும் சூழப்பியடிக்கும் நோக்குடன் செயற்பட்டவர்கள் பாராளுமன்றத்திற்குள் இருந்தார்கள்.

வாக்களிக்கத் தகுதியில்லாமலேயே வாக்களிக்கக் கூடியவர்கள் (Ghost votes) இன்னமும் தேர்தல் இடாப்பில் இருக்கக்கூடியது சாத்தியம். பதிவு செய்யப்பட்டவர்களானவர்களினதும் நாட்டின் சனத்தொகையினதும் கடந்த தேர்தலில் வாக்களித்தோரினதும் தொகையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் மேற்கூறப்பட்ட தகுதியற்ற வாக்காளர்களின் பிரசன்னத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவர்கள் அமைதியாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் தற்போதைய சூழ்நிலையில் துடிப்புடன் செயற்பட முன்வருவார்கள். ஆனால், ஜனநாயகக் கட்சிகளும், சிவில் சமூக அமைப்புகளும் தேர்தல் கண்காணிப்பாளர்களும் மிகுந்த விழிப்புடன் இருக்கவேண்டும்.

மார்ச் 12 இயக்கம் விஞ்ஞாபனம் ஒன்றை முன்வைத்திருக்கிறது. வேட்பாளர்களை நியமிக்கும்போது சகல கட்சிகளும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நியமங்கள் குறித்து அதில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்நியமங்களைச் சகல கட்சிகளுமே பின்பற்றிச் செயற்பட்டால் ஆரோக்கியமான பாராளுமன்றம் ஒன்று அமைவதை உறுதிப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கும். வேட்பாளர்கள் குற்றச்செயல்களில் ஈடுபடாதவர்களாக, இலஞ்சம், ஊழல் மோசடிகளில் ஈடுபடாதவர்களாக, சமூக விரோத வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாதவர்களாக, அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யாதவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று மார்ச் 17 இயக்கம் வலியுறுத்தியிருக்கிறது. அண்மைய வருடங்களாக உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் அரசியல் கலாசாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும் போது இந்த நியமங்களுக்குப் பொருந்தக் கூடியவர்களை வேட்பாளர்களாக நியமிப்பதென்பது மிகவும் சங்கடமான காரியமாகவே இருக்கும்.

மார்ச் 12 இயக்கத்தின் விஞ்ஞாபனத்தில் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன உட்பட சகல கட்சிகளுமே கைச்சாத்திட்டிருக்கின்றன. ஆனால், முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ கைச்சாத்திடவில்லை. விஞ்ஞாபனம் வெளியிடப்பட்ட கொழும்பு வைபவத்திற்கு அவர் அழைக்கப்படவும் இல்லை. இந்தக் கோட்பாடுகளை அரசியல் கட்சிகள் கடைப்பிடிக்கவில்லையானால், அவற்றினால் நியமிக்கப்படக்கூடிய வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்காமல் விடுவதன் மூலமாக ஆரோக்கியமான அரசியல் கலாசாரத்தை உறுதிசெய்வது வாக்காளர்களைப் பொறுத்ததேயாகும்.

வாக்காளர்களின் விவேகம்

பாரம்பரியமாக இலங்கையில் வாக்காளர்களின் விவேகம் மிகவும் உயர்ந்ததாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. போக்கிரிகள் மத்தியில் இருந்து சிறந்த வேட்பாளரை

அல்லது வேட்பாளர்களைத் தெரிவு செய்வது எவ்வாறு என்பதை சராசரி வாக்காளர் அறிந்திருந்தார். இது விருப்பு வாக்குமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதையடுத்து கணிசமான அளவுக்கு சரிவு கண்டுவிட்டது. இதேபோன்ற பிறழ்வு உள்நாட்டுப் போர் காலகட்டத்தின் போது இடம்பெற்றிருந்தது. இனம் மற்றும் மதத்தின் வழியில் வாக்காளர்கள் மத்தியில் துருவமயமாதல் தீவிரமடைந்ததையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

ஆனால், ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு முன்னரான மாதங்களிலும் பின்னரான நாட்களிலும் ஓரளவுக் கேனும் நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது வெளிப்படையானது. நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு வடக்கில் உள்ள சிறுபான்மையினக் கட்சிகள் எதேச்சாதி

காரியான முன்னாள் ஜனாதிபதிக்கு எதிராகத் தெற்கில் உள்ள பெரும்பான்மையினக் கட்சிகளுடன் ஐக்கியப்பட்டு நின்றன. தேர்தல் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும் போது அந்தச் சிறுபான்மையினக் கட்சிகள் எதிர்வரும் பொதுத்தேர்தலில் தனியாகவே போட்டியிட வேண்டியிருக்கலாம். ஆனால் ஜனநாயகத்தின் மேம்பாடு, நல்லாட்சிக்கான அவற்றின் ஒருமைப்பாடு தொடர்ந்து நீடிக்கும்.

நீண்டகால அடிப்படையில் நோக்கும் போது இலங்கையில் கட்டாய வாக்களிப்புமுறை கடைப்பிடிக்கப்படுமானால் அது நல்லதாகவே அமையும். இதை நான் முதற்தடவையாகக் கூறுகிறேன். வாக்களிப்பு என்பது ஒரு உரிமை மாத்திரமல்ல, கடமையும் கூட. கட்டாய வாக்களிப்பு முறை வாக்காளர் ஆள்மாறாட்டத்தைத் தடுப்பதற்கான இன்னொரு வழிமுறையுமாகும்.

அளவுக்கதமான அரசியல் கட்சிகள்

மிகவும் பெருவாரியான அமைப்புகள் பதிவு செய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்தமாக இவற்றின் எண்ணிக்கை 66 எனக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றில் சில கட்சிகளின் நிருவாகிகளைக் கண்டுபிடிப்பது கூட முடியாத காரியமாகும். இது தேர்தல் முறையில் உள்ள வெளிப்படையான பலவீனமாகும். சகலருமே தங்கள் மனம்போன போக்கில் நடந்துகொள்வது ஜனநாயகம் என்று அர்த்த

மாகிவிடாது. அரசியல் கட்சியொன்றைப் பதிவுக்காக ஏற்றுக்கொள்வதில் கண்டிப்பான சில விதிமுறைகள் இருக்கவேண்டும். நிலைபேறான உறுப்புரிமை, உகந்த ஒழுங்கமைப்பு, நம்பகத்தன்மையான நிருவாகிகள், செயற்பாடுகள் பற்றி நம்பகத்தன்மையான பதிவுகள் மற்றும் நியாயபூர்வமான நிதி போன்றவை இந்த விதிமுறைகளில் முக்கியமானவையாகும்.

ஒரு கட்சிக்கு மாகாண சபைகளில் அல்லது உள்ளூராட்சி சபைகளில் சில பிரதிநிதிகளாவது இல்லாத பட்சத்தில் அதை பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கான கட்சியாக ஏற்றுக்கொள்வதில் பெரிதாக அர்த்தமிருக்கப் போவதில்லை. மாகாணசபைத் தேர்தல்களுக்காக அல்லது உள்ளூராட்சி தேர்தல்களுக்காக அரசியல் கட்சிகளைப் பதிவு செய்யும்

குறிப்பிட்ட சில காரியங்களுக்கான பெருமை மகிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு உண்டு. மறுபுறத்தில் வேறு சில காரியங்களுக்காக அவருக்கு கெட்ட பெயரும் உண்டு. கௌரவமாக ஓய்வு பெறுவதே அவருக்கு நல்லது. ஆனால் சில ஆட்களுடைய பழக்க வழக்கங்களை, சுபாவத்தை மாற்றுவது என்பது முடியாத காரியம். மகிந்த அத்தகையதொரு பேர்வழியே

நடைமுறைகளில் கூடுதலான அளவுக்கு தளர்வுப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கலாம். கோட்பாட்டு ரீதியான நோக்கங்களுக்காக அல்லது வேறு நோக்கங்களுக்காக ஒரு குழுவோ அமைப்போ ஒரு அரசியல் கட்சியாக செயற்பட முடியாது என்று இதை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளத் தேவையில்லை.

யாருக்கிடையே போட்டி

பொதுத்தேர்தலில் பிரதான போட்டி 'ஓப்பீட்டளவிலான ஜனநாயக' சக்திகளினால் தலைமை தாங்கப்படுகின்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கும் ராஜபக்ஷவின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் சுழல்கின்ற அரசியல் சக்திகளுக்கும் இடையிலானதாகவே இருக்கும். 'ஓப்பீட்டளவில்' என்ற தகைமையை நான் நிதானமானமுறையில் பயன்படுத்துகிறேன். ஏனென்றால், ஐ.தே.க.முகாமுக்குள்ளும் ஜனநாயக விரோதமானதும் ஊழல்தனமானதுமான போக்குகள் இருக்கின்றன.

மகிந்த ராஜபக்ஷ எதிரணி முகாமில் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ போட்டியிடுவார் என்பது இக்கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டிருந்த தருணம் வரை தெளிவாகத் தெரியவரவில்லை. ஜூலை முதலாம் திகதி போயா தினத்தன்று தனது சொந்த கிராமமான மெதமுலானியில் ஆதரவாளர்கள் முன்னிலையில் உரையாற்றிய போது 'நாம் போட்டியிடுவோம்' என்று தான் அவர் அறிவித்தார். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியிடமிருந்தோ அல்லது

ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியிடமிருந்தோ கூட, வேட்பாளர் நியமனத்தை அவர்பெறுவது சாத்தியமில்லை. மைத்திரிபால சிறிசேனவின் தகுதிக்கு (அதிகாரத்தைச் சொல்லத்தேவையில்லை) ஏதாவது மதிப்புநிலை இருக்குமென்றால் ராஜபக்ஷ சுதந்திரக்கட்சியின் ஊடாக அல்லது ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியூடாக நியமனம் பெறுவதைத் தடுத்தேயாக வேண்டும்.

தனிப்பட்டமுறையில் நோக்கும் போது மகிந்த ராஜபக்ஷ தேர்தலில் போட்டியிடுவதென்பது முட்டாள்தனமான செயலாகும். அவர் விரைவில் எழுபது வயதை அடையவிருக்கிறார். பாராளுமன்ற அரசியலில் 1970 ஆம் ஆண்டு பிரவேசித்த அவர் 45 வருடங்களைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டார். அவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக, எதிர்க்கட்சித் தலைவராக, பிரதமராக, பிறகு நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய ஜனாதிபதியாகப் பதவிகளை வகித்திருக்கிறார். மூன்றாவது பதவிக் காலத்துக்கும் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கான முயற்சியில் தோல்விகாணாமல் இருந்திருந்தால், அடுத்த வருடம் வரை அவர் ஜனாதிபதியாக இருந்திருக்க முடியும். குறிப்பிட்ட சில காரியங்களுக்கான பெருமை அவருக்கு உண்டு. மறுபுறத்தில் குறிப்பிட்ட வேறு சில காரியங்களுக்காக அவருக்குக் கெட்டபெயரும் உண்டு. கௌரவமாக ஓய்வு பெறுவதே அவருக்கு நல்லதாக இருந்திருக்கும். ஆனால், சில ஆட்களுடைய 'மரபணுக்களை' அல்லது பழக்கவழக்கங்களை அல்லது சுபாவத்தை மாற்றுவதென்பது முடியாத காரியம். மகிந்த ராஜபக்ஷ அத்தகையதொரு பேர்வழியே.

மரபணுவுக்கும் சுபாவத்துக்கும் அப்பால், இன்னொரு முன்னணியில் இருந்து குறைந்தபட்சம் தேசியப்பட்டியலிலாவது போட்டியிட வேண்டுமென்ற பலமான அரசியல் நிர்ப்பந்தம் மகிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு இருக்கிறது. அந்த நிர்ப்பந்தம் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் சக்திகளிடமிருந்தே வருகிறது. ராஜபக்ஷ சுதந்திரக் கட்சியை குறிப்பாக மாவட்ட மற்றும் கிராமிய மட்டங்களில் மாற்றியமைத்துவிட்டார் என்பது வெளிப்படையானது. மக்களின் கட்சியென்ற நிலையில் இருந்து மக்கள் செல்வாக்குடைய ஒரு 'ஆராய்ச்சி' கட்சியாக அதை மாற்றுவதற்கு அவர் முயற்சித்தார்.

இந்த மாற்றங்களுக்கு பின்னணியில் இருந்திருக்கக் கூடிய சமூக- பொருளாதார அல்லது வாக்க சக்திகளைப் பற்றிய ஆய்வைச் செய்வதென்பது உண்மையில் ஒரு சுவாரஸ்யமான விடயமாகும். (அதை வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்ப்போம்) இது எதேச்சாதிகாரத்தின் வேர்களாகும் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. தற்போது ஒளிபரப்பப்படுகின்ற மீதுன் அம்மா அல்லது கத் பத்தினி போன்ற தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் இருந்து இந்த சமூக வேர்களின் அறிகுறிகளைக் காணமுடியும்.

சிறிசேனவின் பாத்திரம்

எதிர்வரும் பொதுத்தேர்தலில் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன நடுநிலை வகிக்க வேண்டுமென்ற கருத்

தைச் சிலர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் சம்பிரதாய பூர்வமான ஒரு வாதமாகும். ஜனாதிபதியிடம் சுதந்திரக்கட்சியினதும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக்கட்சியினதும் தலைமைத்துவத்தைக் கையளித்துவிட்டு மகிந்த ராஜபக்ஷ பின்வாங்கியிருந்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை மைத்திரிபால முறையாகப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும். சுதந்திரக்கட்சியையும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியையும் ஜனநாயகமயப்படுத்தவேண்டியதே உடனடி பணியாக இருந்தது. இது நாட்டை ஜனநாயகப்படுத்தும் பணியின் ஒரு அங்கமாகும்.

கடந்த சில மாதங்களாக மைத்திரிபால 'சலவை வாளிக் குள் இருந்து குதித்து வெளியே பாயும் தவளைகளை ஒவ்வொன்றாக பிடிப்பது' என்ற பழமொழியொன்றில் கூறப்படுவதைப் போன்ற வேலையிலேயே மூழ்கியிருந்தார். ஏக காலத்தில் உடுப்புகளை சலவை செய்வதும் தவளைகளைப் பிடிப்பதும் மிகவும் சிரமமான வேலையாகும். என்னதான் விளைவாக இருந்தாலும் பொதுத்தேர்தலில் அவர் சுதந்திரக்கட்சிக்கும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிக்கும் தலைமைதாங்கி வழிநடத்த வேண்டும். உதாரணத்துக்கு இந்தப் பணியை அவர் முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நடுநிலையாக இருப்பதுவும் கூட சிறப்பானதாகவே இருக்கும். ஆனால், திருமதி குமாரதுங்கவுக்கும் சொந்தத்தில் மட்டுப்பாடுகள் (வயது) மற்றும் மடமை (விரும்பத்தகாத பேச்சு) இருக்கவே செய்கின்றன.

பொதுத்தேர்தலுக்குப் பிறகு ஜனாதிபதி நடுநிலையான வராகவும் மெய்யாகவே சுயாதீனமானவராகவும் இருக்கலாம்.

ஜனநாயக முகாமுக்குள் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியை சரிசம வலுவுடன் எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய சக்தியொன்றை (ஜனநாயகமய சுதந்திரக்கட்சியின் மூலமாக) உருவாக்கவேண்டியதும் முக்கியமானதாகும். ஏனென்றால் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஒன்றும் முற்றிலும் தூய்மையானதல்ல. ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் கூட தனது தவறான பழக்கங்களை அல்லது மரபணுவை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பப்படும் 'சட்டன' நிகழ்ச்சியில் வடமேல் மாகாண முதலமைச்சர் தயாசிறி ஜெயசேகர அண்மையில் 'ஜனநாயகம் மற்றும் நல்லாட்சியின் கீழ்சிங்களக் கள்வர்கள் மாத்திரமல்ல ஆங்கிலக் கள்வர்களும் கூட அப்புறப்படுத்தப்படவேண்டும்' என்று கூறியிருந்தார்.

எவ்வாறெனினும், ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன முன்னாள் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவை அரவணைத்து அவரை சுதந்திரக்கட்சி/ ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி வேட்பாளர் குழுவின் தலைவராக அல்லது பிரதம வேட்பாளராக நியமித்தால், அது ஜனவரியில் ஜனநாயகத்துக்கு கிடைத்த வெற்றிக்கு செய்யப்படுகின்ற ஒரு அப்பட்டமான துரோகமாகும். ■

எ திர்வரும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடுவது என்று யாவராலும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட தனது முடிவை முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ அறிவித்துவிட்டார். முன்னர் தான் தலைமைத்துவம் வகித்த சுதந்திரக் கட்சி சார்பிலா அல்லது வேறு அணியின் கீழா தான் போட்டியிடப்போகிறேன் என்பது குறித்துப் பின்னர் அறிவிப்பதாகவும் அவர் கூறியுள்ளார். முன்னதை விடப்பின்னர் உள்ள கேள்விக் கே அவரது கட்சியினரும் இலங்கை மக்களும், அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழர்களும், புலம்பெயர்ந்தோரும் ஏன் ஒட்டுமொத்த சர்வதேசச் சமூகமுமே அந்தக் கேள்விக்கான பதிலையும், அதனை அடுத்துப் பாராளுமன்றத் தேர்தல் முடிவையும் ஆவலுடன் எதிர்நோக்கியுள்ளனர் என்பதே உண்மை.

மகிந்தவின் சலனத்திற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. அவர் தோல்வியுற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிவை விட எதிர்வரும் பாராளுமன்றத் தேர்தலை அவர் பெரிதும் நம்பியுள்ளார் என எண்ண இடமிருக்கிறது. ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வாக்கு எண்ணிக்கை நாளன்று அதிகாலையில் தமிழ் இனத்தவர் மட்டுமல்ல, முஸ்லிம் மக்களும் ஒட்டுமொத்தமாகத் தனக்கு வாக்களிக்கவில்லை என்ற உண்மை புலப்படும்வரை, மகிந்த தோல்வி அடைவார் என்று அவரது ஆதரவாளர்கள் நினைத்துக் கூடப் பார்த்திருக்கவில்லை. எனவே, வெற்றி-தோல்வி குறித்த எதிர்பார்ப்புகளோ, சந்தேகங்களோ அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

மாறாக, அன்று தொடங்கி இன்று வரை அடுத்த பாராளுமன்றத் தேர்தல் வரப்போகிறது என்பது அவர்கள் அனைவரும் உணர்ந்திருந்த விடயம். எனவே, அதில் வெற்றிபெற வேண்டியதும் தங்களுக்கு மிகவும் அவசியமானது என்பதையும் அவர்கள் இன்னும் அதிகப்படியாகவே அறிந்திருந்தார்கள். எப்போது ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ராஜபக்ஷவிற்கு 48 சதவீத வாக்குகள் பதிவாயிற்றோ, தேர்தல்-அரசியலில் அவர் இன்னமும் ஒரு

இலங்கையில் ஒரு 'ரஷ்ய விளையாட்டு?'

ஜனாதிபதித்தேர்தலில் பெருவாரியான சிங்கள வாக்குகள் மகிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு கிடைத்தன என்பதற்காக பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அவரின் தரப்பே பெரும்பான்மையான ஆசனங்களை கைப்பற்றும் என்று அர்த்தமாகி விடாது

“ரஷ்யா” வருவார் என்பது அப்போதே முடிவான விடயமும் கூட. அரசியல் ரீதியாகவும் அவர் அரசு செய்த காலத்தில் நிகழ்ந்த முறைகேடுகளுக்காக முன்னெடுக்கப் படவிருக்கும் வழக்கு-விசாரணைகளை முறியடிப்பதற்காகவும், அவரது ஆதரவாளர்களுக்கும் கூட மகிந்த மீண்டும் அரசு கட்டிலில் ஏறுவது கட்டாயமாகும். இலங்கையிலும் சரி, மற்றும் பிற ஜனநாயக நாடுகளிலும் சரி, “போர்க் குற்றங்கள்” போன்ற சர்வதேச விசாரணையைத் தடுத்து நிறுத்த முயற்சிப்பதற்கும், அவர்கள் அனைவருக்கும், அரசில் மகிந்த முக்கிய அங்கம் வகிப்பது அவசியமாகிறது.

‘ராஜபக்ஷ வாக்கு வங்கி’

தற்போதைய ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவரது ஆட்சிக் காலத்தில், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் அதனால் அமைச்சர்களாகவும் பதவி வகித்தவர்களுக்குத் தாங்கள் சார்ந்துள்ள சுதந்திரக்கட்சியின் வேட்பாளர் நியமனம் பெறுவதற்குக் கட்சி

என்.சத்தியமூர்த்தி

த்தலைவரும் தற்போதைய ஜனாதிபதியுமான மைத்திரிபால சிறிசேன அவர்களின் ஆதரவு தேவைப்படுகிறது. ஆனால், எதிர்வரும் தேர்தலில், கட்சி ஒட்டு மொத்தமாக வெற்றி பெற்று ஆட்சி அமைக்கிறதோ, இல்லையோ தங்களது தொகுதிகளில் “ராஜபக்ஷ வாக்கு வங்கி” கிடைத்தால் மட்டுமே வெற்றிபெற முடியும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தில் இருப்பவர்கள்.

இதற்கும் ஒரு படி மேலே போய் இதற்கு மாறாக, தற்போது ஆளும் ‘தேசிய அரசு’, பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் ஒரே அணியாகப் போட்டியிடும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர்களில் ஒரு சிலராவது, பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆதரவுடன் தேர்தலில் போட்டியிட்டு, வெற்றிபெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையையாவது பெற்றிருப்பார்கள். மாறாக, ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு முந்தைய காலம் தொடங்கி ஐக்கிய தேசியக்கட்சி பாராளுமன்றத்தேர்தலில் தனித்தே போட்டியிடுவோம் என்று தொடர்ந்து அறிவித்து வந்துள்ளது. அது மட்டுமல்ல, புதிய அரசு பதவியேற்ற பின்னரும் இது என்னவோ, ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் தனிக்கட்சி அரசு என்ற எண்ணத்திலேயே அந்தக் கட்சி செயற்பட்டு வந்துள்ளது. அத்தகைய எண்ணத்தையும் மக்களிடையே உருவாக்கியுள்ளது. கடந்த பல ஆண்டுகளாக ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்திராத அந்தக் கட்சி தற்போது அடிமட்டத் தொண்டர்களுக்கு பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடவும் கட்சிக்காகப் பணி செய்யவும் கிடைத்துள்ள வெற்றி வாய்ப்பை இழந்து விட முடியாது. இது அரசியல் நிர்ப்பந்தம். தேர்தல் கட்டாயம். அதனைச் சுதந்திரக் கட்சியின் அனைத்துத் தரப்பினரும் உணர்ந்தே வைத்துள்ளார்கள். சுதந்திரக்கட்சி மற்றும் அந்தக்கட்சி தலைமை வகிக்கும் “ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணி” மற்றும் எதிர்ணியான ஐக்கிய தேசிய

யக் கட்சி ஆகிய இரு சாராருமே பெருவாரி சிங்கள-பௌத்த சமூகத்தினரை முன்னிறுத்தும் கட்சிகள். ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற சிறிசேன, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சிங்களவர் வாக்குகள் மற்றும் பெருவாரியான தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் இனத்தவரின் ஏகோபித்த ஆதரவு காரணமாகவே வெற்றி பெற்றார்.

இன்னும் சொல்லப்போனால், சிறிசேனவிற்கு என்று தனிப்பட்ட தேர்தல் செல்வாக்கு இருக்கவில்லை. அவரது சொந்த மாவட்டமான பொலனறுவை தவிர, அவரது சொந்தச் செல்வாக்கில் எந்த மாவட்டத்திலும் ராஜபக்ஷவை விட அவருக்கு அதிக வாக்குகள் கிடைக்கவில்லை என்பதே உண்மை. பொலனறுவை மாவட்டத்திலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பாரம்பரிய வாக்குகளும் அவருக்குக் கிடைத்தன என்பதைத் தவிர, ராஜபக்ஷவும் தனக்கான வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தார்.

பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தமிழர் அரசியல் தலைமையான தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு தனித்துப் போட்டியிட்டு மீண்டும் வட மாகாணத்தையும் கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள தமிழர் பகுதிகளில் உள்ள பாராளுமன்ற ஆசனங்களையும் தனதாக்கிக் கொள்ளும். கூட்டமைப்பு “தமிழர் ஆதரவு” என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்ளும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் தேர்தல் கூட்டு வைத்துக் கொள்ளாது. தேர்தலுக்குப் பின்னரும் கூட்டணி ஆட்சி என்ற சூழ்நிலை உருவானால், அப்போதும் அதில் பங்கெடுப்பது, பங்களிப்பது குறித்தும் அமைச்சர் தெரிவிக்கும் கூட்டமைப்பிற்குள்ளேயே சூழப்பங்கள் ஏற்படலாம்.

இது போன்றே, முஸ்லிம் இனத்தவர் கட்சிகளின் நிலைப்பாட்டிலும் தேர்தலுக்கு முன்னர்-பின்னர் என்ற நிலைமை இப்போதே தோன்றிவிட்டது. ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ராஜபக்ஷவின் மீதான ஆர்வம் முஸ்லிம் கட்சித் தலைமைகளுக்குத் தொடர்ந்து இருந்தது என்றே கூற வேண்டும். ஆனால், அவரது ஆட்சிக் காலத்தில், சிங்களப்பேரினவாத அமைப்பான “பொது பல சேனா” வின் தாக்குதல்கள் காரணமாக, முஸ்லிம் மக்கள் ஒட்டுமொத்தமாக ராஜபக்ஷவிற்கு எதிராகத் திரும்பிய தாலேயே அவர்களது முக்கிய கட்சிகளின் தலைமைகளும் அந்தத் தேர்தல் கால நிர்ப்பந்தத்தை, அதிலும் கடைசி நிமிடம்வரை காத்திருந்து பார்த்துவிட்டு, ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

தற்போதைய சூழலில், அரசுத் தலைமையான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, ஆளும் கட்சி-எதிர்க்கட்சி என்று இரு வேடங்களையும் போடும் ஜனாதிபதி சிறிசேனவின் சுதந்திரக் கட்சியை மட்டுமல்ல, முஸ்லிம் அரசியல் தலைமைகளையும் அவர்களது அமைச்சர்களையும் கூட மட்டந்தட்டி வருகிறது. குறிப்பாக, முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவரும் மூத்த அமைச்சருமான ரவுஃப் ஹக்கீம் இது குறித்து பாராளுமன்றத்திலேயே வெளிப்படையாக வருந்தியுள்ளார்.

இதற்காக மட்டுமே முஸ்லிம் வாக்காளர்கள் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ராஜபக்ஷ அணியினருக்கு வாக்களித்து விடுவார்கள் என்பதல்ல பொருள். மாறாக, முஸ்லிம்

லிம் கட்சிகளுடன் தேர்தல் கூட்டணி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஐக்கிய தேசியக் கட்சி கருதினால், எத்தனை ஆசனங்கள் என்ற கேள்வியில் அவர்கள் பேரம் பேசுவதற்கு இது போன்ற வருத்தங்கள் முதல்படி என்று கூடச் சொல்லலாம்.

மாறாக, தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மற்றும் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் ஆகிய கட்சிகளே கூட, தங்களுக்குள் ஒரு தேர்தல் கூட்டணி அமைத்துப் போட்டியிட முடிவு செய்தால் அதுவும் எதிர்பார்க்கப்பட வேண்டிய விடயமே. அது போன்றே தற்போது நான்கு-ஐந்து கட்சிகளாகச் சிதறிக் கிடக்கும் முஸ்லிம் இன அரசியல் தலைமைகள், கடந்த கால கசப்பான அரசியல் மற்றும் அரசு அனுபவங்களின் அடிப்படையில் தாங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டணி அமைத்துத் தேர்தலில் போட்டியிட முயற்சி எடுத்தால், அதுவும் அந்த சமூகத்தினால் வரவேற்கப்படும்.

முஸ்லிம் கட்சிகளின் தலைமைகளிடையேயான “யார் பெரியவர்?” என்ற வறட்டுக் கௌரவம் தான் அவர்களைப் பிரித்தது. ஆனால், “கௌரவம்” பார்க்கும் இவர்கள் பதவிக்காக தனித்தனியாக நின்று நாட்டின் இரு பெரும் சிங்களக் கட்சிகளின் காலடியில் விழுந்து கிடப்பதை அந்தச் சமூகம் விரும்பவில்லை என்பதே உண்மை. அந்த வகையில், தமிழர் தேசியக் கூட்டமைப்புப் போன்றே மாறுபட்ட கருத்துக்கள் கொண்ட முஸ்லிம் கட்சிகள் நாட்டில் பல்வேறு தேர்தல்களை ஒன்றாகச் சேர்ந்து எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தும் அந்தச் சமூகத்தினிடையே உருவாகத் தொடங்கியுள்ளது. அத்தகைய கூட்டணி, ஆகஸ்ட் 17 பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு முன்னரே உருவாகுமா என்பது என்னவோ சந்தேகமே.

சந்திரிகாவின் சதுரங்கம்

ஜனாதிபதித் தேர்தலைப் போலவே, பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்க, மகிந்த ராஜபக்ஷவை ஓரம் கட்டுவதில் குறியாக இருக்கிறார். அவரால் பிரதமராக்கப்பட்டு, பின்னர் 2005 நவம்பர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சுதந்திரக் கட்சிக் கூட்டணியின் வேட்பாளராக முன்னிறுத்தப்பட்ட ராஜபக்ஷவை, அந்தத் தேர்தல் முதலே வெளிப்படையாக எதிர்த்து சந்திரிகா பிரசாரம் செய்து வந்துள்ளார்.

அந்த வகையில், இந்த ஆண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சிறிசேனவை எதிரணி வேட்பாளராகத் தேர்வு செய்வதில் சந்திரிகாவே சூத்திரதாரியாகச் செயல்பட்டு வந்தார் என்ற எண்ணம் வெகுவாகவே இருக்கிறது. தற்போதும் பாராளுமன்றத்தேர்தலில் ராஜபக்ஷ வெற்றிபெற்று விடக்கூடாது என்பதில் அவர் முனைப்பாகச் செயல்பட்டு வருகிறார். தனது தந்தை பண்டாரநாயக்காவால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சுதந்திரக்கட்சியும் தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட கூட்டணியும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தோல்வி அடைந்தாலும், ராஜபக்ஷ வெற்றிபெற்றுவிடக்கூடாது என்பதே அவரது ஒரே குறிக்கோளாக இருந்து வருகிறது. காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், இதுவே உண்மை.

ஜனாதிபதி சிறிசேன, ராஜபக்ஷ தலைமையிலான

அரசியலும் அவர் தலைமைப் பொறுப்பேற்றிருந்த பத்து ஆண்டுகளில் சுதந்திரக் கட்சியிலும் முக்கிய பொறுப்புகளை அனுபவித்தவர். எனவே, ராஜபக்ஷவை அரசியல் ரீதியாகத் தனது கட்சியினுள்ளேயே எதிர்கொள்வதற்கும் அவருக்கு “பண்டாரநாயக்கவின்” குடும்பப் பாரம்பரியம் தேவையுள்ளது. ஆனால், பாராளுமன்றத்தின் உள்ளேயும் சரி, வெளியேயும் சரி தான் நாற்பத்தியேழு வருடங்களாக உழைத்து வந்துள்ள சுதந்திரக் கட்சியில் ராஜபக்ஷவைத் தற்போதாவது ஒடுக்கி விடமுடியாது என்பதையும் அவர் உணர்ந்தே உள்ளார்.

கடந்த 2005ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதித்தேர்தல் தொடக்கம் ஒவ்வொரு தேர்தலிலும், தற்போது சந்திரிகா குமாரதுங்க தலைமை ஏற்றிருக்கும் “பண்டாரநாயக்க” குடும்பம்

ஜனாதிபதித்தேர்தலில் செய்தது போன்றே பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் சந்திரிகா குமாரதுங்க மகிந்த ராஜபக்ஷவை ஓரம் கட்டுவதில் குறியாக இருக்கிறார். சுதந்திரக்கட்சியும் அதன் தலைமையிலான ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியும் தேர்தலில் தோல்வியடைந்தாலும் ராஜபக்ஷ வெற்றிபெற்று விடக்கூடாது என்பதே அவரது குறிக்கோள்

பம் அரசியலில் கோலோச்சி வந்துள்ள ஹொரகொல் - அத்தனகல பகுதிகளில் கூட, ராஜபக்ஷவே தொடர்ந்து அதிக வாக்குகள் பெற்று வந்துள்ளார். இதில் ராஜபக்ஷ தோல்வியைத் தழுவின ஜனவரி மாதம் நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலும் அடங்கும்.

இதுவே, மற்றொரு ராஜபக்ஷ-எதிர்ப்புச் சிங்கள அரசியல்வாதியும் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைப் போரில் இல்லாததாகிய இராணுவத் தலைமைத் தளபதியான சரத் பொன்சேகாவின் சொந்த ஊரான அம்பலாங்கொட விற்கும் பொருந்தும். ஜனாதிபதி சிறிசேனவின் வடமத்திய மாகாணத்தில் சொந்த மாவட்டமான பொலனறுவை தவிர்ந்த பகுதிகளிலும் இது தான் நிலைமை.

நியாயப்படுத்தல்

ஜனாதிபதித் தேர்தலில் கிடைத்த பெருவாரியான சிங்கள வாக்குகளினால் மட்டுமே ராஜபக்ஷ தரப்பு பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பெருவாரி இடங்களைப் பெற்று விடும் என்பதல்ல பொருள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை, தேர்தலில் தனியாகப் போட்டியிடுவதாக அறிவித்துள்ள பொதுபலசேனா பெறும் வாக்குகள் “ராஜபக்ஷ வாக்கு வங்கியில்” இருந்து பிரிந்து சென்றனவாக மட்டுமே இருக்க முடியும்.

இது போன்றே, ஹெல உறுமய பெறும் வாக்குகளுடன் சிறிசேன, ரணில் என்று வரும்போது அவர்கள் சிறிசேனவை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால், சுதந்திரக் கட்சிக் கூட்டணியில் ராஜபக்ஷவின் கை ஒங்குமேயானால் அதனைக் ஹெல உறுமய தமது ஆதரவாளர்களிடையே எவ்

வாறு நியாயப்படுத்த முடியும்? இது தவிர, பொது பல சேனாவிற்கு இரண்டு வாக்குகளில் ஒன்றாவது ஹெல உறுமயவின் வாக்காக இருக்கலாம். மற்றது ராஜபக்ஷவின் வாக்கு.

ஜனாதிபதித் தேர்தல் போல் அல்லாது, மாவட்டவாரியாக விகிதாசார அடிப்படையில் நடைபெறும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் ஒவ்வொரு கட்சியோ, கூட்டணியோ மாவட்ட அளவிலும் மற்றும் தேசிய அளவிலும் பெறும் வாக்கு எண்ணிக்கையே அவர்களது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை முடிவு செய்யும். இதில், “தேசிய பட்டியல் உறுப்பினர்கள்” அடங்குவார்கள். அந்த வகையில், பல் இழந்த ஜே.வி.பி பெறும் வாக்குகள் கூட முக்கிய இரண்டு கட்சிகளையும் பாதிக்கும் எனலாம்.

ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மலையகப் பகுதிகளில் சிறிசேனவிற்காக ஒருங்கிணைந்து வாக்களித்த ஜே.வி.பி ஆதரவாளர்கள் தற்போது, தனியாகச் செல்லலாம். ஏன், ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்களுக்குக் கூட வாக்களிக்கலாம். ஆனால், அவர்களுடன் சிறிசேனாவிற்கு வாக்களித்த மூன்று மலையகத் தமிழர் கட்சிகள் ஒருங்கிணைந்துள்ளன. மனோ கணேசன் உள்ளிட்ட தலைவர்கள் பங்கு பெறும் அந்த அணி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் தொகுதிப் பங்கீடு செய்து பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

ஆனால், கடந்த ஆண்டு ஊவா மாகாண சபைத் தேர்தலிலும் பின்னர் ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும் ராஜபக்ஷ தலைமைக்கு ஏமாற்றம் கொடுத்த ஆறுமுகன் தொண்டமான் தலைமையிலான தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அந்தத் தோல்விகளின் தாக்கத்தில் இருந்து இன்னமும் மீண்டு விடவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், அந்தக் கட்சி தனது வழக்கம் போலவே இரு பெரும் சிங்களக் கட்சிகளுடனும் முப்பெரும் தலைவர்களான சிறிசேன, ராஜபக்ஷ மற்றும் ரணில் ஆகியோருடன் ஒரே சமயத்தில் தேர்தல் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடக்கியிருந்தாலும் ஆச்சரியப்படவில்லை. இதில், ஐக்கிய தேசியக்கட்சிக்கு தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மூலம் கிடைக்கும் தேர்தல் ஆதாயத்தை விட நஷ்டமே அதிகப்படியாக இருக்கலாம்.

அந்த வகையில், ஊவா மாகாணத்தில் சுதந்திரக் கட்சிக் கூட்டணி மாகாண சபைத் தேர்தலில் இழந்த வாக்குகளைப் பின்னர் ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும் மீட்டுக் கொள்ளவில்லை. இதன் காரணமாகவே, நிமல் சிறிபால

டி சில்வா போன்ற முத்த சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர்களின் பாராளுமன்றத் தேர்தல் வெற்றியே கூடத் தற்போது சந்தேகத்திற்கிடமான ஒன்றே.

சிறிசேனவின் சங்கடங்கள்

ஜனாதிபதி சிறிசேனவிற்கு எதிர்வரும் பாராளுமன்றத் தேர்தல் ஒரு வரப்பிரசாதம். அதே சமயம், அதுவே மிகப் பெரிய சவாலும் கூட. அடுத்தவர் கைகளை எதிர்பார்த்து மட்டுமே ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற அவர், அதன் காரணமாக மட்டுமே தனது தலைமையின் கீழ் இன்னமும் செயல்பாட்டில் இருக்கும் “நிறைவேற்று அதி காரி ஜனாதிபதி” அரசை, அதுவும் அவரது கட்சியும் பங்கு பெறும் “கூட்டணி அரசை”, பிரதமர் ரணிலின் ஐக் கிய தேசியக் கட்சி அரசாகவே செயல்பட அனுமதிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

அதனால், ரணில் அரசின் நிர்வாகச் சீர்கேடுகளைத் தட் டிக்கேட்காமலே ஜனாதிபதி சிறிசேன இருந்ததனால், அவர் வலுக்குறைந்த தேசியத் தலைவராக இனங் காணப் படும் நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார். எதிர்க்கட்சி யின் முக்கிய பொறுப்பிலும் நாட்டின் அரசு தலை மையிலும் முக்கிய பொறுப்பில் உள்ள அவரது அரசியல் நடவடிக்கைகள் மற்றும் நடவடிக்கையின்மை - காரண மாகவும் சுதந்திரக் கட்சிக் கூட்டணியினரில் ஒரு சிலரா வது ராஜபக்ஷ அணிக்குத் தாவுவார்கள் என்று எதிர் பார்க்கலாம்.

சிறிசேனாவைப் போன்றே, சுதந்திரக் கட்சியின் வெகு நாளைய உறுப்பினர்களான அவர்களில் பலர் அவரது இரட்டைத் தலைமையின் கீழ் கட்சி மீண்டும் காணாமலே போய்விடுமோ என்று அஞ்சுகின்ற நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். கடந்த 1977 பாராளுமன்றத் தேர்தலில் சுதந்திரக் கட்சி எட்டுப் பாராளுமன்ற ஆசனங் களை மட்டுமே பெற்றதும், அதன் காரணமாக அன்றைய ஒருமித்த தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி பாராளு மன்றத்தில் எதிர்க் கட்சித் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்ற மையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிந்த கையோடு, பாராளுமன் றத்தில் பெரும்பான்மை இல்லை என்று தெரிந்தும் தனது தேர்தல் கால ஒப்பந்தம் என்ற ஒரே காரணத்திற்காகத் தனது பழைய அரசியல் எதிரியான ஐக்கிய தேசியக் கட் சியின் ரணில் விக்கிரமசிங்கவை பிரதமராக அன்றே அப் போதே பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைத்தார். பின்னர், பல்வேறு காலகட்டங்களில் ரணில் ஆட்சிக்கு ஜனாதிபதி என்ற வகையிலும் சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் என்ற முறையிலும் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற் றுக்கொடுக்க முயற்சிசெய்து தோற்றுப்போனார்.

அரசு ரீதியாக, இன்னும் ஒருபடி போய் கூட்டணி, ‘தேசிய அரசு’ என்ற மாயையை ரணில் அரசு என்ற மகா -மாயையாக மக்களிடையே எண்ணம் உருவாகுவதற் குத் தனது மௌனத்தினாலேயே வழிவகை செய்தார். அதற்கும் அப்பால் சென்று, எப்போதெல்லாம் ரணில் அரசின் மீது ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள் எழுந்தனவோ, அப்

போதெல்லாம், தார்மீகப் பொறுப்பு எடுக்காமலும் பிரத மரை பொறுப்புக்கூற வைக்க முயலாமலும் காலம் தாழ்த்தி வந்துள்ளார்.

கடைசியாக, ஜனாதிபதி சிறிசேன பாராளுமன்றத்தை அவசர-அவசரமாகக் கலைத்தது, தனது “நூறு நாள்” திட் டத்தின் அடிப்படையில் அல்ல மாறாக, ரணில் தலை மைக்கு ஏற்படவிருந்த பல்வேறு தர்மசங்கடங்களை தவிர்ப்பதற்கு மட்டுமே என்ற எண்ணம் அவரது கட்சி-கூட்டணி மற்றும் பொது மக்களிடையேயும் தோற்றுவிக்கப் பட்டுவிட்டது. உண்மையிலேயே, தனது நூறு நாள் திட்டத்தின் கீழ் தேர்தல் சீர்திருத்தம் குறித்த இருபதாவது அரசியல் சட்ட திருத்த மசோதாவைப் பாராளுமன்றத் தில் முன்வைக்க வேண்டும் என்பது அவரது குறிக்கோளாக இருந்திருந்தால், பாராளுமன்றத்தை கலைப்ப தற்குக் காலம் தாழ்த்தி இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அந்த நூறு நாட்கள் காலம் தாழ்த்திய அவர் இன்னமும் 10-15 நாட்கள் காத்திருக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை.

காரணம் பிரதமர் ரணில், அவரது நிதி அமைச்சர் ரவி கருணாநாயக்க ஆகியோருக்கு எதிராகப் பாராளுமன்றத் தில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானம் தான் என்று சுதந்திரக் கட்சிக் கூட்டணியினர் உறு தியாக நம்பத் தொடங்கி வாரங்களும் மாதங்களும் பல ஆகிவிட்டன.

அது போன்றே, பாராளுமன்றம் தற்போது கலைக்கப் பட்டிருக்கவில்லை என்றால், மத்திய வங்கியின் கடன் பெற்ற திட்டத்தில் நிகழ்ந்தேறியதாகக் கருதப்படும் ஊழல் குறித்த பாராளுமன்றக் குழுவின் அறிக்கை வெளியாகி இருக்கும். அது ரணில் அரசு தலைமையை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ தர்மசங்கடத்திற் குள்ளாக்கியிருக்கும் என்று கருதவும் இடமிருக்கிறது. தேர்தல் காலத்தில் அத்தகைய தர்மசங்கடத்தில் இருந்து ‘எதிரிக் கட்சியான’ ஐ.தே.க-வை காப்பாற்றுவதற்கும் கூட, பாராளுமன்றக் கலைப்பு உதவியது எனலாம். இதற் காகவும் சுதந்திரக் கட்சி உறுப்பினர்களும் ஆதரவாளர் களும் சிறிசேன தலைமை மீது வருத்தம் கொண்டுள்ளதா கக் கருதப்படுகிறது.

யார் கட்சி?

எது எப்படியோ, தான் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடப் போவதாக அறிவித்த மகிந்த ராஜபக் ஷவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் சுதந்திரக் கட்சி அணி யின் வேட்பாளர்களாகக் களம் இறங்குவார்களா அல்ல து, தனியொரு அணியாக முன்னிற்பார்களா என்பதைப் பின்னரே அறிவிப்பதாக ராஜபக்ஷ சூசகமாகத் தெரிவித் துள்ளார். அதாவது சிறிசேன தலைமை மகிந்தாவை சுதந் திரக் கட்சி வேட்பாளராக ஏற்றுக்கொள்ளுமா என்ற முடி வைப் பொறுத்தே, ராஜபக்ஷ அணியினரின் அடுத்த அரசியல் முடிவுகள் இருக்கும். அதாவது, கட்சியைப் பிளப்பதற்குத் தாங்கள் காரணமல்ல என்று அதனிடம் தசாப்தங்களாக ஈடுபாடு கொண்ட அனைவரையும்

(59ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

உள்நாட்டு அரசியல்

பொதுத்தேர்தல்

மும்முனைப்போட்டிக்கான சாத்தியம் ஐ.தே.க.வுக்கு சாதகமாக அமையும்

இலங்கை அரசியலைப் பொறுத்த வரை பொதுவாக ஜனாதிபதித்தேர்தல் முடிவடைந்தவுடன் உடனடியாகவே பாராளுமன்றத் தேர்தல் நடத்தப்படுவதுண்டு. இது ஜனாதிபதிகளின் முடிவு ஆகும். ஜனாதிபதித் தேர்தல் வெற்றியின் உள்வியல் எழுச்சியை பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதே இந்த உத்தியின் நோக்கம் ஆகும். கடந்த ஆண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மகிந்த ராஜபக்ஷ வெற்றி பெறுவார் என்று கருதப்பட்டபோது, விரைவாகவே பாராளுமன்றத் தேர்தலும் நடத்தப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

ஆனால் வெற்றி இறுதியாக மைத்திரிபால சிறிசேனவைச் சென்றடைந்தது. அத்துடன் சிறிசேனவின் யதார்த்தங்கள் வேறுபட்டவையாக இருந்தன. அவர் இன்னொரு கட்சியின் ஆதரவுடன் வெற்றிபெற்றிருந்தார். அதன் காரணமாக அக்கட்சிக்கு உதவ வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இருந்தது. சிறிசேன சுதந்திரக் கட்சி வேட்பாளராக வெற்றிபெற்றிருப்பாராக இருப்பின் உடனடியாக பொதுத் தேர்தலை நாடி இருக்கக்கூடும்.

மாறாக சிறிசேன உடனடியாக ஐ.தே.கட்சி தலைமையிலான அரசாங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். இத்தறுவாயில் ஐ.தே.கட்சிக்கு பாராளுமன்றத்தில் போதிய பெரும்பான்மை இருக்கவில்லை என்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஒரு நியாயமான ஜனநாயகத்தில் சிறுபான்மை அரசாங்கம் ஒன்று தொடர்ந்து ஆட்சியில் இருக்க முடியாது. குறிப்பாக சிறிசேன நல்லாட்சி, ஜனநாயகம் என்ற கோஷங்களின் அடிப்படையில் ஆட்சிக்கு வந்த

தனது கட்சி விசுவாசம் தொடர்பில் மகிந்த ராஜபக்ஷவிடம் ஒரு இறுமாப்பு காணப்படுகிறது. அவர் ஒருபோதும் சுதந்திரக்கட்சியை விட்டு விலகியது கிடையாது. அதனால் கட்சியை விட்டு விலகி தேர்தலில் தனியாகப் போட்டியிடுவது அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கப்போவதில்லை. அவ்வாறு தனித்து போட்டியிட்டால் கூட எவ்வளவு வாக்குகளைப் பெறமுடியும் என்பதையும் நிச்சயப்படுத்திக்கூற முடியாது

மையால் தொடர்ந்து ஒரு சிறுபான்மை அரசாங்கத்தைப் பேணுவது பொருத்தமானதாக இருக்கவில்லை. அந்த அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது இப்போது பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டுள்ளமை வரவேற்கத்தக்க ஒரு நிகழ்வுப்போக்கே ஆகும்.

அத்துடன் இவ்விடயத்திலும் கூட ஜனாதிபதி ஒருவகையான வெற்றியை அடைந்துள்ளார் அல்லது ராஜதந்திரத்துடன்

நடந்துகொண்டுள்ளார் என்று கூறலாம். ஜனாதிபதித் தேர்தல் முடிவடைந்ததற்கு உடனடிப் பின்னரான காலத்தில் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நடத்தப்பட்டிருக்குமாயின் அது ஐ.தே.கட்சிக்கு சாதகமானதாக இருந்திருக்கும். ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்துக்கு எதிரான பொதுசன அபிப்பிராயம் கட்சிக்கு அதிக வாக்குகளைக் கொண்டு வந்திருக்கும். அதேசமயம் உடனடியான தேர்தலை சுதந்திரக் கட்சி விரும்பவில்லை. இதற்கான இன்னொரு காரணம் காலம் செல்லச் செல்ல ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கம் மீதான அதிருப்தி அதிகரிக்கும், அது சுதந்திரக் கட்சிக்கு பயனளிக்கும் என்ற கணக்கே ஆகும். எனவே அடுத்த ஆண்டே தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத்தை சுதந்திரக் கட்சியினர் கொண்டிருந்தனர். உடனடியாகத் தேர்தலை நடத்துவது சுதந்திரக் கட்சியைக் கோப்படுத்தும். அடுத்த ஏப்ரில் வரை கொண்டு செல்வது ஐ.தே.கட்சியின் பொறுமையைச் சோதிக்கும். எனவே, ஆகஸ்ட் மாதம் தேர்தலை நடத்துவது இரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு சமநிலையை அடைந்தது போல் உள்ளது.

பேராசிரியர்

எஸ்.ஐ.கீதபொன்கலன் கலைக்கப்பட்டுத் தேர்தல் திகதியும் அறிவிக்க

கப்பட்டாயிற்று. இயல்பாகவே எமது கவனம் யார் வெற்றிபெறப் போகின்றார்கள் என்ற கேள்வியின் பக்கம் நகர்ந்துவிட்டது. இருப்பினும் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்க கணிப்புகள் எதுவும் இதுவரை வெளிவந்துள்ளதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கான காரணம் தேர்தல் கள நிலை வரம் தெளிவில்லாமல் உள்ளமை ஆகும்.

இலங்கையில் கட்சி அரசியல் மரபு ரீதியானதாகவே இருந்திருக்குமாயின் சுதந்திரக் கட்சிக்கும் ஐ.தே.கட்சிக்குமிடையிலான பலம், பலவீனம் என்பவற்றையும் அவை அமைக்கும் அரசியல் கூட்டுக்களையும் அடிப்படையில் வைத்து யார் தேர்தலில் வெற்றிபெறக்கூடும் என்பதை எதிர்வுகூறுவது சாத்தியமானதாக இருந்திருக்கும். ஆனால் இம்முறை அவ்விதம் எதிர்வு கூறுவது சாத்தியமானதாக இருக்கவில்லை. இதற்கான காரணம் முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவின் தற்போதைய அரசியல் ஆகும். கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தெளிவாகத் தோல்வியடைந்த போதிலும் நாம் நியாயமாகத் தோல்வியடைந்தோம் என்று முன்னாள் ஜனாதிபதி இன்றும் கருதவில்லை. சிறுபான்மைக் குழுக்களதும், குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களதும் வெளிநாட்டுச் சக்திகளின் 'சதியின்' காரணமாகவே தான் தோல்வியடைந்து விட்டதாக அவர் கருதுகின்றார். அதன் காரணமாகவே முன்னைய ஜனாதிபதிகள் போல் தேர்தலின் ஓய்வு பெறாமல் இன்னும் களத்தில் இருக்கின்றார்.

அத்துடன், அவரது ஆட்சிக் காலத்தில் இடம்பெற்ற முறைகேடுகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுத்து விடுவார்கள் என்ற பயத்தின் காரணமாகவே ராஜபக்ஷ தேர்தலில் போட்டியிட முனைகின்றார் என்று சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க சுட்டிக்காட்டி உள்ளமையும் கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டும். எவ்வாறாயினும் மீண்டும் ஜனாதிபதி ஆக வேண்டும் என்ற முன்னாள் ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் கனவுக்கு 19ஆவது அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருந்தது. திருத்தம் இரண்டு தடவைகளுக்கு மேல் ஒருவர் ஜனாதிபதியாக இருக்க முடியாது என்று கூறுகின்றது.

எனவே, அவர் அடையக்கூடிய அடுத்த சிறந்த பதவி பிரதம மந்திரிப் பதவியே ஆகும். அதற்காகவே இப்போது ராஜபக்ஷ களத்தில் இறங்கியுள்ளார். அவர் எதிர்வரும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடுவது தேர்தல் முடிவுகளைச் சந்தேகத்திற்கிடமாக்கிவிடும்.

இருப்பினும் ராஜபக்ஷ மீண்டும் தேர்தலில் போட்டியிடுவதும் பிரதம மந்திரியாக வருவதும் அவ்வளவு இலகுவான விடயங்கள் அல்ல. அடிப்படையில் ராஜபக்ஷ சுதந்திரக்கட்சியின் வேட்பாளராகக், களம் இறங்குவதையே விரும்புகின்றார். இதற்குப் பல காரணங்கள் காணப்படுகின்றன. தனது கட்சி தொடர்பிலான அவரது விசுவாசம் சாதாரணமானது அல்ல. அது மிகப் பாரதூரமானது. கட்சியின் உயர்மட்டத் தலைவர்கள் பலர் சந்திரிகா குமாரதுங்க, உட்பட, கட்சி தாழியுள்ள போதும், ராஜபக்ஷ கட்சியில் இருந்து ஒரு போதும் விலகியது கிடையாது. தனது கட்சி விசுவாசம் தொடர்பில் அவரு

க்கு ஒரு இறுமாப்புக் காணப்படுகின்றது. எனவே, கட்சியை விட்டுவிலகித் தனியாகப் போட்டியிடுவது அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கப்போவதில்லை.

அத்துடன் தனித்துப் போட்டியிட்டால் எவ்வளவு வாக்குகளை அவரால் பெற முடியும் என்பது நிச்சயமானது அல்ல. அவர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பெற்ற எல்லா வாக்குகளும் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அவரது கட்சிக்கு கிடைக்கும் என்று கூற முடியாது. மாறாக சுதந்திரக் கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டால் அவர் வெற்றி பெறுவது நிச்சயம் என்பது போலவே தோன்றுகின்றது. அதன் காரணமாகவே சுதந்திரக்கட்சி சார்பில் போட்டியிட வேண்டும் என்பதில் அவர் தீவிரமாக உள்ளார்.

ஆனால் சுதந்திரக்கட்சி சார்பில் போட்டியிடுவது சாத்தியமானது அல்ல. இதற்கு மூன்று குறிப்பான காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று சிறிசேனவுக்கும் ராஜபக்ஷவுக்கும் இடையிலான ஜனாதிபதித் தேர்தலின் பின்னரான குரோதம் சாதாரணமானது அல்ல. ஜனாதிபதித் தேர்தல் காலத்தில் சிறிசேன எதிர்நோக்கிய அச்சுறுத்தல்கள் சாதாரணமானவை அல்ல. அவ் அச்சுறுத்தல்கள் இன்னும் முழுமையாக நீங்கி உள்ளன என்றும் கூற முடியாது. எனவே, ராஜபக்ஷவை மீண்டும் அரசாங்கத்தினுள் கொண்டுவருவது ஆபத்தானது. எனவே, இதனைச் சிறிசேன விரும்பப்போவது இல்லை என்பது தெளிவானது.

இரண்டு, மகிந்த ராஜபக்ஷ பிரதம மந்திரியாக அரசாங்கத்தினுள் நுழைவது சிறிசேனவை ஒரு பெயரளவு ஜனாதிபதி போன்று ஆக்கிவிடும். இதற்குத் தேவையான ஆழுமையும் ஆதரவும் ராஜபக்ஷவுக்கு இருக்கும். 19ஆவது அரசியல் யாப்பு திருத்தத்தின்படி தெரிவு செய்யப்பட்டு நாலரை ஆண்டுகளுக்கு ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைக்க முடியாது. எனவே, சிறிசேனவின் நிலை பலவீனமடைவதற்கான சாத்தியமே அதிகம் காணப்படுகின்றது. இதனையும் சிறிசேன விரும்பப்போவதில்லை. மூன்று, சிறிசேன ராஜபக்ஷவை பிரதமமந்திரியாக அதிகாரத்துக்கு வர அனுமதிப்பது ஜனவரி மாதம் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட ஆணைக்கு எதிரானது. எனவே, ராஜபக்ஷ சுதந்திரக்கட்சியின் பிரதம மந்திரி வேட்பாளராகப் போட்டியிடுவதற்கான சாத்தியம் காணப்படவில்லை.

அதேசமயம், ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டணியின் சில கட்சிகளும், குறிப்பாக தினேஸ் குணவர்த்தனவின் கட்சியும், விமல் வீரவன்சவின் கட்சியும், சுதந்திரக் கட்சியின் சில உறுப்பினர்களும் சிறிசேனவின் தலைமையில் செயற்பட விரும்பவில்லை. ஒன்று, இவர்களது சிங்களத் தேசியவாதமும் அதன் காரணமாக மகிந்த ராஜபக்ஷ மீதான விசுவாசமும் பாரதூரமானதாக மாறியுள்ளது. இரண்டாவது, ராஜபக்ஷவின் துணை இல்லாமல், குறிப்பாக தினேஸ் குணவர்த்தன, வீரவன்ச போன்றவர்களுக்கு ஒரு ஆசனத்தையாவது வெற்றி பெற முடியுமா என்பது சந்தேகத்திற்கிடமானது. இது அவர்களுக்கே தெரிந்திருக்கும்.

இதன் காரணமாக ராஜபக்ஷ மீண்டும் அரசியலுக்கு

வரவேண்டும் என்ற ஒரு இயக்கத்தை இவர்கள் ஆரம்பித்தனர். இவ் இயக்கத்தின் முதலாவது கூட்டம் நுகே கொடையில் இடம்பெற்றது. இப்போது ஓரளவு பாரதூரமானதாகியுள்ள இவ்வியக்கத்துக்கு ராஜபக்ஷ நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஆதரவு வழங்கி வந்துள்ளார். இதன் விளைவு என்னவெனில் சுதந்திரக்கட்சியினுள்ளும் ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியினுள்ளும் மாண நிச்சயமான பிளவு ஆகும். இப் பிளவு ராஜபக்ஷ மீதான அழுத்தத்தை அதிகரித்திருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இத்தகைய பின்னணியிலேயே ராஜபக்ஷவின் தீர்மானம் என்ன என்ற கேள்வி முக்கியத்துவம் பெற்றது. அதன் காரணமாகவே கடந்தவாரம் அவர் தனது முடிவை அறிவிக்கப்போகின்றார் என்ற விடயம் பாரிய எதிர் பார்ப்பை ஏற்படுத்தியது. பெரும் ஆரவாரத்துடன் வெளியே வந்த ராஜபக்ஷ 'நாம் போட்டியிடுவோம்' என்று மட்டும் கூறினார். இதற்கு அவர் கூறிய காரணம் தன்னை நம்பி வந்த மக்களைக் கைவிட முடியாது. இந்த நாட்டைக் கைவிட முடியாது என்பவையாகும்.

இவ் அறிவிப்பு, சந்தேகங்களைத் தீர்த்தது என்பதிலும் பார்க்க மேலதிக கேள்விகளைத் தோற்றுவித்தது என்பதே உண்மை ஆகும். உதாரணமாக, ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணிச் சின்னத்துக்குப் போராடுவார்களா? அல்லது வேறு ஒரு சின்னத்தைத் தோற்றுவித்து / பயன்படுத்திப் போட்டியிடுவார்களா? ராஜபக்ஷ கூட ஒரு தொகுதியில் போட்டியிடுவாரா அல்லது தலைமைத்துவத்தை மட்டும் வழங்குவாரா? என்ற வினாக்களுக்கு இன்றும் விடை தேடவேண்டியுள்ளது.

எனவே தேர்தல் தொடர்பிலான சந்தேகங்கள் முழுமையாகத் தீர்ந்துவிட்டன என்று கூறமுடியாது. இருப்பினும்

ஒரு விடயம் தெளிவாகியுள்ளது. அதாவது தேசிய மட்டத்தில் இத்தேர்தல் மும்முனைப்போட்டியாக இருக்கப்போவது நிச்சயம். ஐ.தே.கட்சி தலைமையிலான கூட்டணி, சுதந்திரக்கட்சியும் அதனுடன் இணையக்கூடிய கட்சிகளும், மற்றும் ராஜபக்ஷ குழு (அல்லது கட்சி). ஒரு வகையில் நோக்குகையில் இந்த விபூகம் ஐ.தே.கட்சிக்கு அனுகூலமானதாகும். ஏனெனில் ஒன்று, மகிந்தவின் நிச்சயமான வருகை சுதந்திரக்கட்சி வாக்குகளை உடைத்துவிடும். அதேசமயம், ராஜபக்ஷ எல்லா அரச வளங்களுடனும் சக்திகளுடனும் ஜனவரியில் பெறக்கூடியதாக இருந்த 48 சதவீதமான வாக்குகளை மட்டுமே ஆகும். எனவே, ராஜபக்ஷவின் கட்சி நிச்சயமாக அதே 48 சதவீதத்தைப் பெறப்போவதில்லை.

அதேசமயம் ஐக்கியதேசியக்கட்சி பயனுடைய ஒரு கூட்டமைப்பைத் தோற்றுவிக்கக்கூடிய சாத்தியம் காணப்படுகின்றது. முஸ்லிம் காங்கிரஸ் ஐ.தே.கட்சியுடன் இணைந்து போட்டியிடப் போவதாக அறிவித்துள்ளது. மனோ கணேசனின் ஜனநாயக மக்கள் முன்னணி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் இணையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மலையகத்தின் பல கட்சிகளும் குழுக்களும் கூட இக்கூட்டணியுடன் இணைந்துவிடும். சுதந்திரக்கட்சியின் வாக்குகள் உடைகின்ற பின்னணியில் குறிப்பாகப் பெரும்பான்மையான போனஸ் ஆசனங்களைப் பெறக்கூடிய சாத்தியம் ஐ.தே.கட்சிக்குக் காணப்படுகிறது. எனவே, இன்றைய நிலையில் இருந்து பார்க்கின்ற போது மகிந்தவின் நிச்சயமான உள்வருகையும் மும்முனைப்போட்டிக்கான சாத்தியமும் ஐ.தே.கட்சிக்குச் சாதகமாக அமைந்துவிடும் என்பதாகவே தோன்றுகிறது. ■

(75ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

இன்றைய வளரும் உலகத்தில் மக்கள் தொகை சவாலாக இருக்கிறதா?

வளர்ச்சிதான் முக்கியமான குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுச் சாதனம் என்று அன்றைய பிரதமர் இந்திரா காந்தி சொன்னார். இன்றைக்குக் கூடப் பாருங்கள். வளர்ச்சிபெற்ற மாநிலங்களில் மக்கள் தொகை குறைவாக இருக்கிறது. வளரும் மற்றும் வளர்ச்சி அடையாத மாநிலங்களில் மக்கள் தொகை அதிகமாக இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் விழிப்புணர்வு பிரதானமாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறும் அதேநேரத்தில் பிள்ளை பெறுவது பெண்ணின் உரிமை என்பது நிலைநிறுத்தப்பட்டுவிட்டால் மக்கள் தொகைப் பிரச்சினை ஒரு சவால் அல்ல.

இலங்கையில் மக்கள் தொகை பற்றிக் கருத்தரங்குகளில் பங்கேற்றுள்ளீர்கள். இங்கு பெண்களின் நிலை பற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

இலங்கை வித்தியாசமான நாடு. அங்கு மக்கள் தொகை

யைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. மாறாக, வளர்ச்சி என்ற முழுக்கத்தின் மூலமாகவே குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை நிலைநிறுத்திவிட்டார்கள் என்றே நான் சொல்வேன். ஆனாலும் அங்கு பெண்களுக்குக் கருக்கலைப்பு உரிமை கிடையாது. பெற்று எடுப்பது பெண்ணுரிமை என்ற அடிப்படையில் இந்த உரிமையும் பெண்களுக்கு இலங்கையில் வழங்கப்பட வேண்டும். அந்த உரிமைக்காக அங்கு பெண்கள் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

அது மட்டுமல்ல, குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற உரிமை பெண்ணிற்குத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற குரல் இலங்கையிலும் ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது.

குழந்தை வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற உரிமை பெண்ணுக்குத்தான் வேண்டும் ஆனாலும், இலங்கையிலும் மதரீதியான மக்கள் தொகை எண்ணிக்கை அடிப்படையில் குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டிய சூழல் இலங்கை அரசுக்கு உருவாகியிருக்கிறது என்பதே என் கருத்து. ■

உள்நாட்டு அரசியல்

இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதி பொறுப்புக்கூறலை பற்றியது மாத்திரமா?

ஐன் மாதம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகரின் அறிக்கை மனித உரிமைகள் பேரவைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போது, உயர்ஸ்தானிகர் ஷெய்த் ராட் அல் ஹூசைன் இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதியைப் (Transitional Justice) பொறுத்தவரை இலங்கையில் உள்நாட்டுப் பொறிமுறை ஸ்தாபிப்பதை ஆதரித்துப் பேசினார் என்று பரவலாகக் கூறப்பட்டது. எழுதப்பட்டது. இலங்கையில் உரிமை மீறல்களை விசாரிப்பதற்கான உள்நாட்டுப் பொறிமுறை செப்டெம்பர் மாதத்திற்கு முன் ஸ்தாபிக்கப்பட வேண்டும் என்று உயர்ஸ்தானிகர் கூறியதாகவும் விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் உயர்ஸ்தானிகரின் அறிக்கையைக் கவனமாகப் படித்துப் பார்த்தால் அவர் உண்மையில் கூறியது என்ன வென்று புரியும். மனித உரிமைகள் (UN Human Rights Council) பேரவையின் செப்டெம்பர் மாத அமர்விற்கு முன்பு உயர்ஸ்தானிகரின் அலுவலகம் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் நல்லிணக்கத்திற்கான வெளிப்படையான நம்பு கத்தன்மையுடைய பொறிமுறையை ஸ்தாபிப்பதைப் பற்றி கலந்துரையாடும் என்பதையே உயர்ஸ்தானிகரின் அறிக்கை கூறுகின்றது. ஒரு போதும் உயர்ஸ்தானிகர் உள்நாட்டுப் பொறிமுறையை ஆதரித்துப் பேசவில்லை.

உயர்ஸ்தானிகரின் அறிக்கையிலுள்ள முக்கியமான ஓர் அம்சம் எல்லோராலும் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. அது என்னவெனில், அரசாங்கம் எந்தப் பொறிமுறையையும் ஸ்தாபிப்பதற்கு முன் பொதுமக்களுடன், முக்கியமாகப் பாதிக்கப்பட்டோருடன் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தியிருந்தார். இக்கருத்து ஏப்ரல் மாதம் ஐ.நா.வின் விசேட அறிக்கையாளர் (Special Rapporteur on the promotion of Truth, Justice Reparation and guarantees of non-Recurrence) பப்லோ டி கிறெய்பின் இலங்கை விஜயம் முடிவடைந்த பின் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையின் முக்கிய அம்சத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

டி கிறெய்பின் அறிக்கையின் முக்கிய அம்சங்களைப் பரிசீலனை செய்வது இக்கட்டத்தில் பிரயோசனமாக இருக்கும். டி கிறெய்ப் வன்முறைகள் மற்றும் மனித உரிமை மீறல்களுக்குத் தீர்வு காண இன்னமும் தேவையான

நடவடிக்கைகளை இலங்கை அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை என்று சுட்டிக்காட்டியதோடு இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதிக்கான பொறிமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்த அரசாங்கங்கள் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை முன்வைத்தார். முக்கியமாக, பிரச்சினையில் சம்பந்தப்பட்ட சகல தரப்பினரின் ஆலோசனையுடனேயே இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதிக்கொள்கைகளை வரையவேண்டும் என்றும், பொறிமுறைகளை ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினார். அதாவது, அரசாங்கம் தனது விருப்பத்திற்கேற்ப பொறிமுறைகளை மக்களின் மேல் திணிக்கக்கூடாது என்பதே இதன் அர்த்தம். அடுத்து, வன்செயல்கள் எதிர்காலத்தில் நடைபெறாதென்ற உத்தரவாதம் அவசியம் என்றும் டிகிறெய்ப் வலியுறுத்தினார். ஏனெனில், எத்தனையோ பேர் வன்முறை மற்றும் பழிவாங்கல்களுக்குப் பயந்து நீதிமன்றத்திலோ அல்லது ஆணைக்குழு முன்னிலையிலோ சாட்சியம் அளிப்பதற்கு முன்வரமாட்டார்கள். பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், சாட்சிகளுக்கும் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கான சட்டம் இயற்றப்பட்டாலும், அது இன்னமும் அமுல்படுத்தப்படவில்லை. அதை அமுல்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டாலும், மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் மேல் உள்ள நம்பிக்கையின்மையால்

அம்பிகா
சற்குணநாதன்

மக்கள் அந்தப் பாதுகாப்புப் பொறி முறையை நாடுவார்களா என்பது சந்தேகமே.

நம்பிக்கையின்மை உள்ள சூழலில் நல்லிணக்கம் ஏற்படுமா? அதை உருவாக்க முடியுமா? டி கிறெய்ப் சொல்வது போல், நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தக் குறுக்குவழிகள் இல்லை. நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்த அனைவரையும் இணைத்துக்கொள்ளும் அரசியல் கட்டமைப்புக்கு மேலதிகமாக, உரிமை மீறல்களும் அத்துமீறல்களும் மீண்டும் இடம்பெறாதென்பதற்கான உத்தரவாதம் ஆகியவற்றிற்குச் சட்ட ரீதியான உரிமையை ஏற்ப

விவாதங்கள் பொறுப்புக் கூறலை மட்டும் மையமாகக் கொண்டுள்ளன. இதனால் தமிழ்ச் சமுதாயம் இப்பிரச்சினைகளை முழுமையான முறையில் பார்க்கவில்லை. உதாரணத்திற்கு, இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதியின் நான்கு தூண்களில் ஒன்றான இழப்பீட்டைப்பற்றித் தமிழ்ச் சமூகமோ அல்லது மனித உரிமை காவலர்களோ இன்னும் ஆழமாக ஆராயத் தொடங்கவில்லை. இழப்பீடு என்றால் என்ன? அது உரிமை மீறல்களுக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கும் ஈகை அல்ல. உரிமை மீறல்களால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு இழப்பீடு பெற்றுக்

பீடு கொடுக்கும் முயற்சிகள் பாதிக்கப்பட்டோரை சம பிரஜைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் வெற்றியடையாது.

1981இல் இருந்து 1984 வரை நடைபெற்ற இன வன்முறையை ஆராய்வதற்காக 2001 ஆம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு மிக முக்கியமாக வலியுறுத்தியது என்னவெனில், இழப்பீட்டைப் பொறுத்தவரை பாதிக்கப்பட்டோர் தாம் சட்டப்படி தமக்குச் சேரவேண்டியதையே பெற்றுக் கொள்கிறோம் என்று உணரவேண்டுமே யொழிய ஒருபோதும் தாம் ஈகை

ஷெய்த் ராட் அல் ஹுசைன்

பப்லோ டி கிறெய்ப்

டுத்தும் முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்: ஆகையால் நல்லிணக்கம் என்பது உரிமை மீறல்களும் அத்துமீறல்களும் மீண்டும் இடம்பெறாது என்ற உத்தரவாதத்தை பாதிக்கப்பட்டோர் பெறக்கூடியதாக இருக்கும் போது உருவாகும் விளைவே யொழிய, நல்லிணக்கம் கட்டாயப்படுத்தி உருவாக்கக்கூடியதல்ல. முக்கியமாக நல்லிணக்கத்தை, உண்மை, நீதி, இழப்பீடு மற்றும் மீறல்கள் மீண்டும் நடைபெறாது என்ற உத்தரவாதம் என்பவற்றிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது.

இலங்கையில் மூன்று தசாப்தங்களாக இடம்பெற்ற யுத்தத்தின் போது இழைக்கப்பட்ட போர்க்குற்றங்கள் மற்றும் உரிமை மீறல்கள் பற்றிய

கொள்ள உரிமை உள்ளது. மனித உரிமை மீறல்கள் நடைபெற்றன என்று ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கான இழப்பீட்டை வழங்க அரசாங்கம் சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் கடமைப்பட்டுள்ளது. அது உடைந்த வீட்டிற்கோ அல்லது தொலைந்த பொருட்களுக்கோ வழங்கப்படும் நஷ்டஈடு மட்டுமல்ல, காணி இராணுவத்தால் பலவந்தமாக அபகரிக்கப்பட்டால் அந்நாள் ஏற்பட்ட வருமான இழப்பைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகக் கூட இருக்கலாம். பொருள், பணத்தோடு அடையாள இழப்பீடு அதாவது, பாதிக்கப்பட்டோரிடம் பொது மன்னிப்புக்கோருவது மற்றும் நினைவுகூரல் நிகழ்வுகளை ஒழுங்குபடுத்தல் போன்றவையும் அடங்கும். இழப்

பெற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடாது. இழப்பீடு கொடுப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டால் கொடுக்கும் தொகைக்கு எளிய வட்டியும் அரசாங்கம் செலுத்த வேண்டும் என்று ஆணைக்குழு பரிந்துரை செய்தது. மேலும், நாடளாவிய ரீதியில் பாதிக்கப்பட்டோர் அனுபவித்த துன்பம் மற்றும் மனவடு ஆகியன அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஆணைக்குழு கூறியது.

1998 ஆம் ஆண்டு நாடளாவிய ரீதியில் காணாமல் போனோர் தொடர்பான பிரச்சினையை விசாரிப்பதற்காக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஆணைக்குழு இலங்கை இராணுவத்தையோ, விடுதலைப் புலிகளையோ பெயர்

சொல்லி அடையாளம் காணாவிட்டாலும், மாவீரர் கல்லறைகள் மற்றும் ஜே.வி.பி.வன்முறைகளின் போது எம்பிலிப்பிட்டியவில் அரசாங்கத்தால் காணாமல் ஆக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட ரூபகார்த்தச் சின்னத்தையும் நினைவு கூரலின் உதாரணங்களாகச் சட்டிக் காட்டியுள்ளது. நஷ்ட ஈடு பாரபட்சமின்றி எல்லோருக்கும், அதாவது தீவிரவாதியின் குடும்பம் என்று சிலர் நஷ்ட ஈடு பெற்றுக்கொள்ள பொருத்த மில்லை என்று தள்ளிவைக்கப்படாமல், கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் பரிந்துரை செய்தது. இதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு நீதிமன்றம் ஒருவரை தீவிரவாதி என்று தீர்மானித்தால் அவரின் குடும்பத்திற்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கக்கூடாது என்று கூறும் பொது நிர்வாக சுற்றறிக்கையைத் திருத்த வேண்டும் என்றும் பரிந்துரை செய்தது. இச்சுற்றறிக்கை பாதிக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களை உறவின் அடிப்படையில், பயங்கரவாதியின் குடும்பம் என்று முத்திரை குத்தப்பட்டு ஒதுக்கப்பட வழிவகுப்பது தார்மிக அடிப்படையில் பிழையானது என்று ஆணைக்குழு கூறியது. இதற்கும் மேலாக, பாதிக்கப்பட்டோருக்கு உதவுவது முழு சமூகத்தின் பொறுப்பு என்பதால் இதன் பொருட்டு 2சதவீதம் வரி அறவிட வேண்டும் என்று எடுத்துரைத்தது.

1988 ஆம் ஆண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தெற்கு, மேற்கு, சப்ரகமுவ மாகாணங்களில் நடைபெற்ற காணாமல் ஆக்கப்பட்டோருக்கான ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு, பயங்கரவாதி என்று முத்திரை குத்தப்படும் அல்லது சந்தேகிக்கப்படும் போது அவர்களின் குடும்பங்களுக்கு நஷ்ட ஈடு வழங்காமல் பாரபட்சம் காட்டப்படுவது, காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களின் நலனிற்குப் பாதகமானது என்றும் கூறிற்று. மேலும், தீவிரவாதிகளுக்குச் சட்டத்தில் சொற்பொருள் விளக்கம் இல்லை என்பதால் ஒருவர் தீவிரவாதி என்று பொலிஸாரே தீர்மானம் எடுக்கின்றனர். அது நீதிமன்றத்தால் நிர்ணயிக்க

கப்படுவதில்லை. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரை தேடி அலைந்து அதனால் வேலைக்கு ஒழுங்காகப் போக முடியாமல் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டோர் மீண்டும் வேலையில் அமர்த்தப்பட வேண்டும் என்றும் ஆணைக்குழு கூறியுள்ளது. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்களுக்கு ஆதரவு அளிப்பது மிக முக்கியமானதாகும். ஏனெனில், உண்மையைத்தேடி அவர்கள் போராடும் போது எத்தனையோ இன்னல்களையும், இடர்களையும் எதிர்கொள்கிறார்கள். பெண்கள் வாழ்வாதாரக் கஷ்டங்களால் நஷ்டஈடு பெற்றுக் கொள்வதற்காக மரணச் சான்றிதழ் பெற்றுக்கொண்ட கொடுமையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. எத்தனையோ பெண்கள் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரைத் தேடும் போது பொலிஸ் மற்றும் இராணுவத்தால் பாலியல் துன்புறுத்தல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இத்துன்பங்களை உலகின் பல பாகங்களிலும் காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்பங்கள் எதிர்நோக்குகின்றனர். இக்காரணங்களை கருத்தில் கொண்டு, மிக அண்மையில் சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றம் லுபங்கா வழக்கில் உரிமை மீறல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர் மட்டுமல்லாமல், அவர்களின் குடும்பங்களும் அக்குற்றத்தின் தாக்கத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்று ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களும் இழப்பீடு பெற்றுக்கொள்ள தகுதியானவர்கள் என்று தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது.

யுத்தத்தின் போது நடைபெற்ற பாலியல் வன்முறையைப் பொறுத்தவரை எத்தனையோ பெண்கள் மௌனமாக உள்ளனர். இதனால், இவர்களை செயலாண்மையற்றவர்களாகப் பார்க்கக்கூடாது. வன்முறை புரிந்தவர்கள் பழிவாங்குவார்கள் என்றும், சமூகத்தில் தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பங்களுக்கும் களங்கம் ஏற்படும் என்ற பயத்தாலும், மற்றும் இழைக்கப்பட்ட வன்முறையைப் பகிரங்கமாக்கினால் தங்களுக்கு நீதி கிடைக்கும் என்பது நிச்சயமல்ல என்ற நம்பிக்கையின்மையாலும் மௌனமாயிருக்கிறார்கள்.

இது மட்டுமல்லாது தாங்கள் வெளிப்படையாகத் தங்களுக்கு நேர்ந்த பாலியல் வன்முறையைப் பற்றிக் கூறினால், தங்கள் கதைகளை அரசியல்வாதிகள், மனித உரிமை காவலர்கள், புலம்பெயர் சமூகத்திலுள்ள வெவ்வேறு குழுக்கள் சொந்த மாக்கிக் கொள்வதால் கதைகள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டை மீறி தங்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக பாவிக்கப்படும் என்ற அச்சமும் பெண்களின் மௌனத்திற்குக் காரணம். பெண்கள் தங்கள் கதைகளை எப்போது, எவ்விடத்தில் கூற வேண்டும் என்றும், எத்தருணத்தில் மறைக்க வேண்டும் என்றும் நன்கு அறிந்துள்ளார்கள். ஆகையால், பாதிக்கப்பட்டோர் என்ற வட்டத்திற்குள் மட்டும் பெண்களை மட்டுமல்ல, யுத்தத்தின் தாக்கத்தை உணர்ந்த, அனுபவித்த எவரையும் நோக்கக்கூடாது. அப்படி நோக்குவது அவர்களை செயலாண்மையற்றவர்கள், இயலாதவர்கள் என்று முத்திரை குத்துவதாகும். பாதிக்கப்பட்டோருக்கு மற்றவர்கள் பேசுவதைவிட பாதிக்கப்பட்டவர்களே தங்கள் பிரச்சினைகளை முன்வைக்க வேண்டும். அது அவர்களின் செயற்பாடுகளை வலுவிழைத்து மட்டுமல்லாமல் தன்னம்பிக்கையையும் அதிகரிக்கும்.

எனவே, தமிழ்ச் சமூகம் இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதியின் ஒரு தூணில் மட்டும், அதாவது நீதியில் மட்டும் கவனம் செலுத்தாமல் முழுமையான நோக்கோடு உண்மை, இழப்பீடு மற்றும் மீறல்கள் நடைபெறாமல் இருப்பதற்கான உத்தரவாதம் ஆகியவற்றிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். சர்வதேச சமூகத்திற்கும் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் இடைமாறுபாட்டுக்கால நீதிப் பொறிமுறைகளைப் பொறுத்தவரை எமது விரிவான கோரிக்கைகளை முன்வைக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். ■

உள்ளாட்டு அரசியல்

உள்ளகப் பொறிமுறை விசாரணையை தமிழர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா?

இலங்கையின் உள்ளாட்டுப் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இடம்பெற்ற மனித உரிமை மீறல்கள் மற்றும் சர்வதேச மனிதாபிமான சட்டமீறல்கள், போர்க்குற்றங்கள் குறித்து உள்ளகப் பொறிமுறை மூலம் விசாரணை நடத்துவோம் என்ற இலங்கை அரசாங்கத்தின் வாக்குறுதி மார்ச் 2015இல் ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானி கரின் அலுவலகத்தினால் நடத்தப்பட்ட விசாரணையின் அறிக்கை வெளிவராமல் இருப்பதற்கு கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளில் முக்கியமானதாகும். தான் அறிக்கையை தள்ளிப் போட்டதால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் கவலையுற்றிருப்பார்கள் என்பதை உணர்வதாகக் கூறிய ஐ.நா மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் நிச்சயமாக அறிக்கையை செப்டெம்பரில் வெளிக்கொண்டு வருவேன் என்று அப்போது கூறினார். செப்டெம்பரில் அறிக்கை வரும் (அதன் பிரதி ஒன்று அரசாங்கத்திற்கு ஆகஸ்டில் அனுப்பி வைக்கப்படும் - அப்படியே அது வெளியில் கசிந்துவிடும்) என்பதால் தான் ஆகஸ்ட் முடிவுக்குள் பொதுத் தேர்தல் ஒன்றை நடத்த வேண்டும் என்ற அழுத்தம் மேற்குலகத்தாலும் இந்தியாவாலும் ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன மீது பிரயோகிக்கப்பட்டது. அறிக்கையை முன்னாள் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷ பொதுத் தேர்தலில் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்காகவே இந்தத் தேர்தல் திகதி நிர்ணய அரசியல். (ஆரம்பத்தில் அறிக்கை பிற்போடப் படுவதற்கும் இது தான் காரணம்). அவ் அழுத்தத்திற்கு விட்டுக்கொடுத்து மைத்திரிபால பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்துவிட்டார். ஆகஸ்ட் 17 தேர்தலுக்கு நாளும் குறித்தாகிவிட்டது.

செப்டெம்பரில் அறிக்கை வர முதல் உள்ளகப் பொறிமுறை ஒன்றை எல்லாத் தரப்போடும் குறிப்பாகப் பாதிக்கப்பட்ட மக்களோடு கலந்தாலோசித்து முடிவு செய்யும்படி ஐ. நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் மார்ச்சில் அறிவுரை கூறியிருந்தார்.

சர்வதேச விசாரணை நடைமுறையில் சாத்தியமில்லை என்றாலும் நீதியை ஓரளவேனும் சாத்தியப்படுத்துவதற்கு தேவையான அழுத்தத்தை கொடுக்க அது கோரிக்கை என்ற அளவில் முக்கியமானது. எம்மிடமுள்ள ஒரே யொரு அரசியல் ஆயுதம் சர்வதேச விசாரணை வேண்டும் என்ற கோரிக்கையேயாகும்

அதனைச் சென்ற மாதமும் மீள வலியுறுத்தியிருந்தார். ஆனால் எந்தவித பகிரங்க கலந்தாய்வும் அரசாங்கத்தால் இதுவரை முன்னெடுக்கப்படவில்லை. தென்னாபிரிக்காவோடு இந்த உள்ளக விசாரணைப் பொறிமுறை அமைப்பது பற்றிப் பேசுவருவதாக ரணில் விக்கிரமசிங்க யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்துச் சொல்லியிருந்தார். இவ்விடயத்தில் தமிழ்த் தேசியக்கூட்டமைப்புடனும் சில புலம்பெயர் அமைப்புகளுடனும் கலந்தாலோசனைகள் நடத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுடன் எந்தக் கலந்தாய்வும் இதுவரை நடத்தப்படவில்லை. ஆனால் ஏற்கனவே உள்ளகப் பொறிமுறை ஒன்றிற்கு நிதியாதரவு வழங்கப் போவதாக இலங்கைக்கான ஐ.நா வதிவிடப் பிரதிநிதி ஜூன் 4, 2015 அன்று கொழும்பில் நடைபெற்ற அரசாங்கத்தின் மீள்குடியேற்றம் சம்பந்தமான மகாநாட்டில் அறிவித்துவிட்டார். ஐ.நா. அறிக்கை வர முன்னரே என்ன செய்ய வேண்டுமென ஐ.நா.வும் மேற்குலக நாடுகளும் முன்சூட்டியே தீர்மானித்துவிட்டன போல் தெரிகிறது. ரணில் விக்கிரமசிங்க பொதுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றால் உள்ளகப் பொறிமுறைக்கு மேற்குலகு தொடர்ந்து ஆதரவு

குமாரவடிவேல்
குருபரன்

தரும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. மகிந்த வென்றால் மீண்டும் சர்வதேச விசாரணைக்கு ஆதரவு வழங்கக்கூடும். அதைப் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்கவேண்டும். இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம் உள்ளகப் பொறிமுறை ஒன்றின் மூலம் பொறுப்புக்கூறல் செயல்முறை ஒன்றைத் தமிழர்கள் ஆதரிக்க வேண்டுமா என்பதை அலசுவதே.

செப்டெம்பரில் அறிக்கை தாக்கல் செய்யப்பட்டதன் பின்னர் அவ்வறிக்கை கிடப்பில் போடப்படாமல் இருப்பதற்கு அவ்வறிக்கையின் சிபாரிசுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு ஏற்றவகையில் உள்ளக விசாரணையை உருவாக்குவதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் இல்லை என்றும் சர்வதேச விசாரணை என்பது செப்டெம்பரில் அறிக்கை தாக்கல் செய்யப்படுவதோடு பூர்த்தியடைகின்றது என்றும் தமிழ்த் தேசியக்கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சுமந்திரன் குறிப்பிடுகிறார். இந்த நிலைப்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதன்று.

மார்ச் 2014 இல் ஐ. நா. மனித உரிமைகள் பேரவைத் தீர்மானத்தைத் தொடர்ந்து ஐ. நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தால் தயார் செய்யப்படும் அறிக்கையைச் செப்டெம்பர் 2015இல் கையளித்தவுடன் சர்வதேச விசாரணை பூரணமாகும் என்பதில் உண்மை இல்லை. ஐ. நா. மனித உரிமைகள் பேரவை மற்றும் ஐ. நா. மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகம் மூலமாக இதுவரை நடைபெற்றது சர்வதேச விசாரணையின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. இந்தப் பகுதி பெரும்பாலும் தகவல் திரட்டல் (fact finding) சம்பந்தமானது மட்டுமே. (யுத்தத்திற்குப்பின் தொடர்ந்து நடைபெறும் குற்றங்களை மேற்பார்வை செய்யும் விடயமும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது). பெற்றுக்கொண்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் அறிக்கை சிபாரிசுகளை முன்வைக்க இருக்கின்றது. கடந்தகால அனுபவங்களின் அடிப்படையில் அந்தச் சிபாரிசுகள் என்ன குற்றங்கள் இழைக்கப்பட்டன என்பது தொடர்பில் ஒரு பட்டியலை முன்வைத்து இவை தொடர்பில் நீதிமன்ற (Judicial) விசாரணை வேண்டும் எனக் கூறலாம். (ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவை/ மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகம் நீதிமன்ற விசாரணை செய்யும் தகுதி அற்றவை). அறிக்கையில் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புக்கள் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும் கூறலாம். சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிமன்ற விசாரணையை ஏதுப்படுத்துமாறு ஐ. நா. பாதுகாப்புச் சபையை இவ்வாறான அறிக்கைகள் கேட்டுக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அறிக்கை சமர்ப்பித்ததன் பின்னர் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பதென ஐ.நா. மனித உரிமைகள் பேரவை முடிவெடுக்கலாம். (பேரவை உறுப்பினர்களாக இருக்கும் நாடுகளால் வழி நடத்தப்படும்.) பாலஸ்தீன விடயத்தில் செய்ததைப் போல நிபுணர் குழுவொன்றை (Committee of Experts) உருவாக்கி அறிக்கையின் சிபாரிசுகள் உள்ளகப் பொறிமுறையூடாக நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா எனக் கண்காணிக்கலாம்.

ஆகவே அறிக்கையின் சிபாரிசுகளை உள்ளகப் பொறி

முறை மூலமும் சாத்தியப்படுத்தலாம், சர்வதேசப் பொறிமுறை மூலமும் சாத்தியப்படுத்தலாம் என்பது பெறப்படுகின்றது (சர்வதேசப் பொறிமுறை ஒன்றில் சர்வதேசக் குற்றவியல் நீதிமன்றம், தனிச் சர்வதேச தீர்ப்பாயம் ஒன்றின் மூலம் அல்லது ஐ.நா.வால் உருவாக்கப்படும் உள்ளூர், சர்வதேச நீதிபதிகளைக் கொண்ட ஒரு கலப்புத் தீர்ப்பாயம் மூலம் சாத்தியப்படுத்தப்படலாம்). இதில் எது (உள்ளக விசாரணையா, சர்வதேச விசாரணையா) தெரிவு செய்யப்படும் என்பது சர்வதேச அரசியலில் அன்றைய நிலைவரம் யாருக்குச் சாதகமாக இருக்கின்றது என்பதைப் பொறுத்தது. எனவே செப்டெம்பரில் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பின்னர் எம்முன் உள்ள ஒரே ஒரு மார்க்கம் உள்ளகப் பொறிமுறை ஒன்றே என்பது தவறு என்பது தெளிவாகின்றது.

சர்வதேச அரசியல் காரணிகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைத்தால் உள்ளகப் பொறிமுறையா, சர்வதேச விசாரணையா என்பதைத் தீர்மானிக்கும் சர்வதேசச் சட்டத்தின் படியான காரணி என்ன? சம்பந்தப்பட்ட நாட்டில் நடந்த குற்றங்களை விசாரிக்க அரசியல் விருப்பிருந்தால் (political will) அந்நாட்டிற்குப்பட்டு விசாரணை நடைபெற வேண்டும். அல்லாவிடில் சர்வதேச விசாரணையே தெரிவாக இருக்கவேண்டும் என்று சர்வதேச சட்டம் கூறுகின்றது. 2014இல் நவநீதம்பிள்ளை மனித உரிமைகள் உயர்ஸ்தானிகராக இருந்தபோது மகிந்த அரசாங்கத்திடம் இந்த அரசியல் விருப்பு இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்து அவ்வாறே அறிக்கையும் சமர்ப்பித்தார். ஜனவரியில் மைத்திரிபால சிறிசேன- ரணில் விக்கிரமசிங்க தலைமையில் ஆட்சி அமைந்ததன் பின்னர் நல்லிணக்கத்திலும் நீதியை நிலை நாட்டுவதிலும் அக்கறை கொண்ட அரசாங்கம் அமையப் பெற்றதாக மேற்கூலும், இந்தியாவும் முடிவு செய்ததோடு, இந்த விளக்கப்பாட்டைத் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ள வைத்து அவர்களது நிலைப்பாடாகவும் ஆக்கியது. ஆனால் ஜனவரியில் அமைந்த ஆட்சி உள்ளகப் பொறிமுறை ஒன்றினூடாக நம்பத்தகுந்த விசாரணை ஒன்றை நாட்டிற்குப்பட்டு நடத்துவதற்கான அரசியல் விருப்பைக் கொண்டுள்ளதா என்ற கேள்வி எழுகின்றது? இல்லை. அதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு;

1. யுத்த காலத்தில் நடைபெற்ற மீறல்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர்களை சிறீசேனா இராணுவத்தின் உயர் பதவிகளுக்குச் சிறிசேன நியமித்தமை, போர் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்களின் போது இராணுவத்தினரைத் தான் விசாரணையில் இருந்து பாதுகாப்பேன் என சிறிசேன கூறியமை, அவர்களது நற்பெயருக்குக் களங்கம் விளைவிக்க இடம்கொடேன் எனப் பறை சாற்றியமை. யுத்தத்தின் போது தளபதியாக இருந்த சரத் பொன்சேகாவுக்கு 'மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை தாங்கியமைக்காக' பீல்ட் மார்ஷல் பட்டம் வழங்கியமை போன்ற பல்வேறு நடவடிக்கைகள் நம்பத்தகுந்த விசாரணையொன்றை இந்த அரசாங்கம் நடத்தாது என்பதைத் தெளிவாக வெளிக்காட்டுகின்றது. ரணில் விக்கிரமசிங்க

மகிந்தவால் நியமிக்கப்பட்ட காணாமல் போனோர் தொடர்பான ஆணைக் குழுவை இந்த அரசாங்கம் தொடர்ந்து இயங்க அனுமதித்திருக்கிறது. அதன் ஆணையையும் பெருப்பித்திருக்கிறது. இது காணாமற்போனோர் குடும்பத்தினரை ஏமாற்றும் ஆணைக்குழு என மனித உரிமைகள் அமைப்புகள் சுட்டிக்காட்டியும் கூட அரசாங்கம் அதை வைத்து காலத்தை இழுத்தடிக்கின்றது.

தலைமையிலான ஐ.தே.க.வுக்கும் இது பொருந்தும். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் பொறுப்புக்கூறல் என்பது வெளிநாட்டுக் கொள்கைப் பிரச்சினை. அவ்வளவே. (மேற்கூறியவை தவிர சிறிசேனவின் பல்வேறு அமைச்சர்கள் தாம் இலங்கை இராணுவத்திற்கு எதிராக விசாரணையை அனுமதிக்கமாட்டோம் எனப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கூறியுள்ளனர் என்பதற்கான ஆதாரங்களை வழங்கலாம். இடம் கருதித் தவிர்க்கிறோம்).

2. கடந்த கால உள்ளகப் பொறிமுறைகள் மீதான அனுபவம் - இது வெறுமனே மகிந்தராஜபக்ஷ காலப்பகுதியில் மட்டுமல்ல ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கவின் காலப்பகுதியிலும் பல்வேறு ஆணைக்குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. அவற்றின் விளைவுகள் அனைத்தும் பூச்சியமே. மகிந்தவால் நியமிக்கப்பட்ட காணாமல் போனோர் ஆணைக்குழுவை இந்த அரசாங்கம் தொடர்ந்து இயங்க அனுமதித்திருக்கிறது; அதன் ஆணையையும் பெருப்பித்திருக்கிறது. இந்த ஆணைக்குழு காணாமல் போனோரின் குடும்பத்தினரை ஏமாற்றும் ஒரு ஆணைக்குழு எனப் பல உள்ளூர், வெளியூர் மனித உரிமை அமைப்புகள் சுட்டிக்காட்டியும் இந்த அரசாங்கமும் இந்த ஆணைக்குழுவை வைத்துக் காலத்தை இழுத்தடிக்கின்றது.

3. மேற்கூறிய இரண்டு காரணங்களை ஆழமாகப் படம் போட்டுக் காட்டும் ஓர் அரசியல் சமூகவியல் விளக்கம் உண்டு. அது பின்வருமாறு; சிங்கள பௌத்தத்தின் பாதுகாபவர்களாக சிறீலங்கா இராணுவத்தை பெரும்பாலான சிங்கள- பௌத்த மக்கள் பார்ப்பதால் அவர்களின் வாக்குகளைப் பெற்றே ஆட்சி அமைக்க வேண்டிய தென்னிலங்கை அரசியற் கட்சிகள், தலைவர்கள் யாருமே தமது வாக்காளர்களை அந்நியப்படுத்த மாட்டார்கள் என்ற யதார்த்தம்.

ஆகவே தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் முறையான விசாரணைக்கான அரசியல் விருப்பு ஒருபோதும் எந்த அரசியற் கட்சிக்கும், தலைவருக்கும் வரவாய்ப்பில்லை. ஆகவே உண்மையான விசாரணை நடைபெற வேண்டுமென்றால் அது சர்வதேச விசாரணை மூலமே சாத்தியம். ஆகவே பொறுப்புக் கூறலை, நீதியை ஆத்தமார்த்தமாக விரும்பும் தரப்பு எதுவாயினும் (அது இன்றைய சூழலில் உடனடியாக நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாவிட்டாலும்) சர்வதேச விசாரணையைக் கோருவதைத் தனது நிலைப்பாடாகக் கொள்ளுவர். சர்வதேச விசாரணை நடைமுறையில் சாத்தியம் இல்லை என்றாலும் நீதியை ஓரளவேனும் சாத்தியப்படுத்துவதற்குத் தேவை

யான அழுத்தத்தை வழங்குவதற்கு அந்தக் கோரிக்கை என்றளவில் முக்கியமானது. எம்மிடமுள்ள ஒரேயொரு கூர்மையான அரசியல் ஆயுதம் அதுவொன்றே.

இறுதியாக ஒன்று. உள்ளகப் பொறிமுறையை ஏற்றுக் கொள்ளும் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைமை தாம் வெறுமனே உள்ளகப் பொறிமுறை ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை எனவும் சர்வதேச மேற்பார்வையுடன்/ பங்குபற்றலுடன் (supervision/ participation) கூடிய உள்ளக விசாரணையைத் தான் ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூறுகின்றது. அது தொடர்பில் எந்த உறுதிப்படுத்தலும்/ முன்வைப்பும் இலங்கை அரசாங்கத்திடம் இல்லாத விடத்து ஏன் நாம் உள்ளக விசாரணையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்? அல்லது இது தொடர்பில் கூட்டமைப்பிடம் தான் ஒரு திட்டம் உண்டா? வெளிநாட்டமைச்சர் மங்கள சமரவீர ஐ.நா.வின் ஆலோசனையையும், உதவியையுமே (advice and assistance) அரசாங்கம் பெற்றுக்கொள்ளும் என்கிறார். ஒருமுறை லக்ஷ்மன் கதிர்காமர் ஐ.நா. வேண்டுமென்றால் இலங்கையில் நுளம்புக்கு மருந்தடிக்கலாம் என்று கூறியிருந்தமை வாசகர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். உதவியைப் பெறுதலுக்கும் பங்குபற்றல் என்பதற்கும் இடையே பாரிய இடைவெளி ஒன்று உண்டு. எந்த ஒருமுறையான செயற்திட்டமும் முன்வைக்கப்படாத நிலையில் சர்வதேச பங்குபற்றலுடன் உள்ளக விசாரணை என்பதை எண்ணக்கருவளவில் ஏன் நாம் முந்தி விழுந்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்? இராணுவத்தின் மீது கைவைக்கும் எந்தவொரு விசாரணையும் சிங்கள - பௌத்த வாக்காளர்களுக்கு ஒவ்வாத ஒன்று என்று தெரிந்தும் சர்வதேச பங்குபற்றலோடு உள்ளகப் பொறிமுறை மூலமாக நீதியான விசாரணை வரும் என எதிர்பார்ப்பது முட்டாள்தனமானது. அந்தப் பிழையான எதிர்பார்ப்பில் சர்வதேச விசாரணை என்ற கோரிக்கையையும் அதனால் வரும் அரசியல் பலத்தையும் நாமே தூக்கி எறிவது அதிலும் முட்டாள்தனமானது.

சுருங்கக் கூறின், இந்தக் கட்டுரையில் சர்வதேச விசாரணை நடைமுறையில் சாத்தியம் என்று நான் கூறவில்லை. (ஒரு அரசியல் கோரிக்கை என்றளவில் அதன் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன்). ஆனால் நீதியான விசாரணை என ஒன்று உள்ளகப் பொறிமுறை ஊடாக (சர்வதேச மேற்பார்வை இருந்தால் என்ன இல்லாவிட்டால் என்ன) நடைபெறுவதற்கு ஸ்ரீலங்காவின் பெரும்பான்மையின ஜனநாயகம் அனுமதிக்கப்போவதில்லை என்றே கூறுகிறேன். ■

லண்டன் மாநகரில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும் தமிழர்கள்

தமிழ் டயஸ்பொறா அடையாளங்களும் வரையறைகளும்

கந்தையா சண்முகலிங்கம்

இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வுத்தான் புலம்பெயர்ந்தோர் வாழ்நிலையிலும் உணர்வு நிலையிலும் பெரும் மாற்றங்களை கொண்டு வர முடியும். அது நிகழாத விடத்து சிதறுகையின் வடுக்களும் வலிகளும் தாயகத்து நினைவுகளும் புலம்பெயர் தமிழர்களை வருத்திக்கொண்டேயிருக்கும்

1977 ஆம் ஆண்டின் கலகம் இலங்கைத் தமிழர்களின் உலகு தழுவிய சிதறலைத் தொடக்கி வைத்தது. 1983 ஜூலை இனக்கலவரம் இதனைத் துரிதப்படுத்தியது. பத்து ஆண்டுகள் எல்லைக்குள் தமிழ்க் குடும்பங்கள் உலக அளவில் சிதறிப்பரவின.

1983 மே மாதம் 'தமிழ் டைம்ஸ்' இதழில் வெளிவந்த மரண அறிவித்தல் ஒன்றில் உள்ள தகவல் பின்வருமாறு இருந்தது. இறந்தவர் 86 வயது முதியவர். 10 பிள்ளைகளின் தந்தை. காங்கேசன்துறையில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து இணுவிலில் வாழ்ந்தவர். ஆறு பிள்ளைகள் வெளிநாட்டில் இருந்தனர். இந்தியா 1, லண்டன் 3, சுவிற்சர்லாந்து 1, கனடா 1. இந்த மரண அறிவித்தலை நோர்வே தேசத்து மானிடவியலாளர் ஒருவர் (Oiuind Fuglerud) 'வெளியிடத்தில் வாழ்க்கை புலம்பெயர் தமிழரும் தூரத்துத் தேசிய வாதமும்' என்னும் நூலில் (The Tamil Diaspora and long Distance Nationalism) மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இதனைவிட வெவ்வேறு மரண அறிவித்தல்கள் பத்தை எடுத்துத் தகவல்களைத் தொகுத்துத்தந்துள்ளார் இந்நூலாசிரியர். இறந்த பத்துப்பேரின் பிள்ளைகள் மொத்தம் 80 பேர். இவர்களில் 50 பேர் வெளிநாடுகளில் சிதறிப் பரவி இருந்தனர். விபரம் பின்வருமாறு; கனடா 11, ஐக்கிய இராச்சியம்-23, அவுஸ்திரேலியா-9, ஜேர்மனி-2, ஐக்கிய அமெரிக்கா -2, சுவிற்சர்லாந்து - 1, ஓமான்- 1, இந்தியா-1.

'டயஸ்பொறா'

ஆங்கிலத்தில் 'டயஸ்பொறா' (D-iaspora) என்ற சொல் புலம்பெயர் மக்கள் என்ற கருத்தைபுடையது. (கிரேக்க மொழியில் இருந்து இரவல்பெற்ற இச்சொல் கிரேக்க மூலத்தில் 'சிதறுதல்' என்ற பொருள் உடையது.) 'இடப்பெயர்வு' (Migration) என்று குறிப்பிடப்படும் விடயத்தில் இருந்து புலம்பெயர்வு என்னும் 'டயஸ்பொறா' வித்தியாசமானது. புலம்பெயர்வு பற்றிய அடிப்படையான வரைவி

லக்கணம் பின்வருமாறு;

“ஒரு சமயப் பிரிவினர் அல்லது இனக்குழுமத்தினர் (Ethnic Group) நிர்ப்பந்தமான சூழலில், கூட்டமாக வெளியேறிச் சிதறிப் பரவுதல்”. யூதர்களின் சிதறிப் பரவல் வரலாற்று ரீதியில் பழமையானது. அவர்கள் ஒரு சமயப் பிரிவினர் என்ற அடையாளத்தை உடையவர்கள். இதனால் தான் மேலே தரப்பட்ட வரைவிலக்கணம் சமயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் 20 ஆம் நூற்றாண்டினது பிற்பகுதி முதல் ‘சமயம்’ என்ற விடயம் புலம்பெயர் மக்கள் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தில் முக்கியம் பெறவில்லை. 1.இனக்குழுமம், 2. நிர்ப்பந்தமான சூழலில் வெளியேறுதல், 3.கூட்டான வெளியேற்றம், 4.சிதறிப் பரவுதல் ஆகியன புலம்பெயர்வின் முக்கியமான அம்சங்கள் ஆகும். தமிழர் புலம்பெயர்வின் சில முக்கியமான அம்சங்களை புலம்பெயர் மக்களின் ஊடகங்களிலும் இலங்கையின் தமிழ் ஊடகங்களிலும் இடம்பெறும் மரண அறிவித்தல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

எந்தையும் தாயும்

1990 களில் மேடையேற்றப்பட்ட ‘எந்தையும் தாயும்’ என்ற நாடகத்தில் குழந்தை ம.சண்முகலிங்கம் மரண அறிவித்தலை கலாபூர்வமாக உபயோகித்துள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தில் தனியே விடப்பட்ட பெரியப்பாவின் மரண அறிவித்தல் தமிழ்ச் சமூகத்தின் புலம்பெயர் வாழ்வின் அவலத்தைச் சித்திரிக்கிறது.

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி

இருந்ததும் இந்நாடே- அவர்

முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து

முடிந்ததும் இந்நாடே-அவர்

சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து சிறந்ததும் இந்நாடே.....”

மகாகவி பாரதியின் இப்பாடல் வரிகள் பின்னணியில் ஒலிக்க பெரியப்பாவின் உயிரற்ற உடலினைச் சூழ்ந்து நின்று உறவினர்கள் அழும் காட்சியுடன் நாடகம் முடிகிறது. நாடகத்தின் ‘எந்தையும் தாயும்’ என்ற தலைப்பு புலம்பெயர் தமிழர் சமூக உளவியலின் சில அம்சங்களை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறது. சமூகவியல் ஆய்வாளர்களை விட ஒரு கலைஞன் தன் உள்ளுணர்வால்

வாழ்க்கை பற்றிய விசாலமான தத்துவநோக்கை, தரிசனத்தைக் காட்டிவிட முடியும். இதற்கு இந்நாடகம் சிறந்த உதாரணம். புலம்பெயர்வு பற்றி எழுதியுள்ள சமூகவியலாளர்கள் புலம்பெயர் மக்களின் சமூக உளவியலின் இரு அம்சங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

1. தாயகம் பற்றிய நினைவு

2. வெளித் தள்ளப்பட்ட உணர்வும் இழப்புப் பற்றிய சோகமும்

என்ற இரு விடயங்களே புலம்பெயர் மக்களின் உள்ளத்தை வாட்டிக் கொண்டிருக்கும் நினைவுகளாகும்.

கூட்டு மனத்தின் நினைவுகள்

புலம்பெயர் மக்களின் கூட்டு மனத்தின் நினைவுகள் (Collective Memory) என்பதும் முக்கியமானதோர் விடயம். தாம் வெளியேறிய வரலாற்றுச் சூழல், அதனைத் தொடக்கி வைத்த நிகழ்வுகள், அவர்கள் காலம் காலமாகப் பேணி வந்த பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் என்பன யாவற்றையும் உள்ளடக்கியதான கூட்டு மனத்தின் நினைவுகள் அவர்களை இயக்கிக்கொண்டேயிருக்கும். கவிதை, நாவல், சிறுகதை போன்ற இலக்கிய வெளிப்பாடுகளில் இந்நினைவுகள் எதிரொலித்த வண்ணம் உள்ளன.

அடுத்த தலைமுறை தமிழ்ப்பண்பாட்டை மறந்துவிடும், தமிழ் இனி மெல்லச்சாகும் என்று கூறும் அவநம்பிக்கையாளர்கள் இருக்கவே செய்கின்றனர். ஆனால் புலம்பெயர்வு பற்றிய சமூகவியல் இதற்கு மாறான ஆதாரங்களையே சுட்டுகின்றது.

தமிழ்க் குடும்பம் ஒரு கற்பீதம்

வி.ஐ.எஸ்.ஜெயபாலனின் கவிதைவரிகள் பலரும் அறிந்தவை. ஒரு குடும்பத்தின் சிதைவுகளையும் சிதறலையும் அவர் இப்படிச் சொல்கிறார்

யாழ்நகரில் என் பையன்

கொழும்பில் என் பொண்டாட்டி

வன்னியில் என் தந்தை

தள்ளாத வயதிலே

தமிழ் நாட்டில் என் அம்மா

சுற்றம் பிராங் போட்டில்

ஒரு சகோதரியோ பிரான்ஸ் நாட்டில்

நானோ

கனடா ரொரண்டோவில்

வழிதவறி அலாஸ்கா வந்துவிட்ட ஓட்டகம் போல் ஒஸ்லோவில் என்ன நம் குடும்பங்கள் காற்றில் விதிக்குரங்கு கிழித்தெறியும் பஞ்சணையா?

இக்கவிதை வரிகள் ஒரு குடும்பத்தின் சிதறலைச் சித்தரிப்பன போல் இருப்பினும் 'தமிழ்க்குடும்பம்' என்ற விரிந்த சமூகத்தின் சிதறலையே உருவகித்து நிற்கின்றன. தமிழ்க்குடும்பமா? அது ஒரு கற்பிதம் அல்லவா? பெனடிக்ற் அண்டர்சன் சொல்லிவிட்டாரே? தெரியாதா? என்றொரு குரல் கேட்கிறது.

பெனடிக்ற் அண்டர்சன் என்ன சொன்னார்? இமாஜினிட் கம்யூனிட்டி (Imagined Community) என்றார். 'கம்யூனிட்டி' என்ற சொல் முகத்தைப் பார்த்து நேருக்கு நேர் பேசுதல் (Face to Face Communication) சாத்தியமாக உள்ள சமூகக் குழுவினைக் குறிக்கின்றது. ஒரு கிராமத்தவர், ஒரு ஊரவர் யாவரும் ஒரு 'கம்யூனிட்டி' ஆகக் கருத படக்கூடியவர்கள். ஏனெனில் அங்கு ஒவ்வொருவரும் கம்யூனிட்டியின் உறுப்பினர்கள் யாவரையும் நேரடியாக அறிவர். அவர்களிடையே 'நாம்', 'நம்மவர்' என்ற உணர்வு இயல்பானது, உண்மையானது. 'அச்சு முதலாளித்துவம்' (Print Capitalism) தோன்றிய பின்னர் நேருக்கு நேரான தொடர்பாடலுக்கு உட்படாத விரிந்த சமூகம் ஒன்று 'கம்யூனிட்டி' ஒன்றின் தன்மையைப் பெறுகிறது. முன்னர் கண்டிராத, அறிமுகமில்லாத மனிதர்களை நம்மவர் என்று உணர்வது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? கண்ணால் காணாத ஒருவரை நம்மவர் என்று உணர்வதில் ஒரு 'கற்பனை' இருக்கிறது. அதனால் அதனைக் கற்பனையான கம்யூனிட்டி என்றார் பெனடிக்ற் அண்டர்சன். அந்த உணர்வை பொய்ப்புனைவு என்றோ கற்பிதம் என்றோ அண்டர்சன் கூறவில்லை.

'டயஸ்பொறா' பற்றிய சமூகவியல் ஆய்வுகள் புலம்பெயர் மக்களின் தேசியவாதம் குறித்தும் பேசுகின்றன. புலம்பெயர் மக்களிடையே நிலவும் தேசிய உணர்வின் முக்கியமான அம்சங்கள் பின்வருவன;

- அ) தாயகம் பற்றிய நினைவு
- ஆ) வெளித்தள்ளப்பட்ட உணர்வும் இழப்பின் சோகமும்
- இ) அரசியல், சமூக பொருளாதார அடையாளங்களின் நிலைபேறும் தொடர்ச்சியும்.
- ஈ) புகலிடத்தில் சில புவியியல் எல்லைகளுக்குள் ஒன்றிணைதலும் சமூக ஒருங்கிணைவும்.
- உ) உலகளாவிப் பரந்துள்ள தமிழர்களிடையே உருவாகும் சகோதரத்துவ உணர்வும் ஐக்கியமும் (தூரத்துத் தேசியவாதம்)

புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள்

தேசியவாதத்தின் உருவாக்கத்தில் அச்சு ஊடகங்களின் பங்கு பற்றி பெனடிக்ற் அண்டர்சன் கூறியிருப்பது புலம்பெயர் தேசியவாதம் அல்லது தூரத்துத் தேசியவாதத்திற்கும் பொருந்துவன.

இதுவரை புலம்பெயர் படைப்புலகில் தடம்பதித்த சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் பற்றிய தகவல்களை சு.குணேஸ்வரன் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். புலம்பெயர் தமிழர்கள்

பிரான்ஸ் (36), ஜேர்மனி (30), லண்டன் (25), சுவீடன் (5), டென்மார்க் (5), நோர்வே (5) நெதர்லாந்து (6), கனடா (39), அவுஸ்திரேலியா (13) ஆகிய நாடுகளில் பத்திரிகைகளையும் சஞ்சிகைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்கள். (செங்கதிர், மார்ச்சு 2008 இதழ் கட்டுரை).

புலம்பெயர் மக்களின் இன்னோர் முக்கிய இயல்பு தாம் இடம்பெயர்ந்து வாழும் தேசத்தில் ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகக் குழுவாக வாழத் துடிக்கும் ஓர்மமும் முனைப்பும் (The will to Survive) என்பதாகும்.

சுருக்கம்

புலம்பெயர் வாழ்க்கையின் முக்கிய அம்சங்களைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம்.

1. தாயகம் பற்றிய நினைவு
2. வெளித்தள்ளப்பட்ட உணர்வும் இழப்பின் சோகமும்.
3. தாம் வெளியேறிய வரலாற்றுச் சூழல், அதனைத் தொடக்கிவைத்த நினைவுகள், காலம் காலமாகப் பேணிவந்த பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம், இவையாவற்றையும் உள்ளடக்கிய கூட்டு மனத்தின் நினைவுகள்.
4. தமிழ்க்குடும்பம் என்ற உணர்வு- அதனைச் சார்ந்து எழும் தூரத்துத் தேசியவாதம்.
5. புகலிடத்தில் சில புவியியல் எல்லைகளுக்குள் ஒருங்கிணைதலும் சமூக ஒருங்கிணைவும்.
6. தாம் இடம்பெயர்ந்து வாழும் தேசத்தில் ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகமாகக் குழுவாக வாழத் துடிக்கும் ஓர்மமும் முனைப்பும்.
7. நவீன தொடர்பு சாதனங்கள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் மூலம் இணைப்பை உருவாக்கிக்கொள்ளுதல்.

2008 ஆம் ஆண்டில் தமிழர்களின் புலம்பெயர்வு பற்றிய ஒரு கட்டுரையை எழுதினேன். அக்கட்டுரையில் கூறிய கருத்துக்களை இக்கட்டுரையில் மீண்டும் மாற்றங்கள் இன்றி முன்வைக்கிறேன். 2008-2015 காலத்தில் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற நோக்கு நிலை நின்று பலர் கட்டுரைகளையும் ஆய்வுகளையும் எழுதினர். இவற்றுள் பெரும்பாலானவை 'டயஸ்பொறா' என்ற எண்ணக்கருவை அரசியல் நிலைப்பட்ட கருத்தாக விளக்குவதில் தவறியுள்ளன. 2015 ஜூன் 14 தினக்குரலில் 'லண்டன் பேச்சுக்களில் சிறிலங்கன் டயஸ்பொறா' என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையை கலாநிதி சர்வேந்திரா எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையில் 'புலம்பெயர் இலக்கியம்' என்ற நோக்கு நிலையில் நின்று விலதி அரசியல் விமர்சகர், ஆய்வறிவாளர் என்ற நிலை நின்று டயஸ்பொறா பற்றி சர்வேந்திரா எழுதுகின்றார். இதனால் இது கவனிப்புக்குரிய முக்கிய கட்டுரையாகிறது. அவருடைய கட்டுரை முன்னிறுத்தும் வரைவிலக்கணம் குறித்த கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1. இலங்கைத் தீவினைத் தமது பூர்வீகமாகக் கொண்டு புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள், சிங்களவர்கள், பறங்கியர்கள் அனைவரையும் சிறிலங்கன் டயஸ்பொறாவாக அடையாளப்படுத்தும் முறையில் 'The Encyclopedia of the Srilanka Diaspora' என்ற நூல் 2014 வெளியாகியிருக்கிறது. இது நாடு தழுவிய வகையில் டயஸ்பொ

அவுஸ்திரேலியாவில்

- றாக்களை அடையாளப்படுத்தும் முயற்சியின் ஒரு பகுதியாகும் எனக் கூறும் சர்வேந்திரா இந்த வரையறைக் கோட்பாட்டு ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் சர்ச்சைக்குரியது என்று கூறுகிறார்.
2. அண்மையில் இடம்பெற்ற இலண்டன் பேச்சுக்களில் தமிழ் டயஸ்பொறாவைச் சிறிலங்கன் டயஸ்பொறா என அடையாளப்படுத்தியதாகவும் இது கோட்பாட்டு நிலையில் சர்ச்சைக்குரிய பதப்பிரயோகம் என்றும் அவர் கூறுகிறார்.
 3. சிதறுகை, டயஸ்பொறா வரைவிலக்கணத்தின் முக்கியமான ஓர் அம்சம். ஆயினும் எல்லாவகைச் சிதறுகைகளும் டயஸ்பொறாவைக் குறித்து நிற்பதில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட வகைச் சிதறுகைக்கு உட்படும் சமூகமே டயஸ்பொறா ஆகின்றது.
 4. ஒரு சிதறுகைச் சமூகம் டயஸ்பொறா ஆவதற்கு அது எந்தச் சூழலில் நாட்டைவிட்டு வெறியேறியது என்பதை உன்னிப்பாக நோக்க வேண்டும்..... ஏதோவொரு வகையில் ஆபத்துக்களுக்கும் அச்சத்திற்கும் பெரும்பாதிப்புக்கும் உள்ளாகித் தமது நாட்டில் வாழ முடியாதவொரு சூழலில் வெளியேறிய ஒரு வரலாற்று பின்னணி கொண்டவர்களாக இருத்தல் என்பது ஒரு சிதறுகைச் சமூகம் டயஸ்பொறாவாக இனங்காணப்படுவதற்கான அடிப்படைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.
 5. சிதறுகைச் சமூகம் ஒரு இனக்குழுமமாக (Ethnics) அடையாளம் காண்பதும் டயஸ்பொறாவாக அது இனங்காண்பதற்கு அவசியமான முன்நிபந்தனை.
 6. எல்லா டயஸ்பொறாக்களும் நாடு கடந்த சமூகங்களே. ஆயினும் எல்லா நாடு கடந்த சமூகங்களும் டயஸ்பொறா ஆவதில்லை.
 7. எல்லா டயஸ்பொறாக்களும் இனக்குழுமங்களே. ஆயினும்

எல்லா இனக்குழுமங்களும் டயஸ்பொறாக்கள் அல்ல.

8. கனடா வின்சர் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரும் கவிஞருமான சேரனை ஆதாரம் காட்டும் சர்வேந்திரா புலம்பெயர்ந்து வாழும் சிங்கள மக்களை நாடுகடந்த சமூகமாக (TRANSNATIONAL COMMUNITIES) கொள்ளப்படலாமேயன்றி டயஸ்பொறாவாகக் கொள்ளப்பட முடியாது என்றும் கூறுகிறார். சர்வேந்திராவின் கட்டுரை விவாதத்திற்குரிய பல விடயங்களை முன்னிலைப்படுத்துகிறது. அவர் பல வினாக்களையும், ஐயங்களையும் எழுப்புகின்றார்.

வரிகளையும், துன்ப நினைவுகளையும் சுமந்து கொண்டு ஒரு டயஸ்பொறாவாகவே புலம் பெயர் தமிழர்கள் வாழப் போகிறார்களா? அவர்களால் புலம் பெயர்ந்த சிங்களவர் போன்று நாடு கடந்த சமூகமாகத் தம்மை மாற்றிக்கொள்ள முடியாதா? இன்று இல்லாவிட்டாலும் என்றோ ஒரு நாள் டயஸ்பொறா அடையாளத்தை இழந்து இலங்கைத் தமிழர்கள், புலம்பெயர்ந்த சிங்களவர் போல் நாடு கடந்த சமூகம் என்ற அடையாளத்தைப் பெறுவார்கள். இலங்கைக்கு உள்ளே வாழுகின்ற தமிழ் உறவுகள் தன்னாட்சி உரிமை பெற்ற தேசிய இனமாக ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள் வாழும் நிலை ஏற்படும் பொழுது அத்தகைய நிலை ஏற்படும் என்று கூறலாம். வேறு.

வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வுதான் புலம் பெயர்ந்தோர் வாழ்நிலையிலும், உணர்வு நிலையிலும் பெருமாற்றங்களைக் கொண்டு வரமுடியும். அது நிகழாதவிடத்து சிதறுகையின் வடுக்களும் வலிகளும் தாயகத்து நினைவுகளும் புலம்பெயர் தமிழர்களை வருத்திக் கொண்டே இருக்கும் எனலாம். ■

உள்நாட்டு அரசியல்

ஜனநாயகத்தின் புத்துயிர்ப்புக்கான 19வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்

ஒரு வரலாற்றுத் திருப்பம்

அரசியலமைப்புக்கான 19ஆவது திருத்தம் என்ற அரசியல் சீர்திருத்தம் இவ்வாண்டு ஏப்ரில் மாதம் 28ஆம் திகதி நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆயினும் பாராளுமன்றச் சபாநாயகரினால் ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் தான் முறைப்படி கையொப்பமிட்டு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. 225 உறுப்பினர்கள் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் 212 உறுப்பினர்கள் இதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தனர். ஒருவர் எதிர்த்து வாக்களித்தார்; இன்னொருவர் வாக்களிப்பில் கலந்து கொள்ளாது விலகிநின்றார்; 10 பேர் அன்று சபையில் பிரசன்னமாகியிருக்கவில்லை. இந்தப் புரட்சிகரமான யாப்புத் திருத்தத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் ஜனாதிபதித் தேர்தல் இவ்வாண்டு ஜனவரி 8ஆம் திகதி நடைபெற்ற பின்னர் இந்நாட்டில் ஜனநாயகத்தை மீள உயிர்ப்பிப்பதற்கு நாம் மேற்கொண்டுவரும் நடவடிக்கைகளின் பின்னணி குறித்து எடுத்துக்கூற விழைகின்றேன்.

எமது ஆட்சிமுறைமையிலும், அரசியல் யாப்புக் கட்டமைப்பிலும் ஏற்பட்டுள்ள அடிப்படையான மாற்றம் பற்றிச் சர்வதேச சமூகத்திற்கு எடுத்துக்கூறுவதற்கு அதன் பொறுப்புணர்வுள்ள உறுப்பு நாடு என்ற வகையில் எமது நாட்டுக்குக் கடப்பாடு ஒன்று உள்ளது. இன்று நானும் எனது நண்பர்களும் இதனைப் பற்றிப் பல்வேறு கோணங்களில் விளக்கங்களைத் தருவோம். ஐ.நா.சபையில் உறுப்பு நாடாக நாம் 60 ஆண்டுகளாக இருந்து வருகிறோம். எமது நாடு அணிசேரா இயக்கத்தின் ஆரம்ப நிறுவனர் உறுப்பு நாடுகளில் ஒன்றாகும். அத்தோடு நாம் பல சர்வதேச நிறுவனங்களிலும் பிராந்திய நிறுவனங்களிலும் உறுப்புரிமை கொண்டவர்களாக இருந்து வருகிறோம். இதனால் எமக்கு ஒன்றோடொன்று பிணைப்புடைய கடப்பாடுகள் உள்ளன; உலகப் பொதுவான விழுமியங்கள் பலவற்றை நாம் ஏற்றிப் போற்றுபவர்களாயும் உள்ளோம். ஆகையால் 19ஆவது யாப்புத் திருத்தம், எமது நாடு பிற ஜனநாயக நாடுகளின் பொது அணியில் மீள இணைந்து கொள்வதன் அடையாளமாக அமைகின்றது. பொதுநலவாய அமைப்பின் தலைமையை நாம் ஏற்றுள்ள இன்றைய காலகட்டத்தில், பொதுநலவாய அமைப்பினால் நிறைவேற்றப்பட்ட லற்றிமர் கவுஷ் கொள்கைகளுக்கு (LATIMER

HOUSE PRINCIPALES) அமைவாக பாராளுமன்றத்தின் இறைமையைப் பேணும் முறையிலான 19ஆவது திருத்தத்தை நிறைவேற்றியமை மிகவும் பொருத்தமானதொரு செயலே ஆகும்.

மனிதரின் கௌரவமும் மதிப்பும், மனிதரின் பாதுகாப்பு, மனித அபிவிருத்தி என்பன தொடர்பான சில நியமங்களையே மனித உரிமைகள் என்று நாம் போற்றுகின்றோம். 1948ஆம் ஆண்டின் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க ஐ.நா.மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தில் இந்நியமங்கள் பொதிந்துள்ளன. இப்பிரகடனத்தையடுத்து பல்வேறு சட்ட ஆவணங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவற்றை உறுப்பு நாடுகள் பெரும்பாலானவை ஏற்றுள்ளதோடு பல்வேறு ஒப்பந்தங்கள் சமவாயங்களிலும் மனித உரிமைத் தத்துவங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டு அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படுதல் பற்றிய கண்காணிப்பும் மனித உரிமைகள் சபையினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

மனித உரிமைகள் பிரகடனம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்னுள்ள காலத்தில் இரு உலக யுத்தங்கள் இடம்

பெற்றன. அதுவரை வரலாறு கண்டிராத உயிரிழப்பும் வன்முறைகளும் இந்த யுத்தங்களின் போது ஏற்பட்டன. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களைப் பாதிப்புக்குள்ளாக்கிய இந்த யுத்தங்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டை மாணிட வரலாற்றின் இரத்தக்கறை படிந்த நூற்றாண்டாக ஆக்கியிருந்தன. இந்தக்கோர நிகழ்வுகளின் பின்புலத்தில் தான் மனித உரிமைகள் பிரகடனம் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். இதற்கு முன்னர் எல்லா நாடுகளினதும் பண்பாடுகளிலும் சமயங்களிலும் மனித உரிமைக் கொள்கைகளும் நியமங்களும் பொதிந்து இருந்தன. ஆயினும் அக்கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் வழிமுறைகளும் அமைப்புக்களும் இருக்கவில்லை. உள்நாட்டுச் சட்டங்களின்படியோ, சர்வதேச சட்டத்தின் படியோ இவற்றைச் செயற்படுத்தும் ஒழுங்கமைப்பு இல்லாத காரணத்தால் மனித சமூகம் கொடுமைகளை அனுபவித்தது. இக்காரணத்தினால் சர்வாதிகார ஆட்சிமுறைகளும், நிலமானிய ஒழுங்கும் நாடுகளுக்குள் நிலைபெற்றன. சர்வதேச மட்டத்தில் காலனியவாதம், ஏகாதிபத்தியம், பிறநாடுகளின் மீது மேலாதிக்கம் செலுத்துதல் ஆகிய அநீதிகள் தொடர்ந்தன. மக்களின் மனித உரிமைகளைப் பறிப்பதன் மூலம் பேரரசுகள் உருவாக்கப்பட்டன. நாடுகளுக்குள்ளே மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்கப்பட்டதும், அவை விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டதும் ஜனநாயகம் வலுப்பெறுவதற்கு உதவியது. சர்வதேச மட்டத்தில் மனித உரிமைகளின் விரிவாக்கம் காலனியத்திலிருந்து விடுதலைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் வழிவகுத்தது.

ஒரு நாட்டின் ஆட்சிமுறைமையின் அடித்தளமாகவும், அதன் அடிப்படைச் சட்டமாகவும் அமைவது அந்நாட்டின் அரசியல் யாப்புச் சட்டமாகும். 1948 இல் எமது நாடு சுதந்திரம் பெற்றதும் எமது முன்னாள் ஆட்சியாளர்களான பிரித்தானியர்களினால் வழங்கப்பட்ட சோல்பரி அரசியல் யாப்பை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். நாட்டில் இருசபைகளைக் கொண்ட பாராளுமன்ற ஜனநாயகமுறையை அந்த யாப்பு எமக்கு வழங்கியது. இரண்டாவது சபையான சென்ற சபையை ஒழித்தல் போன்ற சில மாற்றங்களுடன் இந்த அரசியல் யாப்பு 1972 ஆம் ஆண்டு வரை நீடித்தது. அவ்வாண்டில் குடியரசியல் யாப்பை அரசியல் யாப்புச்சபை ஏற்றுக்கொண்டது. தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றம், நியமனம் செய்யப்பட்ட ஜனாதிபதி ஆகியன இந்த யாப்பின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். 1977 ஆம் ஆண்டில் ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தன பொதுத்தேர்தலில் பெருவெற்றி பெற்றார். அந்த வெற்றி

யினை அவர் தமது நீண்ட நாள் விருப்பான அரசியல் யாப்பு மாற்றத்தைச் செய்வதற்கு தனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் வழங்கப்பட்ட ஆணையாகக் கருதினார். நிறைவேற்று ஜனாதிபதி, தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றம் என்பனவற்றையுடைய அரசியல் யாப்பை அவர் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தார். பிரதமர் பதவியை வகித்துக் கொண்டிருந்த ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன தாமே நிறைவேற்று ஜனாதிபதியாகவும் பதவியேற்றார். அப்போது அவர் சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஒன்றை நடத்தி மக்களின் சம்மதம் பெறாமலேயே பிரதமர் பதவியில் இருந்து ஜனாதிபதியாகினார். அவர் நடைமுறைப்படுத்திய அரசியல் யாப்பு பிரெஞ்சு நாட்டினது யாப்பின் அம்சங்களையும் கொண்ட கலப்பு முறையாக இருந்தபடியால் 'Gaulist Constitution' என்று அழைக்கப்பட்டது. அமெரிக்காவின் அரசியல் யாப்பில் அமைந்திருந்த தடைகளும் சமப்படுத்தல்களும் (Checks and balances) எவையும் இல்லாத நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையாக இது விளங்கியது. சட்டசபை நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பனவற்றிற்கிடையில் இருக்கவேண்டிய அதிகாரப் பகிர்வு (Separation of powers) என்னும் உயிர்நாடியான அம்சம் எமது அரசியல் யாப்பில் இருக்கவில்லை. ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தன நாட்டின் அரசு தலைவர், ஆளும் அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்ற இருபதவிகளையும் தாமே வகித்து வந்தார். 1982ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் ஒரு தடவை அவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

காலம் சென்ற கலாநிதி என்.எம்.பெரேரா 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் ஆபத்துக்கள் பற்றித் தீர்க்கதரிசனத்துடன் எச்சரிக்கை விடுத்தார். ஜனநாயக நிறுவனங்களுக்குக்கேடு விளைவிக்கும் அம்சங்கள் பற்றி அவர் சுட்டிக்காட்டியதை அண்மையில் பலர் பாராட்டியிருந்தனர்.

ஜயவர்த்தனவிற்கு அடுத்து பிரேமதாச ஜனாதிபதியாகப் பதவி ஏற்றார். அவர் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார். அவரின் கொலையைப்படுத்து நிகழ்ந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அவரும் அவருக்குப் பின் பதவிக்கு வந்த மகிந்த ராஜபக்ஷவும் சர்வாதிகார முறையெனக் கருதப்பட்ட நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையினை ஒழிப்போம் என்ற வாக்குறுதியைக் கொடுத்தே பதவிக்கு வந்தனர். சந்திரிகா குமாரதுங்கவிற்கு அரசியல் யாப்பை மாற்றுவதற்குரிய மூன்றில் இரண்டு பெரும்

நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி முறையை முற்றாக ஒழிப்பதற்கு வேண்டிய 2/3 பெரும்பான்மைப் பலம் பாராளுமன்றத்தில் இருந்த போதிலும் அதற்கான சர்வஜன வாக்குரிமையை நடத்தும் சாத்தியம் இருக்க வில்லை. அதனால் ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையை முற்றாக ஒழிக்க முடியவில்லை. குவணை அரைவாசி நிரம்பியிருக்கிறதா? அல்லது அரைவாசி வெற்றிடம் நிரம்பாமல் இருக்கிறதா? என்ற விவாதம் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்

பான்மைப்பலம் இருக்கவில்லை. அவருக்கு அடுத்துவந்த மகிந்த ராஜபக்ஷ எதிர்த்தரப்பில் இருந்து ஆட்களை இழுத்து அரசாங்கத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டதால் தேவையான வாக்குப்பலத்தைக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவர் 17ஆவது அரசியல் யாப்புத் திருத்தத்தை நீக்கிவிட்டு அபகீர்த்திக்குரிய 18ஆவது திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தார்.. அத்திருத்தம் சுதந்திர ஆணைக்குழுக்களை இல்லாமற் செய்ததோடு, ஒருவர் இருதடவைகளுக்கு மேல் ஜனாதிபதியாகப் பதவிவகிக்க முடியாது என்ற விதியையும் நீக்கினார்.

2010ஆம் ஆண்டு முதல் சர்வாதிகாரத் தன்மையுடைய நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை நீக்கிப் பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற குரல் வன்மையாக ஒலிக்கத் தொடங்கியது. இறுதியில் 19ஆவது அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டு இக்கோரிக்கை முழுமையாக அல்லாவிடினும் ஓரளவிற்கு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையில் உள்ள ஜனநாயகத்திற்கு முரணான பல அம்சங்கள் நீக்கப்பட்டுள்ளன. நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை ஒழிக்க வேண்டும் என்பதில் சிவில் சமூகம் மிகத் தீவிரமாகச் செயற்பட்டது. மாதுலுவாவே சோபித தேரின் தலைமையிலான சமூகநீதிக்கான தேசிய இயக்கம் இவ்விடயத்தில் முன்னணியில் நின்று செயற்பட்டது. சோபிததேரர் இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார, சமூகப்பிரச்சினைகள் யாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாக இருப்பது நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையே ஆகும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அவரின் கருத்திற்குப் பல தரப்பினரிடமிருந்தும் ஆதரவு கிடைத்தது. அரசியல்வாதிகள், அறிவுஜீவிகள், தொழிற்சங்கவாதிகள், எல்லாச் சமயங்களினதும் சமயத் தலைவர்கள், சட்டத்துறையினர், ஓய்வு பெற்ற பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர்கள், சிவில் சமூகச் செயற்பாட்டாளர்கள் வேறு பல தரப்பினர் என்போர் சோபித தேரருக்கு ஆதரவு தெரிவித்தனர்.

நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை

தேர்தலின் மூலம் தனக்குக் கிடைத்த ஜனாதிபதிக்குரிய அதிகாரங்களைக் கைவிடுவதற்கு முன்வந்த மைத்திரிபால சிறிசேன தனது பதவிக்காலத்தைத் தாமதவே 6 ஆண்டுகளிலிருந்து 5 ஆண்டாகக் குறைத்துக்கொண்டதும் இரண்டாவது தடவை ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகிப்பதில்லை என்று தாமத முன்வந்திருப்பதும் அவரது உன்னதமான செயல்களாகும்

ஒழிப்பதற்கான இயக்கத்தின் பொது வேட்பாளராக மைத்திரிபால சிறிசேன தெரிவு செய்யப்பட்டார். அவர் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பல தடைகளை எதிர்கொண்டு தமது பிரசாரத்தை மிகவும் வெற்றிகரமாக முன்னெடுத்தார். அவரது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலும் 'நூறுநாள்' வேலைத்திட்டத்திலும் 19ஆவது திருத்தம் முதன்மையிடத்தைப் பெற்றிருந்தது.

நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை முற்றாக ஒழிப்பதற்கு வேண்டிய 2/3 பெரும்பான்மை இருந்தபோதும், அதற்கான சர்வசன வாக்குரிமை நடத்தும் சாத்தியம் இருக்கவில்லை. இதனால் அதனை முழுமையாக ஒழிக்க முடியவில்லை. இதனால் குவளை அரைவாசி நிரம்பியிருக்கிறதா அல்லது அரைவாசி வெற்றிடமாக நிரம்பாமல் உள்ளதா என்ற விவாதம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும். உயர்நீதிமன்றம் சில நடைமுறைகளைப் பூர்த்தி செய்யும்படி கோரியது. அவை நிறைவேற்றப்பட்டன. இத்திருத்த மசோதா பலகட்டங்களிலும் விவாதிக்கப்பட்டது. குழுநிலை விவாதத்தின் போது சில திருத்தங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அரசியல் யாப்புச் சபையின் அமைப்புப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் தெரிவிக்கப்பட்டன; இறுதியில் இணக்கமான முடிவு எடுக்கப்பட்டது. பலமுனைப் பேரங்களுக்கும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த வேளையில் ஜனாதிபதி மிகுந்த பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தார். அத்தோடு தாம் எதிர்பார்த்த இலக்கை அடைவதில் உறுதியுடன் செயற்பட்டார். தேர்தலின் மூலம் தமக்குக் கிடைத்த ஜனாதிபதிக்குரிய அதிகாரங்களைக் கைவிடுவதற்கு அவர் முன்வந்தார். தனது பதவிக்காலத்தைத் தாமதவே ஆறில் இருந்து ஐந்தாகக் குறைத்துக் கொண்டதும் இரண்டாவது தடவை ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகிப்பதில்லை எனத் தாமத முன்வந்திருப்பதும் அவரது உன்னதமான செயல்களாகும். இவை மக்களின் கருத்துக்கு மதிப்பளித்துப் பணிந்து நடக்கும் அரசியல் பண்பாட்டைத் தொடக்கி வைத்துள்ளன.

பாராளுமன்றம், நீதித்துறை, நிர்வாகத்துறை ஆகிய அங்கங்களிற்கிடையே இருக்கவேண்டிய உறவைத் தெளிவுபடுத்தும் தத்துவங்கள் அடங்கிய 'லற்றிமர் மாளிகைக் கொள்கைகள்' எனப்படும் கொள்கைத் திட்டம் 2004 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 12 ஆம் திகதி லண்டனில் பொதுநலவாய அமைப்பின் செயலகத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இத்தத்துவங்கள் பல முன்னுதாரணமான வழி காட்டல்களை வழங்குகின்றன.

பாராளுமன்றம், நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன வற்றுக்கிடையே இணக்கமானதும் சுமுகமானதுமான அதிகாரச் சமநிலைப்படுத்தலும் இடையூடாட்டமும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை லற்றிமர் மாளிகைத் தத்துவங்கள் வரையறை செய்துள்ளன. பொதுநலவாய அமைப்புக்குள் அடங்கும் நாடுகளின் பிரதிநிதிகளான இம்மூன்று துறைகளையும் சேர்ந்த நிபுணர்கள் ஒன்று கூடி இத்தத்துவங்களை வகுத்தனர். தமது நாடுகளில் உள்ள இந்த மூன்று துறைசார் நிறுவனங்களும் தத்தம் நிறுவனப் பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றும் வகையில் மூன்று துறைகளையும் சேர்ந்த தேசிய நிறுவனங்களுடன் எவ்விதம் இடைத்தொடர்புகளைப் பேண வேண்டும் என்பதை இந்நிபுணர்கள் கூடி முடிவு செய்தனர். ஒவ்வொரு துறையும் அரசியல் யாப்பின் எல்லைக்குட்பட்டு நின்று தமது பணிகளைச் சட்டமுறையாக ஆற்றும் போது தமக்குத் தாமே விதித்துக்கொள்ளக்கூடிய கட்டுப்பாடுகளை (Restraint) வகுத்துரைப்பதன் மூலம் பிறதுறைகள் தமது எல்லைக்குள் அத்துமீறி நுழைவதைத் தடுக்கும் வகையில் லற்றிமர் மாளிகைத் தத்துவங்கள் வரையப்பட்டன. ஜனநாயகம் செழித்து ஓங்க வேண்டுமாயின் அரசின் வெவ் வேறு அங்கங்களிடையிலே சமநிலை பேணப்படவேண்டும். எமது அரசியல் யாப்பின்படி இங்கு அரசின் வெவ் வேறு நிறுவனங்களிடையே சமநிலைக்குலைவு ஏற்பட்டிருந்து- இப்போது அரசியல் யாப்புத்திருத்தம் மூலம் ஜனநாயக நியமங்களுக்கு ஏற்றவாறான சமநிலையை மீண்டும் ஏற்படுத்தியுள்ளோம். 19ஆவது அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட முக்கிய மாற்றங்களைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கூறலாம்.

- 18ஆவது உறுப்புரையைத் திருத்தம் மூலம் முற்றாக நீக்கியமை. இதன்பயனாக இருதலைவர்களுக்கு மேல் ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகிக்க முடியாது என்ற தகைமையீனம் அரசியல் யாப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. இதைவிட 35வதுக்குக் குறைந்தோர், இரட்டைக் குடியரிமை உடையோர் என்போரும் ஜனாதிபதிப் பதவியை வகிக்க

முடியாது என்று விதிக்கப்பட்டது.

- ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலமும் பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலமும் 5 ஆண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ஜனாதிபதியின் கடமைகள் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. தேசிய இணக்கப்பாட்டையும் ஒருங்கிணைவையும் ஏற்படுத்துதல் ஜனாதிபதியின் கடமைகளுள் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புக் கூறுபவராக இருப்பார். அத்தோடு அவர் தமது தத்துணிவுப்படியும் விருப்புப்படியும் பாராளுமன்றம் தெரிவு செய்யப்பட்ட முதல் நான்கரை வருடகால எல்லையில் அதனைக் கலைத்தல் இயலாது.
- ஜனாதிபதி தனது தத்துணிவுப்படி பிரதமரைப் பதவியில் இருந்து நீக்க முடியாது.
- சுதந்திர ஆணைக்குழுக்கள் மீண்டும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தேர்தல்கள் ஆணைக்குழு, பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, கணக்காய்வுச் சேவை ஆணைக்குழு, மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, இலஞ்சம், ஊழல் ஆகியவற்றை விசாரிப்பதற்கான ஆணைக்குழு, நிதிஆணைக்குழு, தொகுதி எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு என்பன போன்ற ஆணைக்குழுக்கள் அரசியல்மயப்படுத்தல் இல்லாத வகையில் சுதந்திரமாகத் தனித்து இயங்க வழிசெய்யப்பட்டுள்ளது.
- அரசியல் யாப்புச் சபை ஒன்றை அமைப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இச்சபை முக்கியமான பதவிகளுக்கு ஆட்கள் நியமனம் செய்யப்படுவதற்கான சிபாரிசுகளை வழங்கும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட ஆணைக்குழுக்களின் தலைவர்கள், உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் நியமனங்களுக்கான சிபாரிசுகளையும் வழங்கும்.
- தகவல் அறிவதற்கான உரிமையைச் சேர்த்திருப்பதன் மூலம் ஜனநாயகத்தின் பிரதான தத்துவங்களான வெளிப்படத்தன்மை, பொறுப்புக்கூறுதல் என்பனவற்றிற்கு முதன்மை அளிக்கப்பட்டுள்ளது.
- அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை 30 ஆக மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மாறுங்கால ஒழுங்கு முறையான தேசிய ஐக்கிய அரசாங்கம், இதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கும். அடுத்து வரும் பாராளுமன்றத்தில் அமைச்சர்கள் எண்ணிக்கை 45வரை உயரக்கூடும்.
- அவசர மசோதாக்கள் என்ற பெயரில் அவசரப்பட்டுச் செய்யப்படும் சட்டவாக்க நடைமுறையைத் தவிர்ப்பு

இலங்கை ஒரு ஜனநாயக நாடு என்ற நம்பிக்கையைச் சர்வதேச சமூகத்தின் மனதில் பதியவைப்போம். இலங்கை ஒரு பன்மைத்துவ ஜனநாயக நாடு என்பதும் 19ஆவது திருத்தத்தால் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இனங்களுக்கிடையேயும் வெவ்வேறு சமயப் பிரிவினர்களுக்கிடையேயும் நல்லுறவையும் நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதன் மூலம் ஜனநாயகத்தை அர்த்தமுள்ளதாக்கிப் பலப்படுத்துவோம்

தற்காக 14 நாட்கள் முன்னறிவித்தல் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி மசோதாவொன்றை பாராளுமன்றில் சமர்ப்பிப்பதற்கு 14 நாட்களின் முன்னர் அதனைப் பிரசுரிப்பதன் மூலம் பொதுமக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தல் வேண்டும்.

- தேசிய பெறுகைகள் ஆணைக்குழு (NATIONAL PROCUREMENT COMMISSION) கணக்காய்வு ஆணைக்குழு என்பன நிறுவப்பட்டதன் மூலம் பொதுநிதியைக் கையாளுதல் தொடர்பில் ஊழல்களை ஒழிப்பதும் மக்களின் நம்பிக்கையை வளர்ப்பதும் சாத்தியமாகும். மூலதனத்தை முதலீடு செய்வதில் ஒழுங்கு விதிகளும் கட்டுப்பாடும் உள்ள சூழல் இதனால் உருவாகும்.

மேலே விபரித்தவற்றின் ஒன்றிணைந்த விளைவாக இலங்கையின் ஜனநாயகம் பாதுகாக்கப்படும்; அத்தோடு இலங்கை ஒரு ஜனநாயக நாடு என்ற நம்பிக்கையை சர்வதேச சமூகத்தின் மனதில் பதியவைப்போம். இலங்கை ஒரு பன்மைத்துவ ஜனநாயக நாடு. (a pluralist democracy) என்பதும் இத்திருத்தத்தால் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இனங்களுக்கிடையேயும் வெவ்வேறு சமயப்பிரிவினார்களுக்கிடையேயும் நல்லுறவையும் நம்பிக்கையையும் வளர்ப்பதன் மூலம் ஜனநாயகத்தை அர்த்தமுள்ளதாகிப் பலப்படுத்தியுள்ளோம். நேற்றைய தினம் ஐ.நா.மனித உரிமைகள் ஆணையாளர் செய்த ராடால் ஹூசைன் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் 29 ஆவது கூட்டத்தொடரை ஆரம்பித்து வைத்து ஆற்றிய தொடக்க உரையில் கூறியதை இங்கு மேற்கோளாகத் தருகின்றேன்.

‘இலங்கையின் புதிய அரசாங்கம் அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் ஒன்றிணை நிறைவேற்றியுள்ளது. இது நடைமுறைப்படுத்தப்படுமாயின் அந்நாட்டில் ஜனநாயகமும் சட்டத்தின் ஆட்சியும் நிலைக்கும் என்று நம்பிக்கை கொள்ளலாம்’.

ஐக்கிய நாடுகள் சபை புத்தாயிரமாம் ஆண்டுப் பிரகடனம் ஒன்றை வெளியிட்டது. அப்பிரகடனத்தில் மனுக் குலத்தின் முன்னேற்றத்திற்கான பொதுவிழுமியங்கள் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன. அடிப்படையான அறவிழுமியங்களாக ஆறு விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சுதந்திரம், சமத்துவம், ஐக்கியம், சகிப்புத்தன்மை, இயற்கையை மதித்துப் பேணுதல், மனிதர் யாவரும் ஒன்றுபட்டுப் பொறுப்புணர்வை ஏற்றல் என்பனவே இவ்விழுமியங்களாகும். மேற்குறிப்பிட்ட விழுமியங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் அமையவும் நாம் செயல்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துகிறோம். இத்திட்டங்களுக்குச் சர்வதேச சமூகம் எமக்கு உதவுதல் வேண்டும். இவை வழிகாட்டியான விழுமியங்கள். மனிதகுலம் பன்னெடுங்காலமாக இத்தத்துவங்களின் வழிப்படிதான் முன்னேற முயற்சித்து வந்துள்ளது. இவ்விழுமியங்களை ஒன்றிணைத்து நோக்குமிடத்து மனித சமூகம் முன்னேற்றத்திற்கான உந்துசக்தியை இவற்றில் இருந்தே பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். ஒவ்வொரு நாடும் தமது முன்

னேற்றத்தை அளவீடு செய்வதற்குரிய அளவுகோலாகவும் இத்தத்துவங்கள் விளங்குகின்றன. உன்னதமானதும், பாதுகாப்பானதுமான எதிர்காலத்தை நோக்கிய பயணத்திற்கு வழிகாட்டியாக இவை அமைகின்றன.

பிரிவிணைவாதப் பயங்கரவாதக் குழு ஒன்று எமது நாட்டின் மீது யுத்தம் ஒன்றைத் திணித்திருந்தது. அதில் இருந்து நாம் மீண்டு ஆறு வருடங்கள் கடந்துள்ளன. இப்பொழுது நல்லிணக்கத்தையும் அபிவிருத்தியையும் ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்டுள்ளோம். செங்கல், தார், சீமெந்து என்பன மட்டும் போரில் இருந்து மீள்வதற்கு உதவமாட்டா என்பதை நாம் உணர்கிறோம். மே 19 ஆம் திகதி மாத்தறையில் நடைபெற்ற கூட்டமொன்றில் பேசும் போது ஜனாதிபதி சிறிசேன பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

‘யுத்தத்திற்குப் பிந்திய காலத்தில் அழிந்த கட்டிடங்கள் மீளக்கட்டப்பட்டன; வீதிகள் புனரமைக்கப்பட்டன; வேறுபல பௌதீகக் கட்டமைப்புகளும் திருத்தம் செய்யப்பட்டன. இருப்பினும் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட வடுக்களையும், புண்களையும் ஆற்றுவதற்குத் தவறிவிட்டோம்; உண்மையான இணக்கப்பாடு உருவாக்கப்படவில்லை. புதிய அரசாங்கத்தின் கொள்கை நல்லிணக்கத்துடன் கூடிய அபிவிருத்தி என்பதை நாம் தெரிவிக்கின்றோம். எமது இலக்குகள், எதிர்பார்ப்புகள் என்பன அபிவிருத்தியால் மட்டும் அடையப்பட முடியாது. நல்லிணக்கச் செயற்பாடு என்றால், உண்மையை விசாரணை மூலம் கண்டறிதல், நீதியை வழங்குதல், மக்களிடையே நிலவும் அச்சம், அவநம்பிக்கை என்பனவற்றைப் போக்கி நம்பிக்கையை வளர்த்தல். இவற்றோடு இணைந்ததாகவே யுத்தத்தால் அழிவுற்ற பௌதீக வளங்களைப் புனர்நிர்மாணம் செய்யும் பணியும் இடம்பெறவேண்டும். ஆகையால் போரில் இருந்து கற்றுக்கொண்ட அனுபவம் நல்லிணக்கச் செயல்முறையில் முதன்மையானவை என்பதைத் தீர்மானித்துக்கொள்ள எமக்கு உதவுதல் வேண்டும்.

யுத்தம் ஏன் நடைபெற்றது, அதற்கான காரணங்கள் எவை என்பது பற்றிய உண்மைகளைக் கண்டறிதல், நீதியை வழங்குதல், செய்த தவறுகளுக்கு நிவாரணம் தேடுதல் என்பன நல்லிணக்கச் செயல்முறையில் மிக அடிப்படையானவை. ஜனநாயக வெளி ஒன்று உருவாக்கப்படவேண்டும். நேர்மையானதும் நம்பிக்கை தருவதுமான சமூகச்சூழல் உருவாக்கப்படவேண்டும். 19ஆவது அரசியல் யாப்புத்திருத்தம் நல்லிணக்கத்திற்கான பாதையில் ஒரு முக்கிய திருப்பம். வரலாற்றின் உருவாக்கத்தில் நாம் எல்லோரும் பங்குதாரர்களாகவும் சாட்சிகளாகவும் உள்ளோம். ஜனநாயக தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் எமது பணியில் உங்கள் நல்லெண்ணமும் ஆசீர்வாதமும் எமக்கு ஊக்கம் தந்து வழிகாட்டுவதாக இருக்கும். ■

(2015 ஜூன் 16 ஆம் திகதி கொழும்பு ஜெய்க் ஹில்டன் ஹோட்டலில் வெளிநாட்டு இராஜதந்திரிகள் மத்தியில் ஜனாதிபதியின் சர்வதேச விவகாரங்களுக்கான விசேட ஆலோசகர் ஜயந்த தனபால ஆற்றிய உரையின் தமிழாக்கம்)

உலகச் செய்திகளும் விமர்சனமும்

யதுசன்

உக்ரெயின் சிக்கல் நிலை

புன்னேறிய பொருளாதார நாடுகளான அமெரிக்கா, பிரிட்டன், கனடா, ஜப்பான், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஜி-7 அமைப்பு அதன் உச்சிமகாநாடொன்றை அண்மையில் ஜேர்மனியின் பவேரியன் மாநிலத்தின் அல்ப்ஸ் மலையடிவாரத்தில் நடத்தியது. ரஷ்யாவையும் உள்ளடக்கியதாக இது முன்னர் ஜி-8 என்றே அழைக்கப்பட்டது. ஆனால், உக்ரெயினின் கிறிமியா பிரதேசத்தை ரஷ்யா தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டதைத் தொடர்ந்து ரஷ்யா அதிலிருந்து ஒரு வருடத்துக்கும் கூடுதலான காலத்துக்கு முன்னர் இடைநிறுத்தப்பட்டது.

உக்ரெயின் 'நெருக்கடியைத் தொடர்ந்து ரஷ்ய ஜனாதிபதி விளாடிமிர் புட்டினுக்கு எதிராகத் தாங்கள் விதித்த தடைகளைத் தொடருவதற்கு ஜி-7 நாடுகள் பவேரியன் உச்சிமகாநாட்டில் தீர்மானித்திருக்கின்றன. சோவியத் சாம்ராச்சியத்தின் புகழை மீண்டும் ஏற்படுத்துவதற்கான பிழையான சிந்தனையின் அடிப்படையிலான செயற்பாடுகளினால் புட்டின் ரஷ்யாவை நிர்மூலம் செய்வதாக அமெரிக்க ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமா குற்றஞ்சாட்

டினார். தடைகளை முறியடிக்கும் தனது சொந்த நடவடிக்கைகளைத் தொடரப் போவதாகப் பதிலுக்கு ரஷ்யாவும் எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறது. இந்த எச்சரிக்கையை உக்ரெயின் தொடர்பான தனது கொள்கையில் மாற்றமேதும் ஏற்படப்போவதில்லை என்று ரஷ்யா கூறுகிறது என்றே அவதானிகள் அர்த்தப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

இந்த நிகழ்வுப் போக்குகளுக்கு மத்தியில், கிழக்கு உக்ரெயினில் அரசாங்கப் படைகளுக்கும் ரஷ்ய ஆதரவு பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சியாளர்களுக்கும் இடையே மீண்டும் புதிதாக மூண்டிருக்கும் மோதல்கள் சஞ்சலமான போர் நிறுத்த ஏற்பாட்டை அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த நெருக்கடியின் விளைவாக உக்ரெயின் பெரிய விலையைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அது முதலில் கிறிமியாவை ரஷ்யாவிடம் இழந்தது. கிழக்குப் பகுதியில் படுமோசமான உள்நாட்டுப் போரில் உக்ரெயினின்

அரசாங்கப்படைகள் பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சியாளர்களுடன் சண்டையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. உக்ரெயினின் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சி நிலையில் இருக்கிறது. 2015 முதல் காலாண்டில் அதன் பொருளாதாரம் சுமார் 18 சதவீதத்தினால் குறுகிவிட்டது.

மேற்குலகிற்கும் ரஷ்யாவுக்கும் இடையிலான பலப்பரிட்சையில் இடையில் அகப்பட்டிருப்பதே உக்ரெயினின் உண்மையான நெருக்கடியாகும். கிறிமியாவை இணைத்துக்

கொண்டமைக்காகவும் கிழக்கு உக்ரெயினில் பிரிவினைவாதிகளுக்கு உதவுகின்றமைக்காகவும் ரஷ்யாவைத் தண்டிக்க மேற்குலக நாடுகள் விரும்புகின்றன. மறுபுறத்திலே, உக்ரெயினில் பதவியில் இருந்த மால்சுகோ ஆதரவு ஜனாதிபதி விக்டர் யானுகோவிச் சின் ஆட்சி தூக்கியெறியப்பட்டதில் மேற்குலகின் தலையீடு இருந்ததனால் ஆத்திரமடைந்த ரஷ்யா அதன் கோடிப்புறத்திற்கு வட

அதிலாந்திக் ஒப்பந்த நாடுகள் அமைப்பு (நேட்டோ) விஸ்தரிக்கப்படுவதைத் தடுத்து நிறுத்துவதில் உறுதியாக இருக்கிறது.

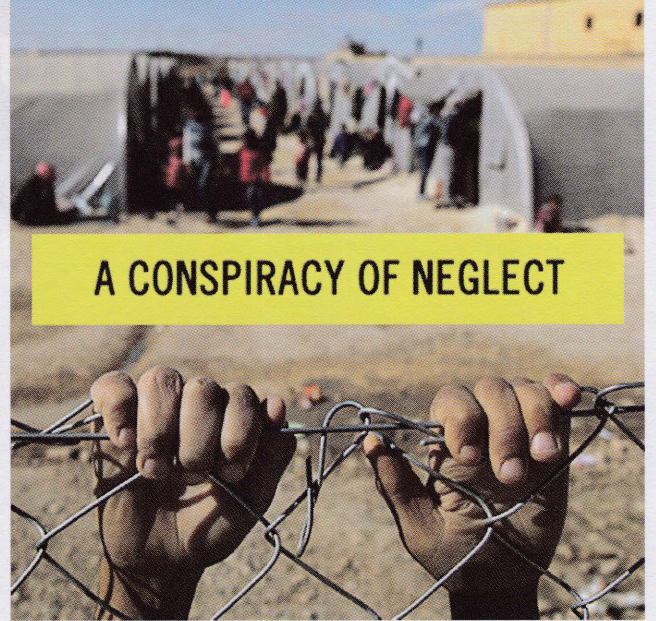
ரஷ்யா அதன் உக்ரேயின் கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே மேற்குலகின் உண்மையான நோக்கம் என்றால், விதிக்கப்பட்ட தடைகள் குறித்து அது மீள்பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். கடந்த 15 மாதகாலமாக நடைமுறையில் இருந்துவரும் இந்தத் தடைவிதிப்புகள் பயனுறுதியுடையவையாக இல்லை என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. தடைகளை ஆதரிப்பவர்கள் ஈரான் விடயத்தில் பயனைத் தந்ததைப் போன்று ரஷ்யா விடயத்தில் பயன் கிடைக்கலாம் என்று வாதிடுகிறார்கள்.

ஆனால் ரஷ்யா ஈரான் அல்ல என்பதை இவர்கள் புரிந்துகொள்ளத் தவறுகிறார்கள். ரஷ்யா புவிசார் அரசியல் ரீதியில் ஒரு பிரமாண்டமான நாடு. ஒரு முன்னாள் வல்லரசு. மத்திய ஆசியாவிலும் கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் இன்னமும் கணிசமான அதிகாரச் செல்வாக்கைக் கொண்ட பெரியதொரு நாடு அது.

கிரெம்ளினில் கொள்கை வகுக்கும் செயற்பாடுகளையும் தீர்மானங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற பாணியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, புட்டினுக்கு எதிரான எந்தவிதமான பலவந்தமும் பயன்தரும் என்று எதிர்பார்ப்பது தர்க்கத்துக்குப் பொருந்தாததாகும்.

தவிரவும், ரஷ்யாவை தனிமைப்படுத்துகின்ற மேற்குலகின் கொள்கை எந்தவகையிலாவது பயன்தருகின்றது என்பதைக் காட்டும் அறிகுறிகளும் பெரிதாக இல்லை. ஜி-8 அமைப்பிலிருந்து ரஷ்யாவை இடைநிறுத்தியிருக்கின்ற போதிலும் கூட, ஈரானுடனான அணுசக்திப் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடக்கம் சிரியாவின் உள்நாட்டுப் போர் வரை முக்கியமான உலகப் பிரச்சினைகளைக் கையாளுவதற்கு முன்னணி வல்லாதிக்க நாடுகளுக்கு ரஷ்யா இன்னமும் தேவைப்படுகிறது. எனவே, பரஸ்பரம் சாதகமான சூழ்நிலையொன்றில் இராஜதந்திர ஊடாட்டத்தை ஆரம்பிப்பதே கூடுதலான அளவுக்கு நடைமுறைச்சாத்தியமான அணுகுமுறையாக இருக்கும். உக்ரேயின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினையை மேற்குலகமும் ரஷ்யாவும் பொருத்தமற்றமுறையில் கையாண்டதாலேயே அது இன்று ஒரு பிராந்திய நெருக்கடியாக மாறியிருக்கிறது. இந்தப் போக்கைத் தடுத்து நிறுத்தாவிட்டால் அது ஒரு பெரிய போராக உருவெடுக்கக்கூடும். கதையளப்புகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவிட்டுப் பிரச்சினையை நேரடியாகக் கையாளுவதற்கு மேற்குலகமும் ரஷ்யாவும் முன்வரவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது.

அச்சுறுத்தும் அகதிகள் நெருக்கடி

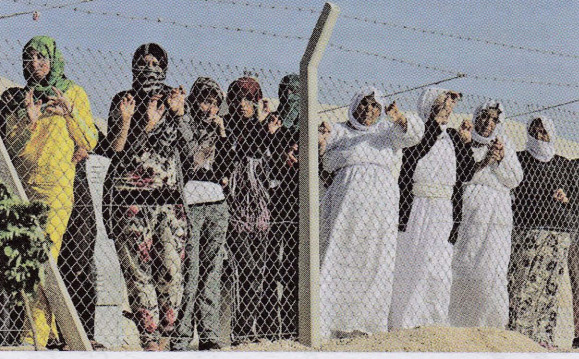

A CONSPIRACY OF NEGLECT

உலக அகதிகள் நெருக்கடி குறித்துச் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கும் அறிக்கை விழித்தெழுவதற்குச் சர்வதேச சமுதாயத்துக்கு விடுக்கப்பட்ட ஒரு எச்சரிக்கை போன்று அமைந்திருக்கிறது. 'உலகளாவிய அகதிகள் நெருக்கடி; ஒரு புறக்கணிப்புச்சதி' (The Global Refugee Crisis; A conspiracy of neglect) என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் அந்த அறிக்கை இரண்டாவது உலகமகாயுத்தத்திற்குப் பிறகு அகதிகள் விடயத்தில் உலகம் இப்போது படுமோசமான நிலைவரத்தை எதிர்கொண்டிருக்கிறது என்று வர்ணித்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. உலகில் இன்று தங்கள் வாழ்விடங்களைவிட்டுப் பலவந்தமாக வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ள மக்களின் எண்ணிக்கை 5 கோடியாகும். மேற்காசியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் அரசுகளின் தொடர்ச்சியான தோல்விகளையும் பல நாடுகளில் பாதிப்புக்குள்ளாகக் கூடிய சமூகங்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படுகின்ற கொடுமைகள் பற்றிய செய்திகளையும் நோக்கும் போது இந்த எண்ணிக்கை உண்மையில் அதிர்ச்சிதரும் ஒன்றாக இல்லை. ஆனால், கூடுதல் அதிர்ச்சியைத் தருவது என்னவென்றால், இந்த மனிதாபிமான பிரச்சினை தொடர்பில் உலகின் வலிமைபொருந்திய நாடுகளின் தலைவர்கள் காட்டுகின்ற அக்கறையற்ற போக்கேயாகும்.

அகதிகள் நெருக்கடிக்குச் சர்வதேச சமூகம் காட்டிவந்திருக்கின்ற பிரதிபலிப்பு 'ஒரு வெட்கக்கோடான தோல்வி' என்று சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது.

சிரியாவின் நிலைவரத்தை எடுத்துப் பார்த்தால், அந்நாட்டின் சனத்தொகையில் அரைவாசிக்கும் அதிகமானவர்கள் உள்நாட்டுப் போரின் விளைவாகத் தங்கள் வாழ்விடங்களைவிட்டு இடம்பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். சுமார் 40 இலட்சம் பேர் நாட்

டைவிட்டே வெளியேறியிருக்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடியின் சமையைத் துருக்கி, வெபனான் மற்றும் ஜோர்தான் போன்ற சிரியாவின் அயல்நாடுகளே பெரும்பாலும் முற்றாகத் தாங்கிக் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்ற அதே வேளை, மத்தியதரைக் கடலுக்கு அப்பால் உள்ள தனவந்த நாடுகள் அலட்சியமாக இருக்கின்றன.

மத்திய தரைக் கடலில் மீட்பு நடவடிக்கைகளை மட்டுப்படுத்துவதற்கு ஐரோப்பிய ஒன்றியம் எடுத்த தீர்மானம் படகுப் பயணங்களின் போது அந்தக் கடலில் மூழ்கிப் பலியாகும் மக்களின் எண்ணிக்கை இவ்வருடம் கடுமையாக அதிகரிக்க வழிவகுத்திருக்கிறது. அந்நிய மண்ணில் இருந்து வருபவர்களை வரவேற்கின்ற பாரம்பரியம் குறித்துப் பெரிதாக பெருமைப்பட்டுக் கொள்கின்ற அமெரிக்கா, கடந்த நான்குவருடங்களில் ஆயிரத்துக்கும் குறைவான சிரிய அகதிகளையே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அகதிகள் பிரச்சினையைக் கையாளுவதற்கென்று அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் உயர்ஸ்தானிகர் அலுவலகத்தினால் (UNHCR) வகுக்கப்பட்டுள்ள செயற்திட்டங்களுக்குப் போதியளவு நிதி வழங்கப்படுவதாக இல்லை என்று சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறது.

நம்பிக்கையிழந்த நிலையில்தான் மக்கள் தங்கள் வீடு வாசல்களை விட்டுத் தப்பியோடுகிறார்கள். சிரியர்களும் லிபியர்களும் கொடிய போர்களில் இருந்து தப்புவதற்காக வெளியேறுகின்றார்கள் என்றால், நீண்டகாலமாக இடம் பெறுகின்ற கொடுமைகளில் இருந்து விடுபடுவதற்காகவே மியன்மார் மற்றும் எரித்திரியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து மக்கள் வெளியேற முயற்சிக்கிறார்கள்.

பாதிக்கப்படுகின்ற மக்களை மீளக் குடியமர்த்துவதென்பது உலகளாவிய ஒரு மனிதாபிமானக் கடப்பாடாகும். ஆனால் இன்றைய உலகில் இந்தப் பொறுப்புச் சமத்துவமான முறையில் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுவதாக இல்லை என்பது பெரும் கவலைக்குரியதாகும். வறிய நாடுகள் அவற்றின் பிரச்சினைகளைத் 'தீர்த்துக்கொள்வதற்கு' குண்டுவிச்ச விமானங்களை அனுப்பிவைக்கின்ற வல்லாதிக்க நாடுகள் (2011 ஆம் ஆண்டில் வட அத்திலாந்திக் ஒப்பந்தநாடுகள் அமைப்பு (நேட்டோ) லிபியாவில் செய்ததைப் போன்று) அகதிகள் நெருக்கடியையும் வறுமைக் கொடுமையையும் அதே வறிய நாடுகள் எதிர்நோக்கும் போது உதவிக்கு வருவதில்லை.

சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் அறிக்கையில் காண்ப

டக்கூடியதாக இருக்கும் புள்ளி விபரங்களின் பிரகாரம் தற்போது உலகில் இருக்கக்கூடிய சகல அகதிகளிலும் 86 சதவீதமானவர்கள் வளர்ச்சியடைந்துவரும் நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களேயாவர். இந்த நாடுகளிடம் அகதிகள் நெருக்கடியைச் சமாளிக்கக்கூடிய உட்கட்டமைப்பு வசதிகளோ, வளங்களோ இல்லை.

மேற்குலகிலும் ஆசிய-பசுபிக் பிராந்தியத்திலும் உள்ள தனவந்த நாடுகள் இந்தச் சமையை நேர்மையான முறையில் பகிர்ந்துகொள்ளாமுகமாகப் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில் இருந்து ஓடிவருகின்ற அகதிகளுக்குக் கூடுதலான அளவுக்கு இடமளிக்க முன்வரவேண்டும். பெருமளவுக்கு ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறையே தேவை. இலட்சக்கணக்கான அகதிகளின் பிரச்சினைகளைக் கையாளுகின்ற அகதிகளுக்கான ஐ.நா.உயர்ஸ்தானிகரகம் போன்ற நிறுவனங்களுக்குப் போதுமானளவு நிதியுதவியைச் செய்ய வேண்டும். மிகவும் முக்கியமானது என்னவென்றால், உலகின் அகதிகள் நெருக்கடிக்குத் தீர்வு காண்பதற்குப் புவிசார் அரசியல் நோக்கங்களின் அடிப்படையிலன்றி, நெறிமுறையின் வழியிலான பயனுறுதியுடைய முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும்.

ஹொங்கொங் பிரச்சினை

தேர்தல் முறையில் மாற்றத்தைச் செய்வதற்குச் சீனாவின் முன்வைக்கப்பட்ட யோசனையை நிராகரித்துக் ஹொங்கொங் சட்டசபை அண்மையில் நிறைவேற்றிய தீர்மானம் ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை.

தங்களது ஆட்சித் தலைவரை (Chief Executive) நேரடியாகத் தெரிவு செய்யும் உரிமையை ஹொங்கொங் வாக்காளர்களுக்கு வழங்கும் சீனாவின் யோசனை, முன்கூட்டியே அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேட்பாளர்கள் பட்டியலில் இருந்தே அத்தெரிவைச் செய்ய வேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டையும் கொண்டிருந்தது. இதை ஆட்சேபித்துக் கடந்த வருடம் செப்டெம்பரில் ஹொங்கொங்கில் பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் மறியல் போராட்டங்களும் இடம்பெற்றன.

சீனாவின் யோசனையை எதிர்ப்பவர்கள் அதைக் ஹொங்கொங் மீதான பெய்ஜிங்கின் கட்டுப்பாட்டை

தொடருவதற்கான இன்னொரு வழிமுறையாகவே பார்க்கிறார்கள். ஆனால், பிரிட்டிஷ் காலனியாக இருந்த ஹொங்கொங் சீனாவின் ஒரு விசேட நிருவாகப் பிராந்தியமாகக் கைமாற்றப்பட்டபோது அளிக்கப்பட்ட உறுதிமொழியையே இப்போது நடைமுறைப்படுத்துவதாக பெய்ஜிங் விளக்கமளிக்கிறது. சீனாவினால் 1990 ஆம் ஆண்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஹொங்கொங்கின் அடிப்படைச் சட்டத்தின் கீழ் 2017 ஆம் ஆண்டு அந்தப் பிராந்தியத்தின் ஆட்சித் தலைவர் சர்வஜனவாக்குரிமையினாலேயே தெரிவு செய்யப்படுவார்; ஆனால், வேட்பாளர் நியமனங்களை ஒரு குழு மேற்பார்வை செய்யும்.

1997 ஆம் ஆண்டு சீனாவிடம் கையளிக்கப்படும் வரை ஹொங்கொங் 150 வருடங்களுக்கும் மேலாகப் பிரிட்டனின் ஒரு காலனியாகவே இருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் லண்டனால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநர்களே அப்பிராந்தியத்தை ஆட்சி செய்துவந்தார்கள். பிரிட்டன் வாபஸ் பெற்றபோது 'ஒருநாடு, இருஅமைப்பு முறைகள்' (One Country, Two Systems) என்ற கோட்பாட்டின் கீழ் ஹொங்கொங்கிற்கு ஒருவித ஜனநாயகத்தைச் சீனா வழங்கியது. ஆளுநர்களை நியமிக்கும் பிரிட்டிஷ் நடைமுறைக்கு மாறாக ஹொங்கொங்கின் ஆட்சித்தலைவர் இப்போது 1200 பேர்கொண்ட தேர்தல் மன்றம் ஒன்றினாலேயே தெரிவுசெய்யப்படுகிறார்.

பெய்ஜிங்கின் புதிய திட்டத்தை ஆதரிப்பவர்கள் அது பெய்ஜிங்கின் அதிகாரத்தை மலின்படுத்தாத அதேவேளை, ஹொங்கொங் மக்களுக்கு வாக்குரிமையை வழங்குவதாக இருக்கிறது. அது சரியான திசையிலான ஒரு நடவடிக்கையே என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஹொங்கொங் சட்டசபையில் (Legislative Council) உள்ள பெரும்பாலான அரசியல்வாதிகள் அந்த வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்வதாக இல்லை. தேர்தல் செயல்முறைகள் முற்றுமுழுதாக பெய்ஜிங்கின் தலையீடு இல்லாததாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகிறார்கள்.

அவர்களின் இந்த நிலைப்பாடு சில கேள்விகளைக் கிளப்புவதாக அரசியல் அவதானிகள் கூறுகிறார்கள். ஆட்சித் தலைவர் பதவிக்கான வேட்பாளர் நியமனங்கள் பகிரங்கமானதாக இருக்கவேண்டுமென்பது உட்பட முழுமையான ஜனநாயக நடைமுறையைக் கோரும் நிலைப்பாடு அரசியல் ரீதியில் சரியானதாகத் தோன்றக் கூடும் என்கின்ற அதேவேளை, ஹொங்கொங்கின் அடிப்படைச் சட்டம் (Basic Law) அதற்கு ஆதரவாக இருக்கிறதா? அந்தச் சட்டத்துக்கே தாங்கள் கட்டுப்பட்டிருப்பதாகச் சீனத் தலைவர்கள் கூறுகிறார்கள். தனக்கு விரோதமான ஒரு அரசாங்கம் ஹொங்கொங்கில் தெரிவு செய்யப்படுவதைப் பெய்ஜிங் இணங்கிக்கொள்ளும் என்று நம்புவது தர்க்க ரீதியானதா? கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் பெரியதொரு பொருளாதார வல்லமை கொண்ட நாடாகவும் புவிசார் அரசியல் வல்லாதிக்கச் சக்தியாகவும் வளர்ந்திருக்கும் சீனாவுடன் நெடுகவுமே முரண்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதென்பது ஹொங்கொங்

கிற்கு நடைமுறையில் சாத்தியமானதா?

சீனாவின் யோசனையை எதிர்க்கும் ஹொங்கொங் அரசியல்வாதிகள் தற்போதைய நிலைவரத்தை நடைமுறைச் சாத்தியமான வழியில் அணுகவேண்டும் என்று அவதானிகள் வலியுறுத்துகிறார்கள்.

மறுபுறத்திலே, ஆட்சித் தலைவரைத் தெரிவு செய்வதற்கான புதியதேர்தல் முறையை நிராகரித்துக் ஹொங்கொங் சட்டசபைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கின்ற போதிலும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல் தங்கள் திட்டத்தை முன்னெடுக்கப்போவதாகச் சீன ஆட்சியாளர்கள் கூறுவதும் விவேகமானதல்ல. அந்தப் பிராந்தியத்தின் மக்களின் இணக்கமின்றித் தேர்தல் முறையை மாற்றியமைப்பது சாத்தியமானதல்ல, இருதரப்பினருமே தங்கள் விடாப்பிடியான நிலைப்பாடுகளில் தளர்வைச் செய்து நிதித்துறை மற்றும் வர்த்தகக் கேந்திரமாக விளங்கும் ஹொங்கொங்கின் நலன்களுக்கு உகந்ததான இணக்கப்பாடொன்றுக்கு வரவேண்டும்.

தலிபான் தாக்குதல்

ஆப்கான் போரில் தாங்கள் பலவீனப்பட்டுவிடாமல் வலுவான நிலையில் இருப்பதைக் காண்பிக்கும் நோக்கில் தலிபான்கள் இடைக்கிடை உலகின் கவனத்தை ஈர்க்கக்கூடிய வகையில் தாக்குதல்களை நடத்துவதை ஒரு தந்திரோபாயமாகக் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். ஜூன் 22ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தின் மீது அவர்கள் மேற்கொண்ட தாக்குதல் தலைநகர் காபூலில் மிகுந்த பாதுகாப்புடன் கூடிய கட்டடங்கள் மீதுகூடத் தாக்குதல்களைத் தொடுக்கக்கூடிய அசையாத ஆற்றலுடன் விளங்குகிறார்கள் என்பதை மீண்டும் வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டியிருக்கின்றது.

கடந்த காலத்தில் தலிபான்கள் காபூலில் ஜனாதிபதி மாளிகை, அமெரிக்க மற்றும் இந்தியத் தூதரகங்கள், இன் ரர்கொன்ரினென்ரல் ஹோட்டல் ஆகியவற்றின் மீது தாக்குதல்களைத் தொடுத்தார்கள்.

புதிய பாதுகாப்பு அமைச்சர் நியமனத்தை அங்கீகரிப்ப

தற்கான வாக்கெடுப்பு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த போது பாராளுமன்றம் மீதான தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படவேண்டிய ஒரு அம்சமாகும். கடந்த வருடம் பெரும்பாலான வெளிநாட்டுத் துருப்புகள் வாபஸ்பெற்றதற்குப் பிறகு தலிபான்களின் தாக்குதல்கள் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. இத்தாக்குதல்கள் ஆப்கானிஸ்தானின் அனுபவமற்ற இராணுவத்தின் பலவீனங்களை அடிக்கடி அம்பலப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆப்கான் இராணுவம் தனியாக நின்று தலிபான்களை எதிர்த்துச் சண்டையிடுவதற்கான ஆற்றலைக் கொண்டதாக இல்லை.

தலிபான்கள் மீண்டும் அதிகாரத்திற்குவர அனுமதிக்கப்பட்டால் அது ஆப்கான் மக்களுக்குப் பெரும் அனர்த்தத்தைக் கொண்டுவரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. முன்னைய தலிபான் ஆட்சியில் ஆப்கான் பெண்களுக்கு அடிப்படை மனித உரிமைகள் கூட மறுக்கப்பட்டதை முழு உலகமும் அறியும். கடந்த 14 வருடங்களாகத் தொடருகின்ற ஆப்கானிஸ்தான் போர் அதில் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகளுக்குத் திட்டவாத்தமான படிப்பினை எதையாவது தருகிறதென்றால் அது கிளர்ச்சியை இராணுவ வழிமுறைகளின் மூலமாக மாத்திரம் தோற்கடிக்க முடியாது என்பதேயாகும். இராணுவத்தீர்வு ஒன்றுக்கு அத்தீர்வு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்தமை அமெரிக்கா தலைமையிலான துருப்புகள் செய்த பாரதூரமான தவறுகளில் ஒன்றாகும்.

2014 செப்டெம்பரில் அதிகாரத்துக்கு வந்த ஜனாதிபதி அஷ்ரப் கானி பல முக்கிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வைக் காண்பதற்குத் தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொள்ளப்போவதாக உறுதியளித்தார். ஆனால், அவரின் செயற்பாடுகள் உற்சாகம் தருபவையாக இருக்கவில்லை. பலவருடங்களாகப் போரில் சிக்கியிருக்கின்ற ஒரு நாட்டில் கடந்த 9 மாதங்களாக ஒரு பாதுகாப்பு அமைச்சர் இல்லை என்பது ஆப்கானிஸ்தானின் அரசியல் விவகாரங்களின் இலட்சணத்தைப்பற்றி எதையெதையெல்லாமோ சொல்கிறது. தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் செயன்முறைகள், பாதுகாப்புச் சவால்கள் மற்றும் பிராந்திய இராஜதந்திரம் மீது கவனத்தைக் குவிக்கக்கூடிய பலமுனை தந்திரோபாயமொன்றைச் சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவுடன் முன்னெடுக்க வேண்டியது ஆப்கானிஸ்தானின் இன்றைய தேவையாகுமென்று வலியுறுத்தும் அரசியல் அவதானிகள், முதலில் ஜனாதிபதி அஷ்ரப் கானியின் அரசாங்கம் மக்களின் நம்பிக்கையை வென்றெடுக்கக்கூடிய ஒரு நிறுவனமாகத் தன்னை உறுதியாக நிலைறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள்.

இந்தத் தந்திரோபாயம் வெற்றியளிப்பதற்குச் சர்வதேச சமூகம் பொருளாதார ரீதியிலும் இராஜதந்திர ரீதியிலும் ஆப்கானிஸ்தானுக்கு உதவ வேண்டிய கடப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறது.

1989 ஆம் ஆண்டு சோவியத் துருப்புகள் வாபஸ்பெற்றுக்கொண்ட பிறகு முஹமட் நஜிபுல்லாவின் ஆட்சி வீழ்ச்சியடைந்து ஆப்கானிஸ்தான் உள்நாட்டு யுத்தத்திற்குள்

குள் மூழ்குவதற்கு மூன்று வருடங்கள் எடுத்தன என்பது கவனத்திற்கொள்ளப்படவேண்டும். அதன்பிறகு தான் தலிபான்கள் அதிகாரத்துக்கு வந்தார்கள். சரித்திரம் மீண்டும் திரும்பாதிருப்பதை உறுதிசெய்துகொள்ள வேண்டியது காபூல் அரசாங்கத்தினதும் அதை ஆதரிக்கும் வெளி நாடுகளினதும் பொறுப்பாகும்.

இஸ்லாமிய அரசின் இன்றைய நிலை

இஸ்லாமிய ஆட்சியை (Caliphate) நிறுவியிருப்பதாக இஸ்லாமிய அரசு இயக்கம் (ISIS) பிரகடனம் செய்து ஜூன் 30ஆம் திகதியுடன் ஒருவருடம் பூர்த்தியாகியிருக்கும் நிலையில் அது எண்ணிக்கையிலும் நிலப்பரப்பு ரீதியாகவும் நிதிப்பலத்திலும் கிலியைத் தோற்றுவிக்கும் ஒரு சாம்ராச்சியமாக உருமாற்றம் பெற்றிருக்கிறது.

சுமார் 100 நாடுகளைச் சேர்ந்த 30 ஆயிரம் தீவிர ஜிஹாதிப் போராளிகள் இஸ்லாமிய அரசு இயக்கத்தில் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள். கடுமையான ஷரியா சட்டத்தின் அடிப்படையிலான அவர்களது நிருவாகம் ஈராக்கிலும் சிரியாவிலும் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் அளவுக்கு ஒத்ததான நிலப்பரப்பில் 80 இலட்சத்துக்கு அதிகமான குடிமக்களைக் கட்டியாள்கிறது. சுன்னி அடிப்படையிலான அரசாங்கம் மற்றும் அனுசரணையாகச் செயற்படும் பெரிய தனவந்தர்களிடமிருந்து கிடைக்கப்பெறும் நன்கொடைகளுக்கு அப்பால், இஸ்லாமிய அரசு அதன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வாழ்கின்ற மக்களிடமிருந்து வரி அறவிடுகிறது. பணத்தைப் பறிக்கிறது, கறுப்புச் சந்தையில் எண்ணெய் விற்பனை செய்கிறது. வங்கிகளைச் சூறையாடுகிறது. புராதன சின்னங்களைக் கடத்தி விற்பனை செய்கிறது, ஆட்களைக் கடத்திப் பணயம் வைத்துப் பணம் பெறுகிறது.

இன்று இஸ்லாமிய அரசுக்கு லிபியா, அல்ஜீரியா, நைஜீரியா, பாலஸ்தீனம், ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் மற்றும் பிலிப்பைன்ஸில் கிளை அமைப்புகள் இருக்கின்றன. இஸ்லாமிய அரசின் செயற்பாடுகளில் இருந்து

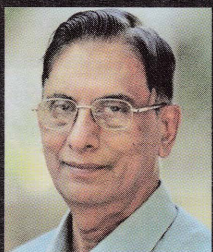
(53ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

அமெரிக்க விவகாரம்

தென் கரோலினா மாநிலத்தின் சார்ன்ஸ்ரன் நகரில் 2015 ஜூன் 26 நடைபெற்ற வண. கிளெமன்ரா பிங்க்னியின் இறுதிச்சடங்கு ஆராதனையின் முடிவில் வண. ஜெஸ்சி ஜாக்சனுடன் உரையாடும் ஜனாதிபதி ஒபாமா

நனவாகாத அமெரிக்கக் கனவு

ஆர்.கே.இராகவன்

அமெரிக்காவின் இரு பெரிய சமூகங்களுக்கிடையே உறவுகளை இசைவு படுத்துவதில் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கக்கூடிய ஆற்றல் தொடர்பில் சந்தேகங்களை கிளப்புபவையாக ஆபிரிக்க அமெரிக்கர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் அமைகின்றன. அமெரிக்காவில் ஒரு நம்பிக்கை பற்றாக்குறை இருப்பதில் சந்தேகமில்லை.

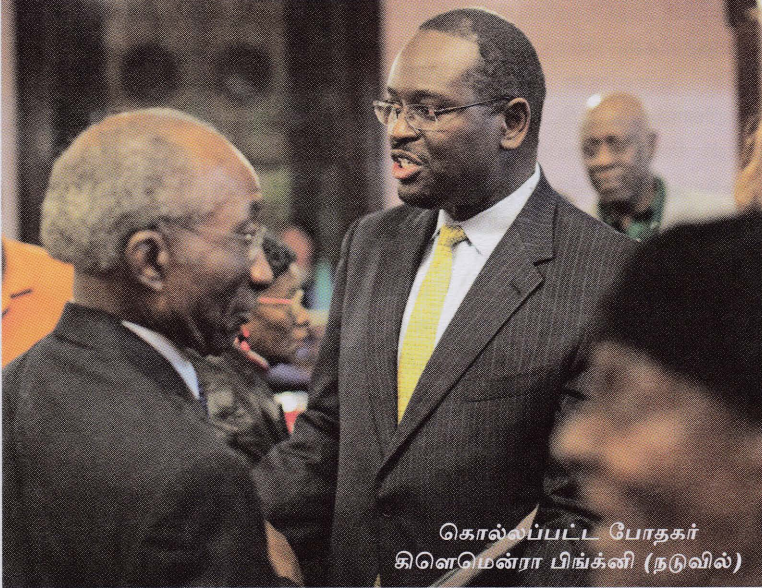

அமெரிக்காவின் தெற்குக் கரோலினா மாநிலத்தின் சார்ள்ஸ்ரன் நகரில் அமைந்திருக்கும் அந்நாட்டின் மிகவும் பிரபல்யம் வாய்ந்த ஆபிரிக்க அமெரிக்கத் தேவாலயத்தில் அண்மையில் இடம்பெற்ற துப்பாக்கிப் பிரயோகச் சம்பவம் அந்த நகரினதும் அமெரிக்காவினதும் குழப்பகரமான கடந்தகாலத்தை மீண்டும் நினைவூட்டுகிறது. நகரின் சரித்திரம் அடிமை முறையிலும் ஜூன் 17 படுகொலைகளைத் தூண்டிவிட்ட நிறுவெறியிலும் தோய்ந்து கிடக்கிறது. அமெரிக்காவில் வாழும் சகல ஆபிரிக்க அமெரிக்கர்களில் சுமார் அரைவாசிப்பேர் அந்நாட்டுக்குள் தங்களது வருகைக்கான வழித்தடத்தைச் சார்ள்ஸ்ரன் பிராந்தியத்திலேயே கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்நகரில் பெரும்பான்மையினராக வெள்ளையினத்தவர்கள் வாழும் பகுதியில் அமைந்திருக்கும் இமானுவேல் ஆபிரிக்க மெதடிஷ் மேற்றிராணியார் தேவாலயத்தில் ஜூன் 17 புதன்கிழமை மாலை வேதாகமப் பிரசங்கத்தின்போது போதகர் கிளெமென்ரா பிங்க்னி (அவர் தெற்கு கரோலினா மாநில சென்ட்டராகவும் இருக்கிறார்) உட்பட 6 பெண்களும் மூன்று ஆண்களும் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள். பெரும்பாலும் ஆபிரிக்க அமெரிக்கர்களே அங்கு கூடியிருந்தனர். 21 வயதான வெள்ளையின இளைஞான டிலான் ரூவ் என்பவரே இத்தாக்குதலை நடத்தினான். அமெரிக்க வாழ்வின் அங்கமாக மாறிவிட்ட வெறுப்புணர்வின் விளைவான குற்றச் செயலாகவே (Hate Crime) சமஷ்டிப்-புலனாய்வு விசாரணைப் பணியகம் இப்போது இதைக் கருதுகிறது. வெறுப்புணர்வின் விளைவான இத்தகைய மூவாயிரத்துக்கும் அதிகமான குற்றச்செயல்கள் 2013 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அந்த ஆண்டுகான புள்ளிவிபரங்களே இறுதியாகக் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றில் சுமார் இரண்டாயிரம் குற்றச் செயல்கள் ஆபிரிக்க அமெரிக்கச் சமூகத்தை இலக்கு வைத்தவையாக இருந்தன. சுமார் 700 குற்றச் செயல்களிலேயே வெள்ளையினத்தவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

சார்ள்ஸ்ரனின் முக்கியத்துவம்

தேவாலயத்தில் கூடியிருந்தவர்கள் மத்தியில் இருந்த ரூவ் சுமார் 45 நிமிடங்கள் வேதாகமப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டு போதகரினால் கூறப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்பில் தனது எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டி

கொல்லப்பட்ட போதகர் கிளெமென்ரா பிங்க்னி (நடுவில்)

17 ஜூன் 2015 வேதாகம பிரசங்கத்தின் போது கூடியிருந்த மக்களில் ஒரு பகுதியினர்

வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டான். மிகவும் ஆக்ரோஷமான வாக்குவாதத்தைத் தொடர்ந்து ரூவ் எழுந்து நின்று தாறுமாறாகக் கைத்துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தான். துப்பாக்கியால் சுடத்தொடங்குவதற்கு முன்னதாக அவன் நான் இதைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் எங்கள் பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்துகிறீர்கள். எமது நாட்டைக் கைப்பற்றுகிறீர்கள். நீங்கள் தொலைந்துபோகத்தான் வேண்டும் என்று கூறியதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆபிரிக்க அமெரிக்கர்கள் மீது அவனுக்கு இருந்த வெறுப்புணர்வு அந்தளவுக்குத் தீவிரமானது. அமெரிக்காவில் தேவாலயங்களுக்குள் வன்செயல்கள் கடந்த காலத்திலும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால், சார்ள்ஸ்ரன் சம்பவம் ஏதோ ஒரு வகையில் வேறுபட்டதாகவே தோன்றுகிறது. ஜனாதிபதி பராக் ஒபாமா உட்பட அமெரிக்கா பூராகவும் மக்கள் அணிதிரண்டு தங்கள் அதிர்ச்சியையும் கண்டனத்தையும் வெளிப்படுத்தினார்கள்.

ரூவ் தனது காட்டுமிராண்டித்தனத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிடுவதற்கு ஏன் சார்ள்ஸ்ரனைத் தெரிவு செய்தான்? இவ்வருடம் பெப்ரவரி மாதமளவில் அவன் திறந்ததாகக் கூறப்படுகின்ற 'இறுதி ரொடசியன்' (Last Rhodesian) என்ற இணையத்தளத்தில் 'நான் சார்ள்ஸ்ரனைத் தெரிவு செய்தேன். ஏனென்றால், எனது மாநிலத்தில் அதுதான் மிகவும் சரித்திர முக்கியத்துவமுடைய நகரம். அத்துடன் ஒரு காலத்தில் வெள்ளையர்களை விடவும் உயர்ந்த விகிதத்தில் கறுப்பினத்தவர்களையும் அது கொண்டிருந்தது. எம்மத்தியில் ஸ்கின் ஹெட்ஸ்களோ, மெய்யான கே.கே.கே.(கூகுளுக்ஸ் கிளான்), களோ இல்லை. இணையத்தில் கதைப்பதைத் தவிர, எவருமே எதையும் செய்கிறா, ரில்லை. உண்மையான உலகில் செய்யவேண்டியதைச் செய்வதற்கு யாரோ ஒருவர் துணிச்சலை வரவழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அது நானாகவே இருக்க வேண்டுமென்று முடிவெடுக்கிறேன் என்று பதிவு செய்திருக்கிறான். இப்போது ரூவ்

ஒன்பதுபேரைக் கொலை செய்ததாகவும் குற்றச் செயலைச் செய்தபோது துப்பாக்கியை வைத்திருந்ததாகவும் குற்றச்சாட்டுக்கு முகம்கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

உரிமைகள் இயக்கம்

அமெரிக்காவில் உள்ள மிகவும் பழமை வாய்ந்த கறுப்பினத்தவர்களின் தேவாலயங்களில் ஒன்றான இமானுவேல் மேற்றிராணியார் தேவாலயம் 1800 களின் முற்பகுதியில் இருந்து அதன் வரலாற்றைக் கொண்டிருக்கிறது. ஆராதனைக்கு மக்களைக் கவரத் தொடங்கிய சில வருடங்களுக்குப் பிறகு 1822 ஆம் ஆண்டில் ஒருசில வெள்ளையின நிலச்சுவாந்தார்கள் அத்தேவாலயத்துக்குத் தீ வைத்தார்கள். அதை ஸ்தாபித்தவர்களில் ஒருவரான டென்மார்க் விசேயினால் திட்டமிடப்பட்ட அடிமைகளின் கிளர்ச்சி முயற்சியை அந்த நிலச்சுவாந்தார்கள் வெறுத்தார்கள். அதுவே தீ வைப்புக்குக் காரணம். 1886 ஆம் ஆண்டு பூமிய திர்ச்சியினாலும் தேவாலயம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. அத்தகைய இன்னல்களுக்கு மத்தியிலும் அது ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமான காலமாக (குறிப்பாக, 1960களில்) ஆபிரிக்க அமெரிக்க சிவில் உரிமைகள் இயக்கத்துக்காக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பங்கையாற்றியிருக்கிறது. கறுப்பினத்தவரின் விடுதலையின் சின்னமாக அது அங்கீகரிக்கப்படத் தொடங்கியது. ஆராதனைக்காகக் கூடியிருந்த கறுப்பினத்தவர்கள் மத்தியில் 1962 ஆம் ஆண்டு வண.மார்ட்டின் லூதர் கிங் உரையாற்றி வாக்குரிமை குறித்து வலியுறுத்தியதையடுத்துப் தேவாலயம் மேலும் புகழ்பெற்றது. மிகவும் அண்மையில், இவ்வருடம் ஏப்ரில் மாதம் வால்டர் ஸ்கொட் என்ற ஆபிரிக்க அமெரிக்க இளைஞன் வடக்கு சார்ள்ஸ்ரனில் பொலிஸாரினால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதைக் கண்டனம் செய்து நடத்தப்பட்ட பேரணிகளுக்குப் போதகர் பிங்க்னி தலைமை தாங்கினார். அக்கொலையைடுத்து பெரும் கலவரங்கள் மூண்டன. பொலிஸார் முறை

கேடாக நடந்துகொள்வதைத் தடுப்பதற்கான ஒரு ஏற்பாடாக அவர்கள் தங்கள் உடலில் வீடியோக் கமராக்களைப் பொருத்திக் கொள்வதைக் கட்டாயமாக்க வேண்டுமென்று தெற்குக் கரோலினா மாநில செனட் சபையில் போதகர் பிங்க்னி இடையறாது வலியுறுத்தி வந்தார். எனவே கறுப்பினத்தவர்களுக்கு எதிராக அதுவும் குறிப்பாகப் போதகருக்கு எதிராக வெள்ளையினத்தவர் கடுமையான வெறுப்பை வெளிக்காட்டுவதற்குப் போதுமான ஆத்திரமூட்டல்கள் இருந்தன எனலாம்.

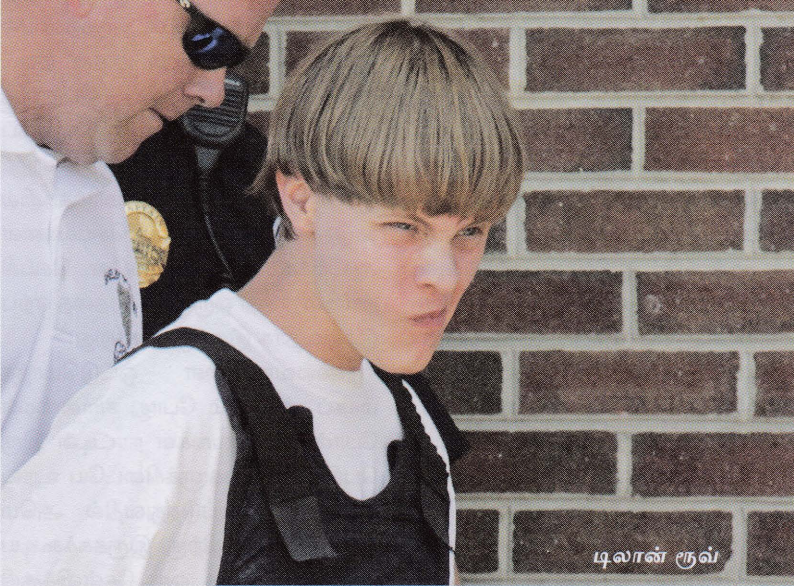
சார்ள்ஸ்ரன் தாக்குதல் அரசியலில் தீவிர ஈடுபாடுகாட்டிய அலபாமா மாநிலத்தின் பர்மிங்ஹாம் நகரில் உள்ள கறுப்பினத்தவரின் தேவாலயமொன்று மீது 1963ஆம் ஆண்டு நடத்தப்பட்ட தாக்குதலின் உறுதியான சாயலைக் கொண்டிருக்கிறது. வெள்ளை மேலாதிக்க வெறியர்களின் இயக்கமான கே.கே.கே.யினால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்ற அந்தக் குண்டுத்தாக்குதல் சம்பவம் சிவில் உரிமைகள் இயக்கத்தை வலுப்படுத்த பெருமளவுக்கு உதவியது. இவ்வாறாக அவதானிக்கப்படக்கூடியதாக இருக்கும் கடந்த காலமே சார்ள்ஸ்ரன் நகரத் தேவாலயத்தை ரூவ் தனது தாக்குதலுக்குத் தெரிவு செய்யக் காரணமாகியது எனலாம்.

சார்ள்ஸ்ரன் தாக்குதல் அமெரிக்காவின் அரசியல் சமுதாயம் மற்றும் சமூகக் கட்டுமானம் மீது தாக்கத்தைச் செலுத்தக்கூடிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல பிரச்சினைகளைக் கிளப்புகிறது. நீண்டகாலப் பழமையான இனப்பிளவுகள் அகன்றுபோவதற்கு மறுக்கின்றன. அமெரிக்கப் பொலிஸ் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் நிபுணத்துவம் கொண்டவரும் ரெம்பிள் பல்கலைக்கழகத்தில் எனது ஆசிரியருமான பேராசிரியர் ஜாக் கிறீன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்; 'ஏற்றத் தாழ்வு வறியவர்களையும் சமூகத்தில் விளிம்பு நிலையில் உள்ளவர்களையும் பாதிக்கிறது. உண்மையில், அடிமை முறை நாட்களுக்கு முன்னரும் பின்னரும் ஆபிரிக்க அமெரிக்க

கர்கள் ஓரங்கட்டப்பட்டார்கள்’.

வெள்ளையின மேலாதிக்க வெறியர்களின் முரட்டுத்தனமான தாக்குதல்கள் அடிக்கடி நிகழாவிட்டாலும் கூட, அவை ஒரு பேர்ச்சுறுத்தலே யாகும். உதாரணத்துக்கு 1995 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற கோர்ச் சம்பவம் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வோம். அமெரிக்க இராணுவத்தில் முன்னர் பணியாற்றிய திமோதி ஆர். மக்லீ என்பவர் ஒக்லஹோமா சிட்டியில் மத்திய அரசு அலுவலகம் முன்பாக குண்டுகள் நிரப்பப்பட்ட ட்ரக் ஒன்றை வெடிக்க வைத்ததில் 168 பேர் கொல்லப்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் மக்லீ ஒரு பயங்கரவாதி என்று வர்ணிக்கப்பட்ட போதிலும்,

எவ்வாறு உறுதி செய்வது என்பது முதலாவது பிரச்சினையாகும். சார்ன்ஸ்ரன் தேவாலயத்தில் தாக்குதல் நடத்த ரூவ் பயன்படுத்தியது அனுமதிப்பத்திரமுடைய துப்பாக்கி தானா என்பது இன்னமும் எமக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், இவ்வருடம் மார்ச் மாதம் வரம்பு மீறி நடந்துகொண்டமைக்காகவும் வேதனை தணிக்கும் போதைப் பொருளை வைத்திருந்தமைக்காகவும் ரூவ் கைதுசெய்யப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. ரூவை விடவும் கூடுதல் ஐயுறவுக்குரிய பின்னணியைக் கொண்ட பேர்வழிகளினால் கூட, ‘ஆயுதங்களை வைத்திருப்பதற்கு’ அரசியலமைப்பின் மூலமாக உத்தரவாதம்

பிறகு அவர் தனியனாக இதைச் செய்யவில்லை என்று ஊகங்கள் வெளியாகின. வெள்ளையின மேலாதிக்க வெறியர்களில் ஒருவரான தனது கூட்டாளியொருவருடன் சேர்ந்தே ட்ரக்கை அவர் வெடிக்கவைத்ததாகக் கூறப்பட்டது.

துப்பாக்கி ஆதரவுக்

குழுக்களும் உரிமைகளும்

குற்றவியல் நீதி கருத்துக் கோணத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது இரு பிரச்சினைகள் அமெரிக்காவுக்கு அக்கறைக்குரியவையாக இருக்கவேண்டும். தவறான கைகளுக்குத் துப்பாக்கிகள் போய்ச் சேராமல் இருப்பதை

படுத்தப்பட்டுள்ள உரிமையை அனுசூலமாகப் பயன்படுத்தித் துப்பாக்கி அனுமதிப்பத்திரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளமுடியும் என்பது அமெரிக்காவில் உள்ள கசப்பான யதார்த்த நிலையாகும். மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர்களும் குற்றப்பின்னணியைக் கொண்டவர்களும் தங்களது கடந்த காலத்தை மறைத்துவிட்டுத் துப்பாக்கி அனுமதிப்பத்திரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாகவும் மிகவும் நவீனரக ஆயுதங்களை வாங்கிக் கொள்ளக்கூடியதாகவும் ‘ஆயுதங்களை வைத்திருப்பதற்கான இந்த உரிமை’ மிகவும் தளர்வானதாகவும் தாராளமயமானதாகவும் இருப்பதாக

அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளப்படுகிறது. திகைக்க வைக்கும் இந்தச் சூழ்நிலையில் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படவேண்டியதொரு அம்சம் தேசிய ரைபிள் (National Rifle Association) சங்கம் என்ற வடிவில் துப்பாக்கி ஆதரவுச் சக்திகள் செலுத்தக் கூடியதாக இருக்கின்ற செல்வாக்காகும்.

ஜனாதிபதியாகத்தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு முன்னதாகக் கடுமையான துப்பாக்கிக் கொள்கை குறித்துப் பெரிதாகக் கதையளந்த பராக் ஒபாமா பிறகு அரசியல் ரீதியில் செல்வாக்குமிக்கதாக விளங்குகின்ற தேசிய ரைபிள் சங்கத்தைப் பகைத்துக்கொள்ளக்கூடாதே என்பதற்காகத் தனது தொனியைக் குறைத்துக் கொண்டதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பாரதூரமான சம்பவங்கள் இடம்பெறுகின்ற வேளைகளிலெல்லாம் துப்பாக்கிப் பேரபாயத்துக்கு முடிவுகட்டுவதற்கான அதன் உறுதிப்பாட்டை வெள்ளைமாளிகை வெளிக்காட்டத் தவறுவதில்லை. உதாரணத்துக்கு, 2007 ஏப்ரலில் வேர்ஜீனியா தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் தென்கொரிய மாணவன் ஒருவன் 32 பேரைச் சுட்டுக் கொலைசெய்த சம்பவத்துக்கும் கொனெக்டிகட் சாண்டிஹூல்க் ஆரம்பப் பாடசாலையில் முன்னாள் மாணவன் ஒருவன் 2012 டிசம்பரில் நடத்திய வெறியாட்டத்தில் 26 பேர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட சம்பவத்துக்கும் பிறகு துப்பாக்கி பேரபாயத்துக்கு முடிவுகட்டுவதென்ற திட சங்கற்பத்தை வெள்ளைமாளிகை செய்தது. கதையளப்புடன் எல்லாம் சரி. காரியம் எதுவும் ஒப்பேறுவதில்லை.

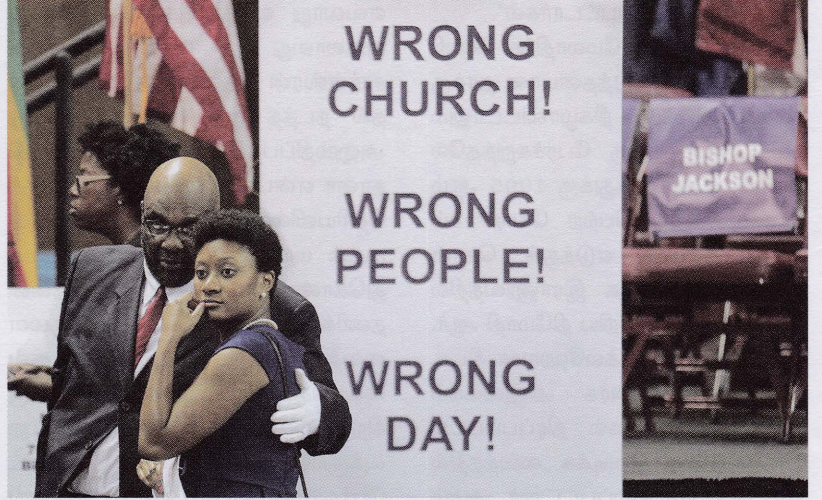
துப்பாக்கிகளை ஒட்டுமொத்தமாகத் தடைசெய்வதற்கான எந்தவொரு நடவடிக்கைக்கும் எதிராக நிற்கும் நீதித்துறை அமெரிக்க நிருவாகத்தின் பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்குகிறது. துப்பாக்கிகளைச் சொந்தமாக வைத்திருந்தல் மற்றும் ஆயுதங்களை இடத்துக்கிடம் கொண்டு செல்லுதல் தொடர்பில் நியாயபூர்வமான கட்டுப்பாடுகளை மாத்திரமே நீதித்துறை அங்கீகரிக்கிறது.

உறுதியற்ற இன உறவுகள்

சார்ள்ஸ்ரனில் இடம்பெற்றதைப் போன்ற சம்பவங்கள் அமெரிக்காவில் வெள்ளையினத்தவர்களுக்கும் கறுப்பினத்தவர்களுக்கும் இடையிலான சஞ்சலமிக்க உறவுமுறையின் இன்னொரு யதார்த்த நிலையை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுகின்றன. வெள்ளையரின் ஆதிக்கத்திலான நீதித்துறையிடமிருந்தும் பொலிஸிடமிருந்தும் தங்களால் நியாயத்தைப் பெறமுடியாது என்றே சராசரி ஆபிரிக்க அமெரிக்கர் இன்னமும் நம்புகிறார் என்பதை நாம் இங்கே நினைவுபடுத்த வேண்டியது முக்கியமானதாகும். சிவில்லியன் பொலிஸ் முறையில் அறவே பயன்படுத்த முடியாத கனரக ஆயுதங்களை வாங்குவதற்கு மத்திய அரசிடமிருந்து தாராளமான உதவி அண்மைய வருடங்களாகப் பொலிஸுக்குக் கிடைக்கிறது. பேராசிரியர் கிறீன் கூறுவதுபோன்று பொலிஸை இராணுவமயமாக்குகின்ற போக்குப் பொலிஸார் போர்த்தயார் நிலையில் செயற்படுவது போன்றதொரு சூழ்நிலையை ஊக்கப்படுத்துகிறது.

கறுப்பினத்தவர்களுக்கும் பொலிஸாருக்கும் இடையேயான பகைமை பலதசாப்த வரலாற்றைக் கொண்டது. குறைந்தபட்சம் மூன்று முக்கிய சம்பவங்களை இங்கு கூறுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

1991 ஆம் ஆண்டு லொஸ் ஏஞ்சலீஸில் இடம்பெற்ற ரொட்னிகிங் வழக்கு முக்கியமான ஒன்றாகும். தாங்கள் மறித்தபோது காரை நிறுத்தவில்லை என்பதற்காக ஆபிரிக்க அமெரிக்கரான ரொட்னிகிங்கை துரத்திச் சென்று பிடித்த பொலிஸ்காரர்கள் கொடூரமாகத் தாக்கினார்கள். அத்தாக்குதலைத் தனது வீட்டின் மாடத்தில் இருந்து ஜோர்ஜ் ஹொலிடே என்பவர் வீடியோவில் பதிவு செய்தார். அந்த வீடியோ பரவலாக விநியோகிக்கப்பட்டதையடுத்து நாடுபூராகவும் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. தாக்குதலில் சம்பந்தப்பட்ட பொலிஸ்காரர்கள் வழக்கில் விடுதலைசெய்யப்பட்டனர். இதையடுத்து பரவலாகக் கலவரங்கள் மூண்டன.

இருதசாப்தங்களுக்குப் பிறகு 2012 பெப்ரவரியில் புளோரிடாவின் சான் போர்ட் நகரில் ரவோன் மார்ட்டின் என்ற ஆபிரிக்க அமெரிக்க இளைஞன் நகர்க்காவலர் ஒருவரினால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். தற்பாது காப்புக்காகவே அவ்வாறு அவர் செய்தார் என்று ஒரு அறபத்தனமான காரணம் கூறப்பட்டது. அச்சம்பவத்தை யடுத்து படுமோசமான கலவரங்கள் மூண்டன. ஆபிரிக்க அமெரிக்க இளைஞர்களுக்கு எதிரான வெள்ளையினப் பொலிஸாரின் அட்டூழியங்களின் விளைவாக கறுப்பினத்தவர்கள் மத்தியில் நிலவிவந்த உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பின் பிரதிபலிப்பாக அக்கலவரங்கள் விளங்கின. ரவோன் மார்ட்டின் வழக்கிலும் கூட சந்தேகத்தின் பயனின் அடிப்படையில் பொலிஸ் விடுதலை செய்யப்பட்டார். மிகவும் அண்மையில் கடந்த ஆகஸ்டில் மிசோரி மாநிலத்தின் பெர்குசன் நகரில் மைக்கேல் பிரவுன் என்ற ஆபிரிக்க அமெரிக்க இளைஞன் பொலிஸ்காரர் ஒருவரினால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதையடுத்தும் பரந்தளவில் கலவரங்கள் மூண்டன. அந்தப் பொலிஸ்காரர் மீது வழக்குத் தொடருவதில்லை என்று ஜூரி எடுத்த தீர்மானம் கறுப்பினத்தவர்களுக்கும் வெள்ளையினத்தவர்களுக்கும் இடையிலான குரோத உணர்வை மேலும் தீவிரப்படுத்தவே உதவியது.

ஆபிரிக்க அமெரிக்கர்கள் அமெரிக்காவில் அவர்களின் சனத்தொகை

யின் விகிதத்துக்கு பொருத்தமில்லாத அளவுக்கு பெரும் எண்ணிக்கையில் சிறையில் அடைக்கப்படுகின்ற போக்கு அந்நாட்டின் குற்றவியல் நீதிக்கொள்கையையும் அதன் நடைமுறைப்படுத்தலையும் பொறுத்தவரை பெருமளவுக்கு சந்தேகிக்கப்படுகின்ற ஒரு அம்சமாக இருக்கிறது. இந்த முரண்பாடு அமெரிக்காவில் கூடுதல் பட்ச குற்றச்செயல்களை ஆபிரிக்க அமெரிக்கர்களே செய்கிறார்கள் என்ற ஒரு எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்துவருகிறது.

நிலைவரங்களை ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும் போது சார்ள்ஸ்ரன் போன்ற சம்பவங்கள் நாட்டின் இரு பெரிய சமூகங்களுக்கிடையே உறவுகளை இசைவுபடுத்துவதில் அமெரிக்க நிர்வாகத்திற்கு இருக்கக்கூடிய ஆற்றல் மேலாக ஒரு கேள்விக்குறியைத் தோற்றுவிக்கின்றன. கறுப்பின மக்களை மேம்படுத்துவதற்கு மேற்கொள்ளப்படக்கூடிய அரசாங்கத்தின் எந்த நடவடிக்கையும் இரு இனங்களுக்கும், இடையிலான பிளவை நிரவுவதற்கு உதவப் போவதில்லை. அமெரிக்காவில் ஒரு நம்பிக்கைப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ■

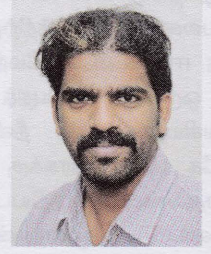
(கலாநிதி ஆர்.கே.இராகவன் இந்திய மத்திய புலனாய்வுப் பணியகத்தின் (சி.பி.ஐ) ஒரு முன்னாள் பணிப்பாளர், அமெரிக்காவின் பிலடெல்பியா மாநிலத்தின் ரெம்பின் பல்கலைக்கழகத்தின் குற்றவியல் நீதித்துறைப்பட்டாரி)

மத்திய கிழக்கு விவகாரம்

மேற்காசியாவில் சூடான பனிப்போர்

சஷுதி அரேபியாவிற்கும் ஈரானுக்கும் இடையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் கெடுபிடி யுத்தத்தை இருநாடுகளுக்கிடையே மேலாண்மையுடையது எது என்பது பற்றிய போட்டியாக மட்டும் கருதக்கூடாது. இப்போட்டி பிராந்தியத்தின் புவியரசியல், அங்கே நிலவும் பிரிவினைகள் என்பனவற்றுடன் ஒன்றாகப் பிணைந்துள்ளது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஈராக்கிலும் சிரியாவில் இஸ்லாமிய அரசு இயக்கம் (ISIS) மிக

ஸ்டான்லி ஜோனி

சஷுதி அரேபியாவிற்கும் ஈரானுக்கும் இடையிலான போட்டியை பிராந்தியத்தில் எந்த நாடு மற்றையதை விட அதிகாரமுடையது என்பதற்கான போட்டியாக மட்டும் கருத முடியாது. பிராந்தியத்தின் புவியரசியல் நாடுகளுக்கு இடையிலான பிளவுகள் என்பவற்றோடும் நன்றாக பின்னிப்பிணைந்துள்ளது இந்தப் போட்டி. மேற்காசியாவில் இந்த நெருக்கடிக்கு உடனடித் தீர்வு காணப்படாவிட்டால் ஈரானும் சஷுதியும் பின்னின்று இயக்கும் யுத்தங்கள் தொடர்ந்தபடியே இருக்கும்

வும் துரிதமாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இது பலரை ஆச்சரியத்திற்கு உள்ளாக்கியது. ஈராக்கின் வடமேற்குப் பகுதியில் ஒரு சிறு ஆயுதக் குழுவாக இயங்கிய சுன்னித் தீவிரவாதிகள் அங்கே ஷியா அரசுக்கு எதிராகத் தாக்குதல்களை நடத்தியபடி இருந்து வந்தனர். மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்து ஈராக்நாட்டின் அல்-சுவைதா போன்று செயற்பட்ட சுன்னித் தீவிரவாதப்பிரிவு இன்று உலகிலேயே மிகவும் சக்திமிக்க 'ஜிகாத்' போராளி இயக்கமாக மாறிவிட்டது. இன்று அவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் ஏறக்குறைய பிரித்தானிய நாட்டினது நிலப்பரப்புக்குச் சமனான நிலப்பகுதி உள்ளது. அப்பகுதியில் எட்டு மில்லியன் மக்கள் வாழுகிறார்கள்.

இந்த வியத்தகு மாற்றம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? இதற்குப் பலவிதமான விளக்கங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஐக்கிய அமெரிக்காதான் இஸ்லாமிய அரசை உருவாக்கியது. அந்நாட்டின் சதிவேலை தான் இதற்கான காரணம். இதைவிட சலூதி அரேபியா இஸ்லாமிய அரசிற்குப் பணத்தை அள்ளிக் கொடுக்கிறது என்பது ஒரு விளக்கம். 'சதிக் கோட்பாட்டு' விளக்கங்களை ஒரு புறம்வைத்துவிட்டு, வரலாற்று முறையில் இப்பிரச்சினையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஈரானுக்கும் சலூதி அரேபியாவுக்கும் இடையிலான கழுத்தறுப்புப் போட்டியும் அடிப்படையான காரணம் என்பது தெரிய வரும்.

தேசிய அரசுகளின் பலம் குன்றுதல்

மத்திய கிழக்கில் தேசிய அரசுகள் பலம் குன்றுவது இஸ்லாமிய அரசு இயக்கத்திற்குப் பலம் சேர்ப்பதாக உள்ளது. மேற்கு ஆசியாவில் இன்று தேசிய அரசுகள் பலம் குன்றுவதற்கு மூன்று காரணிகள் அங்கே செயற்பட்டன. வெளிச்சக்திகளின் தலையீடு, அராபிய நாடுகளுக்குள்ளே ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகள், சலூதி அரேபியாவிற்கும் ஈரானிற்கும் இடையிலான போட்டி என்பனவே அம்மூன்று காரணிகள். முதலிரண்டும் அண்மைக்காலத்தில் உருவானவை. சலூதி அரேபி

யாவிற்கும் ஈரானிற்கும் இடையிலான வலுச்சமநிலைப்போட்டி இவை மூன்றினுள்ளும் காலத்தால் முந்தியது. இப்போட்டி மற்ற இரு காரணிகளுடன் இணைந்து மேற்காசியாவின் புவி அரசியலையும் அதற்கான பின்னணி, யுத்தகளங்கள் என்பனவற்றை நிர்ணயம் செய்வதையும் காணலாம்.

ஈரானிய புரட்சிக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே ஈரானுக்கும் சலூதி அரேபியாவிற்கும் பகைமையுணர்வு இருந்தது. ஈரானின் பஹ்லவி அரசும் சலூதி அரேபியாவின் மன்னர் குலமும் மத்திய கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் செல்வாக்கு யாருக்குரியது என்பதற்காகவும் உலக எண்ணெய்ச்சந்தையில் முதன்மைக்குமாகவும் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் இருதூண்களாக சலூதி அரேபியாவும் ஈரானும் விளங்கிய ஒரு காலத்திலேயே இப்போட்டியும் நிலவியது என்பதும் கவனத்திற்குரியது. 1979 இன் புரட்சி ஈரானின் முடியாட்சியை ஒழித்தது. இதனால் இப்போட்டியில் கருத்தியல் அடிப்படையிலான திருப்பம் ஒன்று ஏற்பட்டது. ஈரானில் ஷியாப் பிரிவு இஸ்லாமியக் குடியரசுவாதம் என்ற கருத்தியல் முதன்மை பெற்றது. அக்கருத்தியல் சலூதி அரேபியாவின் சுன்னி வஹாபிகளின் கருத்தியலை எதிர்கொண்டது. ஈரானியப் புரட்சியின் பின்னர் தொடக்க காலத்திலேயே தெஹ்ரான் ரேடியோ மன்னர் ஆட்சியைப் பொதுவாகத் தாக்கிப் பிரசாரம் செய்ததோடு சலூதி அரேபியாவின் அரசு குடும்பத்தைக் குறிப்பாக குறிவைத்துத் தாக்குதல் நடத்தியது. 'மன்னர்கள் தங்கள் நாட்டின் செல்வங்களைச் சூறையாடுவது மட்டுமல்லாமல் தம்நாட்டின் மதிப்புக்குரிய மக்களையும் கேவலப்படுத்தி இழிந்தவராக நடத்துகிறார்கள் என்று குரானை மேற்கோள் காட்டி 1980 மார்ச் 14ஆம் திகதி வானொலிப் பேச்சொன்றில் கூறப்பட்டது. ஈரானின் பெருந்தலைவரான அயோத்தாலா ஹோமேனி முஸ்லிம்களை நோக்கி ஓர் அறைகூவல் விடுத்தார். உங்களை அடக்கி ஒடுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுங்கள் என்பதே அந்த அறைகூவல். முஸ்லிம் நாடுகளின் ஆட்சியாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கூற்றாக இது அமைந்தது. சலூதி அரேபியா இருக்கும் நிலைமைகளில் எந்த மாற்றத்தையும் விரும்பவில்லை. அது ஈரானை ஒரு அழிவுச் சக்தியாகவே கருதியது. ஈரானியப் புரட்சியின் பின்னாலுள்ள காலத்தில் அரபு உலகத்தின் சுன்னிப் பிரிவு முஸ்லிம் நாடுகளின் ஆட்சியாளர்கள் இரு அறைகூவல்களை எதிர்கொண்டனர். முதலாவதாக ஈரானியப் புரட்சியால் கவரப்பட்டதம் நாட்டு மக்கள் தமக்கு எதிராகக் கலகம் செய்யப்போகிறார்களே என்ற அச்சம் எழுந்தது. இரண்டாவதாக ஈரான் ஒரு பிராந்திய வல்லரசாக உருவாகிவிடும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்குத் திகிலை உண்டாக்கியது. இவ்விரு காரணங்களாலும் அந்நாடுகள் ஈரானை எதிர்த்தன. தமது எழுச்சியைத் தடைசெய்யச் சதி செய்யும் நாடுகள் குழுவின் தலைமையை ஏற்றுள்ளதாக சலூதி அரேபியாவை ஈரான் கருதி அதன் முயற்சிகளை முறியடிக்க முடிவு செய்தது. இக்காரணங்களால் மேற்கு ஆசியா புதியதொரு போட்டிக்கான களம் ஆகியது. 1980 - 88 இல் நடந்த ஈராக்-ஈரான் யுத்தம் இப்போட்டியின் முதலாவது தெளிவான வெளிப்பாடு ஆகும். அந்தப் போரின் போது, சதாம் ஹுசைனுடன் முரண்பாடுகளைக் கொண்டனவாய் இருந்தபோதிலும், சுன்னிப் பிரிவு முஸ்லிம் நாடுகள் ஈரானுக்கு எதிராக ஈராக் நாட்டிற்குத் தமது ஆதரவை வழங்கின.

மேற்காசியப் பிராந்தியத்தின் அதிகார வலுச்சமநிலை

சுன்னிப்பிரிவு நாடுகளின் கூட்டு ஈரானிய அரசைக் கவிழ்த்துவிடும் அளவுக்கு சக்திமிக்கதாய் இருக்கவில்லை. ஆயினும் இக்கூட்டு ஈரான் நாட்டை ஈராக் நாட்டுடன் நீண்டகால யுத்தமொன்றில் சிக்கவைத்தது. சலூதி அரேபியா வளை

மேற்காசியப் பிராந்தியத்தின் அதிகார வலுச்சமநிலை

சுன்னிப்பிரிவு நாடுகளின் கூட்டு ஈரானிய அரசைக் கவிழ்த்துவிடும் அளவுக்கு சக்திமிக்கதாய் இருக்கவில்லை. ஆயினும் இக்கூட்டு ஈரான் நாட்டை ஈராக் நாட்டுடன் நீண்டகால யுத்தமொன்றில் சிக்கவைத்தது. சலூதி அரேபியா வளை

குடா நாடுகளின் மன்னர்களுடன் நட்புறவை வளர்த்துப் பிராந்தியத்தில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த முயற்சித்தது. 1981 ஆம் ஆண்டில் வளைகுடா ஒத்துழைப்புச்சபை (Gulf Corporation council) என்ற அமைப்பு உருவானது. இந்த அமைப்பு ஈரானின் செல்வாக்கு வளருவதைத் தடுத்து நிறுத்தும் நோக்குடனேயே உருவாக்கப்பட்டது. வளைகுடா ஒத்துழைப்புச்சபை (GCC) சலூதி அரேபியா ஈரானுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட இராஜதந்திர உடாயத் திட்டங்களுக்கான கருவியாக இருந்தது. காலப்போக்கில் சலூதி அரேபியா தலைமையில் அராபிய நாடுகளின் முடிமன்னர்களையும் சர்வாதிகாரிகளையும் உள்ளடக்கிய குழு ஒன்று ஈரானுக்கு எதிரானதாக உருவாக்கப்பட்டது. ஈரான் ஆரம்பத்தில் இந்தக் கூட்டுப் பற்றிப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஈரான் தனது முழுக்கவனத்தையும் சதாம் ஹுசைனிற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளிலேயே செலுத்தியது. அதேவேளை பிராந்தியத்தில் தனது செல்வாக்கை உயர்த்திக் கொள்வதற்கான பெருந்திட்டம் ஒன்றையும் தீட்டியது. சலூதி அரேபியா எதைச் செய்ததோ அதுபோன்று நாடுகளின் கூட்டு ஒன்றை ஈரான் ஏற்படுத்த முனையவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அரசு சார்பற்ற செயலிகள் (NON STATE ACTORS) மூலம் தன் செல்வாக்கைப் பலப்படுத்த எண்ணியது. ஹிஸ்புல்லா என்ற ஷியா பிரிவு இராணுவ-அரசியல் இயக்கம் லெபனானில் 1980களில் தோற்றம் பெற்றது. இதற்குப் பின்புலமாக நின்று ஈரான் ஆதரவு கொடுத்தது. பாலஸ்தீனியர்கள் ஹமாஸ் என்ற தீவிரவாத இயக்கத்திற்கு ஈரான் தொடர்ச்சியாக ஆதரவு வழங்கி வந்துள்ளதைக் காணலாம். மேற்காசியப் பிராந்தியத்தில் ஈரானின் உறுதியான நட்பு நாடாகவும் கூட்டணியாகவும் சிரியா இருந்துவந்துள்ளது. ஈரானின் ஆதரவுடன் பல்வேறு இடங்களிலும் உருவாகியிருந்த இராணுவ அரசியல் இயக்கங்களான ஷியா பிரிவுக்குழுக்கள் சலூதி அரேபியா என்ற அச்சை

மையமாகக் கொண்டு இயங்கிய அரசுக்கூட்டுக்குப் பலமான எதிர்ப்பணியாக விளங்கின. சலூதி அரேபியா தலைமையிலான கூட்டை ஐக்கிய அமெரிக்கா ஆதரித்து உதவி வந்தமை ஈரானுக்கு வாய்ப்பாகவும் ஆயிற்று. மேற்கு ஆசியப் பிராந்தியத்தில் தானே ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு அரணாகவும் முன்னணிப்படையாகவும் இருப்பதாக அது கூறலாயிற்று. இவ்வாறாக சலூதி அரேபியா தலைமையிலான கூட்டு அதற்கெதிரான அரசுசாரா இராணுவ அரசியல் கூட்டுக்களினை ஆதரிக்கும் ஈரான் என்ற அதிகாரச் சமநிலை மேற்காசியாவில் உருவாகியிருந்தது.

அரசுடன் ஈரான் தன் உறவுகளை வளர்த்தது. ஈராக்கில் ஷியா முஸ்லிம்கள் அரசைக் கைப்பற்றியது ஈராக்கில் ஈரானின் செல்வாக்கு மேலோங்குவதற்கு உதவியது. அதுவரை ஈராக் நாட்டை ஈரானுக்கு எதிரான ஒரு அரணாக வைத்துக்கொண்டிருந்த சலூதி அரேபியாவிற்கு இந்த மாற்றங்கள் கலக்கத்தை உண்டாக்கின. சலூதி அரேபியாவிற்கும் அமெரிக்காவிற்கும் சதாம் ஹுசைன் தோல்வி ஒரு வரலாற்றுத் தோல்வியாகியது. ஆனால் இவ்வாறு ஒரு நிலை ஏற்படும் என்று அவை கருதவேயில்லை. ஈராக் அரசாங்கத்தைப் பலவீனப்படுத்த விரும்பிய சலூதி அரேபியா

யேமன் தலைநகர் சானாவில் சலூதி விமானங்களின் குண்டு வீச்சில் நிர்மூலமான கட்டிடங்கள்

2003இல் அமெரிக்கா ஈராக் மீது ஆக்கிரமிப்புச் செய்ததும் மேற்குறித்த அதிகாரச் சமநிலை குலைந்தது. ஈரான் நாட்டின் மிகப்பெரிய எதிரியான சதாம் ஹுசைன் வீழ்த்தப்பட்டார். அத்தோடு ஈராக் நாட்டிற்குள் பெரும்பான்மையினராக இருந்த ஷியாப் பிரிவினர் அரசியல் எழுச்சி பெற்றனர். ஈராக்கின் ஷியா முஸ்லிம்கள் ஈரானுடன் வரலாற்று ரீதியாக நீண்டகால உறவைக் கொண்டவர்கள். சதாம் ஹுசைன் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் ஈராக்கில் தன் செல்வாக்கை உயர்த்திக் கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் இருப்பதை ஈரான் கண்டது. பாக்தாத்

அந்நாட்டிற்குத் தனது தூதுவரை நியமிப்பதற்கு மறுப்புத்தெரிவித்தது. ஈராக்- ஈரான் யுத்தத்தின் போது சலூதி அரேபியாவிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட 30 பில்லியன் டொலர் கடனைத் திருப்பித் தரவேண்டும் என்றும் சலூதி அரேபியா கேட்டுக் கொண்டது.

சலூதி அரேபியா சுன்னித் தீவிரவாதக்குழுக்களுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதாகவும் செய்திகள் வெளியாகின. ஈராக்கில் சுன்னி-ஷியா பிரிவினரிடையே சிவில் யுத்தம் தீவிரமடைந்தது. ஈராக்கின் முன்னாள் பிரதமர் நவ்ரி-அல்-மலிக்கி 'சுன்னி இராணுவ

துருக்கிக்குள் நுழைவதற்காக எல்லையோரம் காத்து நிற்கும் சிரிய குர்திஷ்கள்

வத்திற்கு நிதியுதவி வழங்கி ஈராக் நாட்டிற்குள் பிரிவினைவாத யுத்தத்தை சலுதி அரேபியா தூண்டிவிட்டதாகக் குற்றம் சாட்டினார்.

மேற்காசியாவில் பரவும் சீவில் யுத்தங்கள்

சலுதி அரேபியாவிற்கும் ஈரானிற்கும் இடையிலான கெடுபிடி யுத்தம் மேற்காசியப் பிராந்தியத்தில் சிவில் யுத்தமாகப் பரவியது. தேசங்களின் எல்லைகளுக்குள் நடக்கும் இந்த யுத்தங்களில் பின்னின்று இயக்கும் வெளிச்சக்திகள் செயற்பட்டன. மேற்காசியாவில் வீதியில் இறங்கி எதிரெதிர் பிரிவுகள் போரிடத் தொடங்கின. எகிப்தில் ஹொஸ்னி முபாரக் வீழ்ச்சியடைந்தார். இது சலுதி அரேபியாவிற்கு பேரிழப்பு ஆனது. ஷியா பிரிவினரைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட பஹ்ரெயினில் சுன்னி பிரிவு அரசு குடும்பம் ஆட்சி செய்து வந்தது. அங்கே ஆட்சிக்கு எதிரான கலகங்கள் வெடித்த பொழுது சலுதி அரேபியா ஈரான் அரசாங்கத்தின் சூழ்ச்சியின் விளைவே அது என்பதை உணர்ந்தது. ஈராக் நாடு ஈரான்

பக்கம் சாய்ந்துவிட்ட நிலையில் வளைகுடா ஒத்துழைப்பு அமைப்பின் உறுப்பு நாடான பஹ்ரெயினும் ஈரான் கையில் வீழ்வதை சலுதி அரேபியா விரும்பவில்லை. 2011 மார்ச் மாதம் சலுதி அரேபியாவும் ஐக்கிய அரபு எமிரேட்டுக்களும் கூட்டாக பஹ்ரெயின் நாட்டிற்குள் தம்படைகளை அனுப்பின. அங்கு சென்ற கூட்டுப்படைகள் மனாமா நகரில் கூடிய எதிர்ப்பாளர்கள் மீது கொடூரமான தாக்குதலை நடத்தி எதிர்ப்பாளர்களை நகரின் சதுக்கத்தில் இருந்து அப்புறப்படுத்தினர். சில மாதங்கள் கழிந்த பின்னர் யேமனில் கிளர்ச்சி நடந்தது. அங்கும் படைகளை அனுப்பினர். ஆயினும் அலி அப்துல்லா சாலேயின் அரசைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. சலுதி அரேபியாவின் திட்டம் வேறாக இருந்தது. அலி அப்துல்லா சாலேயின் இடத்தில் தமக்கு விசுவாசமாக இருக்கக் கூடிய அப்த்ரபு மன்சூர் ஹதியை யேமனின் அரசராக நியமித்தது. ஆனால் ஹதி அரசாங்கத்தைக் கிளர்ச்சியாளர்கள் தூக்கியெறிந்து ஆட்சியைப் பிடித்தனர். யேமனில் ஹவுதிகள் (HOUTHIS) எனப்படும் ஷியா

பிரிவு தீவிரவாத இராணுவப்படை ஆட்சியைப் பிடித்தது. சலுதி அரேபியா இதனால் குழப்பமடைந்தது. அரேபிய தீபகற்பத்தில் ஈரானின் செல்வாக்குப் பெருகுவதைக் கண்ட சலுதி அரேபியா யேமன் மீது குண்டுத்தாக்குதல்களை மேற்கொண்டு ஹவுதிகளை ஆட்சியில் இருந்து அப்புறப்படுத்த முயல்கிறது. ஆனால் அவர்கள் எண்ணம் நிறைவேறும் அறிகுறிகள் எதுவும் இல்லாத நிலையில் குண்டுத்தாக்குதல்கள் தொடர்கின்றன.

யுத்தக்களரியாக மாறிய சிரியா

சிரியாவில் சுன்னி முஸ்லிம் பிரிவினரான அலவிகள் ஆதிக்கத்தில் உள்ள பாத் கட்சி ஆட்சியில் உள்ளது. சலுதி அரேபியாவிற்கும் ஈரானுக்குமிடையிலான போட்டியும் மோதலும் சிரியாவில் பெரும் தீங்கைக் கொண்டுவந்தது. அங்கு ஆட்சி மாற்றம் கோரி கிளர்ச்சிகள் ஆரம்பித்தன. எகிப்து, பஹ்ரெயின், யேமன் ஆகிய நாடுகளில் கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டபோது சலுதி அரேபியா அந்நாடுகளில் அமைதியும் உறுதிநிலையும் வேண்டும் என்று கூறியது. சிரியா

வில் கிளர்ச்சி தோன்றியதும் ஆட்சி மாற்றம் என்று கூறத் தொடங்கியது. சிரிய அரசாங்கம் ஈரானின் கூட்டாளியாக இருப்பதே இதற்குக் காரணம். சிரியாவின் கிளர்ச்சிக் குழுக்களுக்குச் சலூதி அரேபியாவும் வளைகுடா நாடுகளும் நிதியையும் ஆயுதங்களையும் வழங்கின. கிளர்ச்சிக்குழுகள் நாட்டின் சில பகுதிகளைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவந்ததால் இயல்புநிலை குலைந்தது. இவ்வாறு நாட்டில் குழப்பநிலை ஏற்பட்ட பின்னணியிலேயே அபுபக்கர் அல்பக்தாதி என்பவர் தலைமையில் இஸ்லாமிய அரசு இயக்கம் நாட்டைத் தன் பிடியில் வைத்திருக்கிறது; தனது உருக்குலைந்த இராணுவ இயந்திரத்தைக் கட்டமைத்துக் கொண்டது. சிரியாவின் இராணுவக் குழுக்களுக்கு சலூதி அரேபியா வழங்கிய ஆயுதங்கள் இறுதியில் அல்பக்தாதியின் பயங்கரவாத அமைப்பின் கையிலேயே போய்ச் சேர்ந்தது. இவ்வமைப்பு சிரியா-ஈராக் எல்லைப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி இஸ்லாமிய அரசுக்கான முயற்சியை ஆரம்பித்தது. சிரியாவின் அல்-அசாத் வீழ்ச்சியடைந்ததால் மேற்காசியப் பிராந்தியத்தில் ஈரான் வீழ்ச்சியடையும் என்பதால் ஈரான் சிரியாவிற்குத் தனது ஆதரவை வழங்கியது. லெபனானின் ஷியா பிரிவு ஹிஸ்புல்லா இயக்கத்தோடு உள்ள உறவும் அல்-அசாத் வீழ்ச்சியடைந்ததால் பாதிக்கப்படும் என்பதையும் ஈரான் உணர்ந்தது. சிரியா புவியரசியலின் போராட்டங்களத்திற்குள் விரைவாக இழுத்து வரப்பட்டது. தீவிரவாதக் குழுக்கள்

இதனைக் கண்டு குதூகலமடைந்தன. சிரியா நாட்டில் இன்று ஐந்து குழுக்களின் கையில் நாட்டின் நிலப்பரப்பின் ஆதிக்கம் பிரிவுபட்டுள்ளது. இந்த ஐந்து குழுக்கள் அல்லது பிரிவுகளுள் அல்-அசாத் அரசு, இஸ்லாமிய அரசுத் தீவிரவாதிகள், மிதவாதிகளான கிளர்ச்சிக் குழுவினர் என்ற மூன்று வகையினரும் அடங்குவர். ஈராக் நாட்டில் பாக்தாதத்தில் உள்ள அரசாங்கம் ஷியா பிரிவினர் பெரும்பான்மையாக வாழும் இடங்களிலேயே தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்தக்கூடியதாக உள்ளது. இஸ்லாமிய அரசுத் தீவிரவாதிகளுக்கு எதிரான போரினை பாக்தாத் அரசு ஈரானிய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதுணை இராணுவப்படைகளின் உதவியுடனேயே நடத்துகிறது. பஹ்ரெயினில் பதற்றத்துடன் கூடிய அமைதி இப்போது நிலவுகிறது. ஆனால் அந்த நாட்டில் எவ்வேளையிலும் கொந்தளிப்பு ஏற்படலாம். சலூதி அரேபியாவின் விமானங்கள் யேமன் மீது குண்டு வீசி அழிவை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆயினும் சலூதி அரசின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மாறாக அங்கு கெளதி தீவிரவாதிகள் நாட்டின் மீது தங்கள் அதிகாரப் பிடியை இறுக்குகின்றனர். லெபனான் அடுத்த போர்க்களமாக மாறலாம். அங்கு ஈரானின் ஆதரவுடைய ஹிஸ்புல்லா இயக்கம் பலமுடையதாக இருக்கின்றது.

சலூதி அரேபியா தலைமையிலான நாடுகளின் கூட்டு லெபனானில் ஹிஸ்புல்லாவின் ஆதிக்கம் மேலோங்குவதைக் கண்டு கவலை கொண்டுள்ளது. அங்கு சுன்னி இஸ்

லாமிய தீவிரவாதிகள் ஹிஸ்புல்லாவின் நிலைகளைத் தாக்கிவருகின்றனர். இதன் பயனாக லெபனானின் இன்னொரு சிவில் யுத்தம் ஆரம்பிக்கும் ஆபத்து உள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட நெருக்கடிகள் அனைத்திலும் சலூதி அரேபியாவும் ஈரானும் எதிர் எதிராக நின்று முரண்பாட்டில் தம்மைத் தொடர்புபடுத்தியுள்ளன. இவ்விரு நாடுகளும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ முரண்பட்டுக்கொள்கின்றன. இது எல்லா நெருக்கடிகளினதும் பொது அம்சமாக உள்ளது. சலூதி அரேபியாவிற்கும் ஈரானுக்கும் இடையிலான போட்டி பிராந்தியத்தில் எந்தநாடு மற்றதைவிட அதிகாரம் உடையது என்பதற்கான போட்டியாக மட்டும் கருதமுடியாது. இப்போட்டி பிராந்தியத்தின் புவி அரசியல், நாடுகளுக்கிடையிலான பிளவுகள் என்பனவற்றோடும் நன்றாகப் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. மேற்காசியாவில் தோன்றியுள்ள இந்த நெருக்கடிக்கு உடனடித் தீர்வு காணப்படவேண்டும். அல்லாவிடில் ஈரானும் சலூதி அரசும் பின்னின்று இயக்கும இந்த யுத்தங்கள் தொடர்ந்தபடியே இருக்கும். அதன் பயனாக இப்பிராந்தியத்தில் இஸ்லாமிய அரசுத் தீவிரவாதிகள் போன்ற வேறு பல தீவிரவாத இயக்கங்களும் தோன்றும் சாத்தியம் உள்ளது. ■

(கலாநிதி ஸ்டான்லி ஜொனி புதுடில்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழக சர்வதேச கற்கைகள் பேராசிரியர்)

நன்றி: த இந்து

(43ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

உத்வேகத்தைப் பெறுகின்ற தனி நபர்கள் பல கண்டங்களில் பயங்கரவாதத் தாக்குதல்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜிஹாதி போராட்ட இயக்கங்களின் வரிசையில் அல்கயெடாவை இஸ்லாமிய அரசு இன்று பெருமளவுக்குப் பின்தள்ளிவிட்டது.

அமெரிக்கா தலைமையிலான கூட்டணி நாடுகளின் விமானக்குண்டு வீச்சுத் தாக்குதல்கள், ஈரானின் ஆதரவு பெற்ற ஷியா திரட்டல் படைகள், குர்திஷ் கெரில்லாக்கள் மற்றும் சுன்னி பழங்குடி இயக்கங்களின் தீவிர தரை மார்க்கத் தாக்குதல்கள் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றதற்கு மத்தியிலேயே இஸ்லாமிய அரசு இயக்கத்தினால்

இந்தளவுக்கு முன்னேறக் கூடியதாக இருந்திருக்கிறது.

கடந்த 9 மாத காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட விமானக் குண்டு வீச்சுத் தாக்குதல்களில் 10 ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான இஸ்லாமிய அரசுப் படையினரை ஒழித்துக் கட்டியிருப்பதாக அமெரிக்கா கூறுகின்றது. ஆனால், உயிரைத் தியாகஞ் செய்கின்ற கலாசாரத்தில் ஊறிப் போன அந்த இயக்கத்தினால் (இழந்துபோனவர்களைப் பதிலீடு செய்யப்) போதுமான எண்ணிக்கையில் புனிதப் போராளிகளைத் திரட்டக்கூடிய அளவுக்கு அவர்களின் இணையத்தள பிரசார இயந்திரம் வலுவானதாக இருக்கிறது என்பதை அமெரிக்கா ஒத்துக்கொள்கிறது. ■

விராந்திய அரசியல்

“தம்மத்தின் பெயரால்” றீராஹிங்யா முஸ்லிம்களின் துயரங்கள்

சு மார் 6 கோடி மொத்த மக்கள் தொகை உள்ள மியான்மரில் (முன்னாள் பர்மா) வெறும் 4 சத அளவே உள்ள ரோஹிங்யா முஸ்லிம்களை ஒழித்துக் கட்ட பர்மியப் பேரினவாதம் பவுத்தத்தை எவ்வாறெல்லாம் திரிக்கிறது எனப் பார்த்தால் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. புத்தன் இருந்தால், பாவம் அந்தப் போதி மரத்தில் நாண்டு கொண்டு செத்துப் போயிருப்பான். பவுத்தத்தில் வன்முறைக்கும் போருக்கும் இடமில்லை. அது சீலங்களின் மதம். தனது பாதையை ‘மஜ்ஜிம பதிபாதம்’ (நடுநிலைப் பாதை) என அறிவித்தவர் அந்த போதி மாதவர்.

அவர் துறவு பூண்டது குறித்த அந்த ‘நான்கு தரிசனங்கள்’ எனும் பவுத்த நம்பிக்கையை விரிந்த ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் கட்டவிழ்க்கும் அண்ணல் அம்பேத்கர் உலகின் அந்த ஆகப் புகழ் பெற்ற துறவிற்குப் பின்புலமாக இருந்த சம்பவத்தை இப்படி உரைப்பார்:

ரோகிணி ஆற்று நீரைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் கோலி

யர் மற்றும் சாக்கிய இனக் குழுக்களிடையே நீண்ட நாள் பகை. அப்போதைக்கப்போது பிரச்சினை மேலுக்கு வரும். புத்தருடைய காலத்திலும் பிரச்சினை கடுமையாக வெளிப்பட்டது. இரு தரப்பிலும் உணர்ச்சிப் பெரு வெள்ளம். முடிவெடுப்பதற்காக சாக்கிய இனக்குழுப்பேரவை கூடியது. கோலியர்கள் மீது படை எடுக்க வேண்டுமென எல்லோரும் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் உரையாற்றினர். புத்தர் போர் வேண்டாம். பேசித் தீர்ப்பு சரியான வழி என எவ்வளவோ மன்றாடிப் பார்த்தார். கேட்பார் இல்லை. வாக்கெடுப்பில் போர் தொடுப்பது என முடிவாயிற்று.

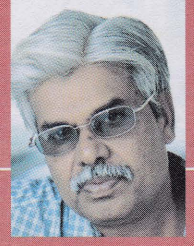
இனக்குழு மரபுப்படி பேரவை முடிவை ஏற்காதவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்படும். மரண தண்டனையிலிருந்து தப்புவதற்கு ஒரு வழி உண்டு. அனைத்து இனக்குழு உரிமைகளையும் சுற்றத்தையும் துறந்து வெளியேறுவதே அது. புத்தர் துறவு மேற்கொண்ட வரலாறு இதுவே. அத்த கண்ட சுத்தத்தில் புத்தர் உரைப்பார்;

1. ஆயுதம் தாங்குவது பயங்கரமாகத் தோன்றியது. இந்த மக்கள் எப்படிச் சண்டை இடுகிறார்கள் பாருங்கள்.
2. குறைவான நீரில் மீன்கள் துடிப்பது போல ஒருவரை ஒருவர் பகைத்துத் துடிக்கும் மக்களைக் கண்டு என் உள்ளத்தில் அச்சம் விளைந்தது.
3. நான்கு பக்கங்களிலும் உலகம் சாரமற்றதாகியது. திக்குகள் நடுங்கின. புகலுக்குரிய இடமே தென்படவில்லை. மக்கள் கடைசி வரை பகை கொண்டு திரிவதைக் கண்டேன். எனக்கு வைராக்கியம் உண்டாயிற்று. இலங்கையிலும், மியான்மரிலும் புத்த பிக்குகள் அத்தகண்ட சுத்தத்தை புத்த வாக்குகளின் தொகுப்புகளிலிருந்து அழித்து விட்டார்களா? இல்லை ரோஹிங்யா முஸ்லிம்களுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் மேல் பெறக்கூடாது, அதுவும் 36 மாத இடைவெளிக்குப் பின்னேதான் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளதே அப்படி அத்தகண்ட சுத்தத்தை யாரும் உச்சரிக்கக் கூடாது என மியான்மரிலும் இலங்கையிலும் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளதா?

ரோஹிங்யா முஸ்லிம்கள் மியான்மரின் வடக்குப் பகுதியில், வங்க தேசத்தை ஒட்டியுள்ள உள்ள ராகைன் மாநிலத்தில் வசிக்கின்றனர். அந்த மாநிலத்தில் அவர்கள் 60 சதம். ஆனால் இப்போது இந்தத் தொடர் தாக்குதல்களுக்குப் பின் அது 30 சதமாகக் குறைந்துள்ளது.

பெரும்பாலும் ஏழ்மை நிலையில் உள்ள இவர்கள் பர்மியப் பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப் படுத்துபவர்களாக இனவாதிகளால் குற்றம் சாட்டப்படுகின்றனர். இது ஒரு

அ.மார்க்ஸ்

அப்பட்டமான பொய். கட்டுமானத் தொழிலில் உள்ள மிகச் சில ரோஹிங்கியாக்களைத் தவிர பிற அனைவரும் தொழிலாளிகள், சிறு கடைக்காரர்கள் அவ்வளவுதான்.

'அவர்கள் கடைகளில் பொருட்களை வாங்காதீர்கள். நீங்கள் வாங்கும் பொருட்களால் அவர்கள் லாபம் அடைகிறார்கள். வசதியாகிறார்கள். பர்மிய பவுத்தப் பெண்களைக் கவர்கிறார்கள். பின் அவர்களை முஸ்லிம் மதத்திற்கு மாற்றுகிறார்கள்...' -

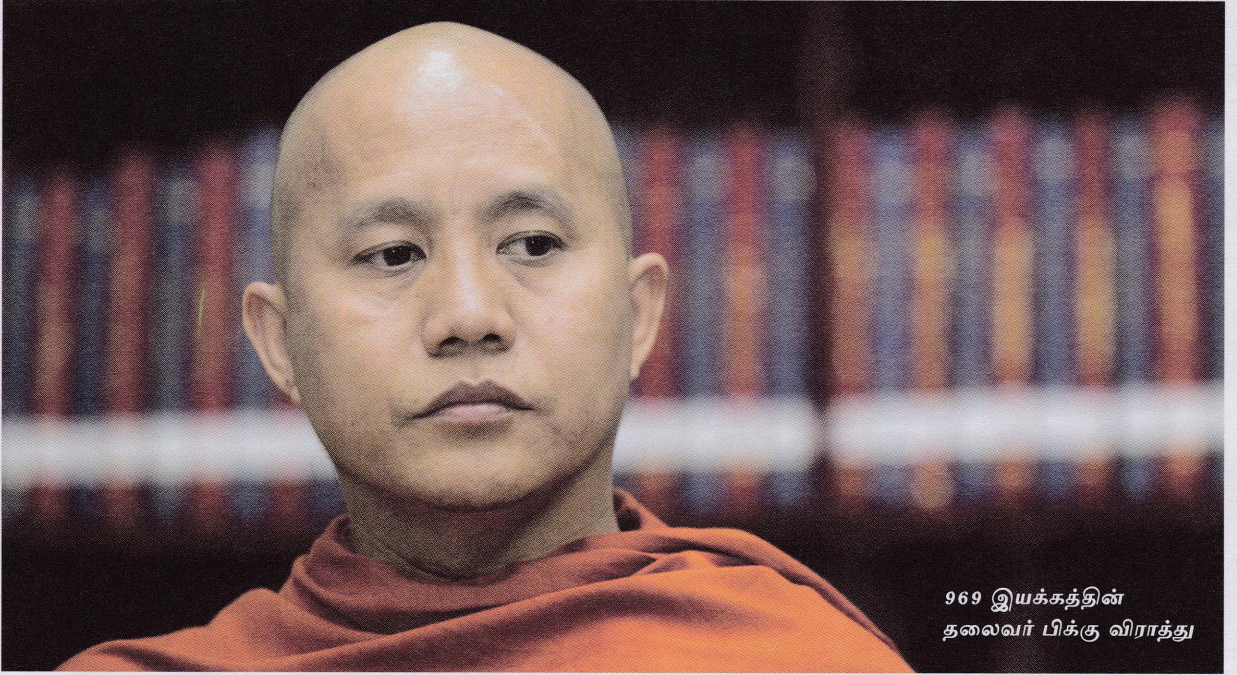
'இவர்கள் ஏராளமாகப் பிள்ளை பெறுகிறார்கள். இனத்தைப் பெருக்குகிறார்கள். விரிவாக்க நோக்குடன் செயல்படுகிறார்கள்...'

இப்படிச் செல்கிறது இனவாதிகளின் பிரசாரம்.

இவை எங்கேயோ கேட்ட குரல்கள் போல இல்லை?

ஆம். கேட்ட குரல்தான். மக்களைப் பிளவுபடுத்தி, இரத்த ஆறு பெருகச் செய்து அதிகாரச் சுகங்காணும் இயக்கங்கள் உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இதைத் தான் செய்கின்றன. எனவே இது நாம் பல இடங்களிலும் கேட்ட குரல்தான். இந்தியாவில் நாம் தினந்தோறும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் குரல்தான்.

969 இயக்கத்தின்
தலைவர் பிக்கு விராத்து

மியான்மரில் பிக்கு அஷின் விராத்து என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள '969' எனும் இயக்கந்தான் இந்தக் குரலை உரத்து ஒலிக்கிறது.. விராத்து 2003இல் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். 2012ல் இன்றைய தெய்ன் செய்ன் அரசு அளித்த பொது மன்னிப்பின் கீழ் அவர் விடுதலை செய்யப்பட்ட பின் மீண்டும் அங்கு பெரிய அளவில் முஸ்லிம்களின் மீது வன்முறைகள் ஏவப்பட்டன. உள்நாட்டுக்குள்ளும், வெளிநாடுகளுக்கு ஓடியும் இலட்சக் கணக்கான ரோஹிங்யாக்கள் இன்று அகதிகளாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இன்று உள்நாட்டில் உள்ள எந்த அடிப்படை வசதிகளும் அற்ற அகதிகள் முகாம்களில் 1,40,000 ரோஹிங்யாக்கள் உள்ளனர். அங்கு அவர்களுக்கு உரிய மருத்துவ வசதிகளும் இல்லை. 'எல்லை கடந்த மருத்துவர்கள்' எனும் புகழ் பெற்ற சேவை அமைப்பினரையும் வன்முறையாளர்கள் விரட்டியுள்ளனர். கடந்த 25 ஆண்டுகளில் வங்க தேசத்தில் தஞ்சம் புகுந்தோர் சுமார் 5,00,000. 2012க்குப் பிந்திய வன்முறைகளில் தாய்லாந்து, மலேசியா, பாகிஸ்தான், இந்தியா முதலான நாடுகளில் 3,00,000கும் மேற்பட்டோர் அகதிகளாய் அடைக்கலம் புகுந்துள்ளனர்.

அதென்ன '969' இயக்கம்?

அது ஒரு பெரிய நகைச்சுவை. கறுப்பு நகைச்சுவை. முஸ்லிம்கள் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள 'பிஸ்மில்லாஹ் இர் ரஹ்மான் இர் ரஹீம்' (அல்லாஹ் கருணையுள்ளவன்; இரக்கம் மிகுந்தவன்) எனும் புனித வாக்கியத்தைக் குறிக்கும் '786' எனும் எண்ணை அவர்களது கடைகளின் பெயர்ப் பலகைகளிலும், வீடுகளிலும், வாகனங்களிலும் பொறித்துக் கொள்வது வழக்கம்.

அதற்கு இப்படி விளக்கமளித்தார் விராத்து.

'7+8+6 = 21. அதாவது அவர்கள் (முஸ்லிம்கள்) 21 ஆம் நூற்றாண்டில் மியான்மரை முழுமையாகக் கையகப்படுத்துவது என்பதைக் குறிக்கும் குறியீடாக இதைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இதை அனுமதிக்கக் கூடாது. ...'

சின்ன வயதில் நாம் கேட்ட ஆற்றில் நீரருந்த வந்த குட்டி ஆடு, அதைத் தின்ன வந்த ஓநாய் கதை போல இல்லை?

'786க்குப் பதிலாக நாம் 969 என்பதை நம் அடையாளமாக்குவோம்.' என்கிறார் விராத்து.

புத்தம், தம்மம், சங்கம் ஆகியவற்றை மும்மணிகள் எனப் போற்றுவது பவுத்த மரபு. விராத்து 969 ஐ இப்படி விளக்கினார். 9 என்பது புத்தத்தின் மேன்மைமிகு ஒன்பது பண்புகளைக் குறிக்கிறது; 6 என்பது தம்மத்தின் ஆறு மேன்மைப் பண்புகள், கடைசி 9 சங்கத்தின் மேன்மை யுரு பண்புகள்...

எப்படி இருக்கிறது கதை.

பவுத்தத்தின் மும்மணிகளை இப்படிக் கொலையையும் வன்முறைகளையும் நியாயப்படுத்தி இதை விட யாரும் இழிவு செய்துவிட இயலாது.

969 எனும் எண் இத்தகைய உன்னதங்களை அடையாளப் படுத்துவன என்றால் அவற்றிற்கும் அவற்றின் இன்றைய கொடு விளைவுக்கும் என்ன தொடர்பு?

'குறி' க்கும், 'குறி சுட்டும் பொருளுக்கும் எந்தத் தர்க்க பூர்வமான தொடர்புமில்லை. அவை தன்னிச்சையானவை (arbitrary) எனும் சஞ்சீயக் கோட்பாட்டிற்கு வாழும் எடுத்துக்காட்டோ பிக்கு அஷின் விராத்து கண்டு பிடித்த 969 எனும் குறி?

3

2012 க்குப் பிந்திய கலவரத்தில் 239 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டதாக அரசு கணக்குக் காட்டுகிறது. கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை இதை விட மிக அதிகம்

என்கிறது ஹ்யூமன் ரைட்ஸ் வாட்ச். 2013 கலவரத்தில் மட்டும் 828 கட்டிடங்கள் அழிக்கப்பட்டன என்றும் 8,000 பேர்கள் இடப் பெயர்வுக்கு உள்ளாகினர் எனவும் அது பட்டியலிடுகிறது.

பாதுகாப்பில்லாமல் இன்று நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவோர் அப்படி ஒன்றும் எளிதாகச் சென்றுவிடவும் இயலாது. உள்ளூர் அதிகாரிகள் மற்றும் காவல்துறைக்கு நபர் ஒன்றிற்கு 200 டாலர் வரை பணம் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு பன்னாட்டு ஆட்கடத்திகளுக்கு நபர் ஒன்றுக்கு 1000 டாலர் வரை கொடுத்து அவர்கள் தாய்லாந்திற்கோ மலேசியாவுக்கோ செல்ல வேண்டும். இந்த ஆட்கடத்திகள் அவர்களைப் பாதுகாப்பில்லாத படகுகளில் அது தாங்கக் கூடியதை விட அதிக அளவில் மனிதர்களை ஏற்றிப் பின் கடலுக்குள் தொலை தூரத்தில் நிற்கும் கப்பலில் ஏற்றி, அது நிரம்பும் வரை காத்திருந்து, போதிய உணவு முதலிய அடிப்படை வசதிகள் இல்லாமல் அவர்களைக் கடத்திச் செல்வர். செல்லும் நாடுகள் கடும் பாதுகாப்புகள் மூலம் அவர்களை ஊடுருவ இயலாமல் செய்து விட்டால் பல நாட்கள் கடலிலேயே அவர்கள் தங்க நேரிடும். நடுக் கடலில் கப்பலை விட்டுவிட்டுக் கடத்தியவர்கள் தப்பிச் செல்வதும் உண்டு.

கடத்தல்காரர்களால் கரையோரங்களில் இவர்கள் தங்க வைக்கப்பட்ட இடங்களில் இறந்துபோன பலர் புதைக்கப்பட்டுள்ளது (mass graves) கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. 28 இடங்களில் இத்தகைய 139 புதைகுழிகளை மலேசிய அரசு கண்டுபிடித்துள்ளது. தாய்லாந்து அரசு 33 புதைகுழிகளை கண்டு பிடித்துள்ளது. ஒவ்வொன்றிலும் பல உடல்கள்.

4

ராகைன் மாநிலத்தில் இன்று வாழும் ரோஹிங்யா மொழி பேசும் முஸ்லிம்கள் தம்மை அம்மாநிலத்தின் பூர்வகுடிகள் என உரிமை கோருவதையும், ரோஹிங்யா இனத்தவர் என அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதையும் மியான்மர் அரசு அனுமதிப்பதில்லை. அவர்களை அது 'வங்காளிகள்' என்றே அடையாளப்படுத்துகிறது. தாம் வங்காளிகள் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளாத ரோஹிங்யாக்களுக்கு எந்த வகைக் குடியரிமையை அளிக்க இயலாது என்கிறது மியான்மர் அரசு.

இன்று ரோஹிங்யாக்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கும் ராகைன் மாநிலம் ஆங்கிலோ பர்மிய யுத்தத்தின்போதுதான் (1826) பர்மாவுடன் இணைக்கப்பட்டது. அதற்கு முற்பட்ட கிழக்கிந்தியக் கம்பனி ஆட்சியில் அது வங்க மாநிலத்தின் கீழ்தான் இருந்தது. 19ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் (1860) பெரிய அளவில் அன்றைய வெள்ளை அரசு வங்கதேசத்தவரை இங்கு குடியேற்றியது. இப்படித் தான் அஸ்லாமின் பிரம்மபுத்திரா பள்ளத்தாக்கிலும் விவசாயத்திற்கென வங்க முஸ்லிம்களைக் கொண்டு வந்து அது குடியமர்த்தியது. இது தவிர வங்கதேசச் சுதந்திரப் போரின்போது 1971-72 காலகட்டத்திலும் சுமார் 5,00,000 பேர் இன்றைய வங்க தேசத்திலிருந்து ராகைன் மாநிலத்திற்கு இடம் பெயர்ந்தனர்.

எனினும் 1978இல் நடந்த இராணுவத் தாக்குதலின் ஊடாக சுமார் 2,00,000 வங்க முஸ்லிம்கள் வங்கதேசத்திற்குள் விரட்டப்பட்டனர். 1991-92ல் மேலும் சுமார் 2,70,000 முஸ்லிம்கள் வங்க தேசத்திற்குள் விரட்டப்பட்டனர். இனி மேலும் ஒருவரைக்கூட அனுமதிக்க இயலாது எனக் கறாராக இன்று அறிவித்துள்ளது வங்க தேச அரசு.

மியான்மரில் இன்று சுமார் 138 இனங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு குடியரிமை உள்ள தனி இனமாக அங்கீகாரம் மறுக்கப்படுவது ரோஹிங்யா முஸ்லிம்களுக்கு மட்டுந்தான். 1941ல் ஜப்பானிய ஆக்ரமிப்பின் கீழ் பர்மா வந்தபோது ஆங் சான் சுய் கியின் தந்தை ஆங் சானின் தலைமையில் இயங்கிய பர்மிய விடுதலைப் படை ஜப்பானை ஆதரித்தது. ரோஹிங்யாக்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஆதரித்தனர். அதேபோல இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் பாகிஸ்தான் என்கிற தனி நாடு உருவாக்கப்பட இயக்கம் நடந்தபோதும் இவர்கள் தாம் பெரும்பான்மையாக இருக்கும் ராகைன் மாநிலத்தைப் பாக்குடன் (அதாவது இன்றைய வங்கதேசத்துடன்) இணைக்க வேண்டும் எனக் கோரிக்கை வைத்தனர்.

ஒரு பேரின ஒடுக்குமுறையின் கீழ் வாழநேர்ந்த சிறு இனங்கள் இப்படி நடந்துகொள்வதும், அது மேலும் பகை வளர்வதற்குக் காரணமாவதும் எங்கும் நடக்கக் கூடியது தான்.

1982ல் நீ வின் தலைமையிலிருந்த இராணுவ அரசால் இயற்றப்பட்ட பர்மியக் குடியரிமைச் சட்டம் (Burmese Nationality Law) ரோஹிங்யாக்களுக்குக் குடியரிமையை மறுத்தது. அவர்களை 'வங்காளிகள்' எனவும் மூன்றாம் நிலைக் குடிகள் (Naturalised Citizens) எனவும் வகைப்படுத்தியது. அதற்கும் கூட அவர்கள் தம்மை வங்காளிகள் என அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது தவிர 1948க்கு முன்னதாகவே அங்கு வாழ்ந்ததை நிறுவுவதும் நிபந்தனையாக்கப்பட்டது.

5

மியான்மர் இன்று உலகிலேயே பின்தங்கிய, வறுமை மிக்க ஒரு நாடு. சுமார் 3.5 பில்லியன் டாலர் கடனை அது சுமந்து நிற்கிறது. அதன் ஒவ்வொரு நிதிநிலை அறிக்கையிலும் பாதிச்செலவு கடனைத் திருப்பிக்கொடுப்பதிலேயே கழிகிறது.

சுமார் 50 ஆண்டு கால இராணுவ ஆட்சியின் கீழ் இருந்த நாடு அது. 1987ல் அன்றைய இராணுவ அரசு 100, 75, 35, 25 கியாட் மதிப்புள்ள நோட்டுக்களைச் செல்லாதவை என அறிவித்தபோது மிகப்பெரிய மாணவர் எழுச்சி அங்கு ஏற்பட்டது. ஆகஸ்ட் 8, 1988 ல் தொடங்கிய அந்த இயக்கம் '8888' இயக்கம் என அழைக்கப்படுகிறது. சுமார் 350 பேர்கள் அப்போது கொல்லப்பட்டனர். ஆங் சான் சுய் கி ஒரு தேசியத் திருஉருவாக வெளிப்போந்தார். 1990ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் 485 நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளில் 392 ஐ அவரது கட்சி கைப்பற்றியது. எனினும் அவர் பதவி ஏற்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவரது சிறைவாசம் தொடர்ந்தது. 2010இல் அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

ரோஹிங்யா முஸ்லிம்களுக்கு மியன்மார் பிரஜாவுரிமை வழங்க வேண்டும் என்று ஜக்கிய நாடுகள் பொதுச் சபை நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை ஆட்சேபித்து ரங்கூன் நகரில் பெளத்த பிக்குமார் ஆர்ப்பாட்டம் செய்த காட்சி.

2011இல் குடியரசுத் தலைவராகப் பதவியேற்றிய முன்னாள் ஜெனரல் தெய்ன் சேய்ன் மியான்மரின் பொருளாதாரத்தைத் திறந்து விட்ட வகையில் உலக முதலாளித்துவத்தின் ஆதரவுக்குப் பாத்திரமாகியுள்ளார். சுய கியைப் பொருத்தமட்டில் தேர்தல் மூலம் விரைவில் மியான்மரின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிவிட இயலும் என்கிற நம்பிக்கையுடன், பெரிய அளவில் தெய்ன் சேய்னை எதிர்க்காமல் அரசியல் பண்ணிக் கொண்டுள்ளார். எக் காரணம் கொண்டும் அவர் பர்மிய பவுத்த ஓட்டு வங்கியை இழக்கத் தயாராக இல்லை.

அமெரிக்கா உள்ளிட்ட முதலாளிய நாடுகளைப் பொருத்தமட்டில் மியான்மரைத் தம் கைக்குள் வைத்துக் கொள்வதை மிக முக்கியமாகக் கருதுகின்றன. திறந்த பொருளாதாரத்தின் ஊடாக சந்தை திறக்கப்பட்டது தவிர இன்று உலக முதலாளியத்தின் மிகப் பெரிய சவாலாகக் கருதப்படும் சீனாவுக்கு மிக அருகாமையில் உள்ள இந்த நாட்டை அவை எந்த வகையிலும் தம் பிடியிலிருந்து நழுவ விடத் தயாராக இல்லை.

இந்த நிலையில் அந்தப் 14 இலட்சம் ரோஹிங்யா முஸ்லிம்கள் இன அழிப்பு செய்யப்படுவது குறித்து சுய கியும் சரி, அமெரிக்கா அல்லது ஐ.நா யாரும் எந்த எதிர்ப்பையும் காட்டப்போவதில்லை.

2012இல் ஒரு பர்மிய பவுத்தப் பெண் மூன்று முஸ்லிம்கள் இளைஞர்களால் பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கப்பட்டது கொல்லப்பட்டதை ஓட்டி இன்றைய வன்முறை

தொடங்கியது. ரோஹிங்யாக்கள் வெளியேற்றப்படுவது நிறுத்தப்பட வேண்டும் எனவும், அவர்களுக்குக் குடியுரிமை வழங்க வேண்டும் எனவும் ஐ.நா அவையின் மனித உரிமை அமைப்பு தீர்மானம் இயற்றியபோது சுய கியின் கட்சி அதைத் தங்களின் இறையாண்மையில் தலையிடுவதாகக் கண்டித்தது. இன்று சுய கி மௌனமாக இருப்பதைத் தலாய்லாமா உள்ளிட்ட எல்லோரும் கண்டித்தும் கூட அவர் தன் மௌனத்தைக் கலைக்கத் தயாராக இல்லை.

ரோஹிங்யா மக்கள் மீதான இந்த வன்முறைகளுக்கு மத்தியில் 2014 அக்டோபரில் தெய்ன் சேய்ன் அரசு 'ராகைன் மாநிலச் செயல்திட்டத்தை' (Rakhine Action Plan) அறிவித்தது. 1818லிருந்து ராகைன் மாநிலத்தில் வசிப்பதற்குரிய ஆதாரங்களைக் காட்டுவோருக்கு முழுக் குடியுரிமை எனவும், 1948 முதல் இருப்பதற்குரிய ஆதாரங்களைக் காட்டுவோருக்கு அரைக் குடியுரிமை எனவும் அறிவித்தது. பிரச்சினை என்னவெனில் அரசு கோரும் அத்தகைய ஆதாரங்கள் எதையும் காட்ட இயலாதவர்களாகவே பெரும்பாலான ரோஹிங்யாக்கள் உள்ளனர்.

இரண்டு பிள்ளைகளுக்கு மேல் பெறக் கூடாது, மூன்று வருட இடைவெளி இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் வேறு சில நாடுகளிலும் கூடப் பேசப்பட்டாலும் எந்த நாட்டிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் பிரிவின் மீது மட்டும் இந்த நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டதில்லை. இது தவிர

மதமாற்றத் தடைச் சட்டம், மதங்களுக்கிடையே திருமணங்கள் கூடாது எனச் சட்டம், அனுமதியின்றி இடம் பெயரக்கூடாது என்கிற தடை, பொதுப்பள்ளிகளில் மேற்படிப்பு படிக்கத் தடை, அரசுப் பணிகளுக்குத் தடை என இத்தனைக்கும் மத்தியில்தான் இன்று ரோஹிங்யாக் கள் 'உலகிலேயே அதிகமாகத் துன்புறுத்தப்படுகிறவர்கள்' என்கிற பெயரைச் சமந்துகொண்டு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அழிந்து கொண்டுள்ளனர்.

6

பிக்கு விராத்துவின் 969 இயக்கம் இலங்கையில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக இயங்கும் பவுத்த அமைப்பான 'பொதுபலசேனா'வுடன் நெருக்கமான தொடர்பைப் பேணுகிறது. சென்ற ஆண்டு பொதுபலசேனா இலங்கையில் நடத்திய மகாநாட்டி லும் அது கலந்து கொண்டுள்ளது.

எனினும் இந்தப் பிரச்சினைகளில் பவுத்தம் மற்றும் பிக்குகளின் பங்கை முன்னிட்டு பவுத்தத்தையே ஒரு எதிரியாகக் கட்டமைக்கத் தேவை இல்லை. இதே பர்மிய பவுத்த பிக்குகள்தான் 2007இல் பர்மிய இராணுவ அரசுக்கு எதிராகக் கடுமையான போராட்டங்களை நடத்தினர்.

(20ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி...)

ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யப்படும் முயற்சி. அதேசமயம், ராஜபக்ஷ ஆதரவாளர்கள் என்று தங்களை முதல் நாள் இனம் காட்டிக்கொண்ட கட்சி மற்றும் கூட்டணி உறுப்பினர்களுக்கும் வேட்பாளர் பட்டியலில் இடம் பிடித்துக் கொடுப்பதும் மகிந்தவின் கட்டாயம் ஆகிவிட்டது.

தேர்தல் மற்றும் 20-ஆவது சட்ட திருத்தம் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகள் குறித்து ராஜபக்ஷ அணியினருடன் பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை நடத்திய சிறிசேன தரப்பு கட்சித் தலைமை அவருக்குப் பிரதமர் வேட்பாளர் அந்தஸ்து கொடுக்கத் தயாராக இல்லை என்று கூறி வந்தது. இதனைப் பின்னர் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையில் ஜனாதிபதி சிறிசேனவே உறுதி செய்தார். ஆனால், ராஜபக்ஷவிற்கு, பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வேட்பாளர் அந்தஸ்து வழங்கப்படமாட்டாது என்பன போன்ற செய்திகள் குறித்துச் சிறிசேனவின் அறிக்கை எதுவும் கூறவில்லை என்பதே உண்மை.

இரு தரப்பினரையும் பொறுத்தவரையில், மகிந்த ஆதரவாளர்கள் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெற்றால், ஜனாதிபதி சிறிசேனவால் எதுவும் செய்யமுடியாது. இதுவே ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மற்றும் கூட்டணி, அதிக இடங்களைப் பெற்றாலும் ஏற்படவுள்ள நிலைமை. அதேசமயம், பலரும் எதிர்பார்ப்பது போல் "தொங்குப் பாராளுமன்றம்" அமையுமேயானால் அப்போது, ஜனாதிபதிப் பதவி வகிக்கும் சிறிசேன நியமிக்கும் தலைவரே, பிரதமர் பதவி வகிக்க முடியும். அதிலும் குறிப்பாக, ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் பின்னர் 40 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களையே கொண்ட ஐ.தே.கவின் ரணில் விக்கிரமசிங்கவைப் பிரதமராக நியமித்துக்

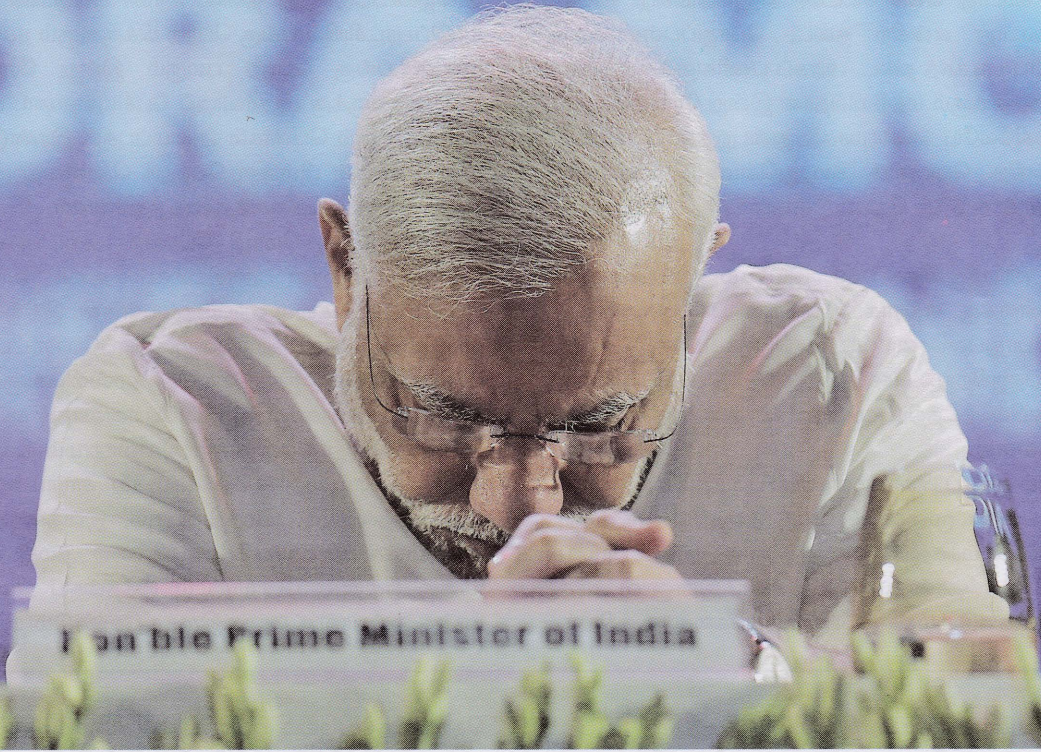
'காவிப் புரட்சி' (Saffron Revolution) என இன்று அது அழைக்கப்படுகிறது. தலாய் லாமா மட்டுமின்றி இந்தக் காவிப்புரட்சியில் பங்கு பெற்ற பிக்குகளும் 8888 இயக்கத்தில் பங்கு பெற்ற பலரும் இன்று ரோஹிங்யா முஸ்லிம்களுக்கு ஆதரவாகப் பேசியுள்ளனர். மியான்மரில் இயங்கும் பெண்கள் அமைப்புகள் இரண்டும் முஸ்லிம் பெண்கள் பிள்ளை பெற்றுக் கொள்வதற்குத் தடைவிதிக்கும் சட்டங்களைக் கண்டித்துள்ளனர்.

இனம், மதம், மொழி போன்ற அடையாளங்களின் அடிப்படையிலான அரசியல்கள் உலக வரலாற்றில் பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இதில் எந்த மதமும், எந்த மொழி அரசியலும், இனப்போராட்டங்களும் விதிவிலக்கல்ல. இலங்கையில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான வன்முறையை பவுத்தப் பேரினவாதம் மட்டுமல்ல, அதை எதிர்த்து நின்ற தமிழ் இனவாதமும் நிகழ்த்தியது என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. சாராம்சமாக எந்த ஒரு மதத்தையும், மொழியையும், இனத்தையும் நாம் பகையாகக் கருதக்கூடவேயில்லை. நமது உரிமைகளுக்கு எதிரான போராட்டம் இத்தகைய வெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். ■

கொண்டதன் மூலம் ஜனாதிபதி சிறிசேன, புதிய முன்னுதாரணத்தை சிருஷ்டித்துக் கொண்டுள்ளார். இலங்கை அரசியலில் இன்னமும் கட்சித் தாவல் சட்டம் இல்லாமையால், ஜனாதிபதியால் பிரதமராக நியமிக்கப்படும் தலைவர் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆதரவு பெறுவது ஒன்றும் பெரிய விடயமல்ல.

இதன் அடிப்படையிலான, 'Russian roulette' எனப்படும் ரஷ்ய விளையாட்டிற்கான முஸ்தீபு, ஜனாதிபதித் தேர்தலைத் தொடர்ந்து தொடங்கி விட்டது எனலாம். அதேசமயம் தேர்தல் முடிவில் மகிந்த பிரதமராவாரேயானால், அவர், தற்போதைய ரஷ்ய ஜனாதிபதி விளாடிமிர் புட்டின் போல் நாட்டின் இரு முக்கிய பதவிகளையும் மாறிமாறி வகித்தவர் என்ற 'பெருமை'-க்கு உள்ளாவார். ரஷ்ய நாட்டில் புட்டின் வகிக்கும் பதவிக்கு அரசியல் சட்டத்தை மாற்றி அனைத்து அதிகாரங்களும் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அந்த வகையில், யார் பிரதமர் ஆனாலும், சிறிசேனவின் தேர்தல் அறிக்கையில் கூறியது போல் 'நிறைவேற்று அதிகார ஜனாதிபதி' பதவி மாற்றப்படுமேயானால், மகிந்தவும் மற்றுமொரு 'ரஷ்ய விளையாட்டின்' மற்றொரு சுற்றிலும் வெற்றி பெற்றவராவார். ■

(இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வேளையில் மகிந்த ராஜபக்ஷவுக்கு ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வேட்பாளர் நியமனம் வழங்கப்பட்டதாக அதன் பொதுச்செயலாளர் சுசில் பிரேமஜயந்த் வெளியிட்ட அறிக்கை பற்றிய செய்திகளே பெரிதாக பேசப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அதற்கு பிறகும் பல்வேறு முரண்பாடான தகவல்கள் வந்துகொண்டிருந்தன என்பது குறிப்பிட்டதக்கது.)

டி ரதமர் நரேந்திரமோடியைச் சுற்றியுள்ள அரசியல் சூழ்நிலை விரைவாகவே மாறிக்கொண்டு வருகிறது. எவருமே, ஏன் எதிர்க்கட்சியான காங்கிரஸ் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளர்களோ தலைவர்களோ கூட இவ்வளவு விரைவாக, அதுவும் மோடி அரசாங்கம் அதன் ஒருவருடத்தைப் பூர்த்தி செய்த சிலவாரங்களில் இவ்வாறு ஆகும் என்று நினைத்திருக்கமாட்டார்கள். அதனால், ஆளும் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் தலைவர்கள் மத்தியில் பெரும் அசௌகரியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறார்கள். உண்மையில் சொல்லப்போனால் அவர்களுக்கு இப்போது சிரிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது.

இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் இன்னொரு மோடி-லலித்மோடி. அவர் ஒரு முன்னாள் கிரிக்கெட் நிருவாகி. ஐ.பி.எல். என்று பிரபலமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்த இந்தியன் பிரிமியர் லீக் என்ற கிரிக்கெட் கழகத்தின் முன்

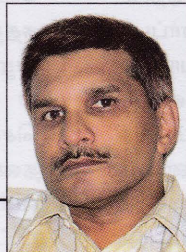
னாள் தலைவர். ஆரவாரப்பட்டு வாழ்க்கையைக் கொண்ட லலித் மோடி அண்மைய சில வருடங்களாக இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறித் தலைமறைவாகவே இருந்துவருகின்றார். கோடி கோடியாகப் பணத்தைக் கொட்டும் இந்தியன் பிரிமியர் லீக்கை நிருவகிப்பதில் நிதி முறைகேடுகள் இடம்பெற்றதாகக் குற்றச்சாட்டுக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டதையடுத்து அவருக்கு எதிராக விசாரணை நடத்துமாறு முன்னைய பிரதமர் மன்மோகன் சிங் தலைமையிலான ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசாங்கம் அமுலாக்கப்பிரிவுக்கு (Enforcement Directorate) உத்தரவிட்டது. அதையடுத்துத் தோன்றிய நெருக்கடி காரணமாகவே லலித் மோடி தலைமறைவாக வேண்டியேற்பட்டது.

இப்போது மோடி அரசாங்கம் எதிரணியிடமிருந்து பெரும் தாக்குதல்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. பிரிட்டனில் இருக்கும் லலித்மோடி ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றுக்குப் பயணம் செய்வதற்குக் கடவுச் சீட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடந்தவருடம் வெளியுறவு அமைச்சர் சுஷ்மா சுவராஜ் உதவியதாக எதிரணி குற்றம் சாட்டுகிறது. சுஷ்மா பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுடன் தொடர்புகொண்டு பேசி லலித்மோடி தேவையான ஆவணங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு உதவியதாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. அதைச் சுவராஜ் மறுதலிக்கவில்லை. மனிதாபிமான உணர்வின் காரணமாகவே அவர் அவ்வாறு செய்ததாக அவரின் ஆதரவாளர்களும் அரசாங்கத்தின் ஏனைய அமைச்

டி ல் லி
ட ய றி

எம்.பி.வித்தியாதரன்

மோடியால் மோடிக்கு தொல்லை

பிரதமர் மோடி உள்நோக்கத்துடன் மௌனம் சாதிக்கிறார். எந்த அமைச்சரையும் பதவி விலகுமாறு கேட்காதிருப்பதற்கு அவரும் பாரதிய ஜனதாத் தலைவர்களும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் போலத் தெரிகிறது. குற்றச்சாட்டுகள் தெரிவிக்கப்பட்டவுடன் அமைச்சர்களைப் பதவி விலகுமாறு கேட்கத் தேசிய ஜனநாயகக்கூட்டணி ஒன்றும் ஐக்கிய முற்போக்குக்கூட்டணி அல்ல என்று கூட உள்துறை அமைச்சர் ராஜ்நாத் சிங் கூறியிருக்கிறார்

சர்களும் கூறுகிறார்கள். லலித் மோடியின் மனைவி புற்று நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார். போர்த்துக்கலில் உள்ள ஆஸ்பத்திரி ஒன்றில் அவருக்குச் சிகிச்சையளிப்பதற்காக அவரது குடும்பம் அங்கு செல்ல விரும்பியது. ஆனால், சுஷ்மாவைப் பொறுத்தவரை இந்த விவகாரத்தில் நலன்களின் முரண்பாடு ஒன்று இருக்கிறது. அவரது கணவரும் மகளும் லலித்மோடியின் வழக்கறிஞர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். மோடியிடம் இருந்து சலுகைகளைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதனால் லலித்மோடிக்கு சுஷ்மா ஏன் உதவி செய்தார் என்ற சர்ச்சைக்குரிய கேள்வி எழுகிறது.

இந்தியாவில் தேடப்படும் ஒருவருக்கு, நாட்டைவிட்டு வெளியேறித் தலைமறைவாக இருக்கும் ஒருவருக்கு வெளியுறவு அமைச்சர் எவ்வாறு உதவமுடியும் என்று

எதிர்க்கட்சியினர் கேள்வியெழுப்புகிறார்கள். சிலவருடங்களாக லலித்மோடி லண்டனில் வசித்து வருகிறார். மும்பைக் குண்டு வெடிப்புகளுடன் தொடர்புடையவர் என்று இந்தியாவினால் நீண்டகாலமாகத் தேடப்படும் தாலுத் இப்ராஹிம் மனிதாபிமான அடிப்படையில் தனக்கு உதவுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தால் லலித்மோடிக்குச் செய்ததைப் போன்று அவருக்கும் வெளியுறவு அமைச்சர் உதவி செய்வாரா என்றும் எதிர்க்கட்சியினர் கேட்கிறார்கள்.

இந்த 'லலித்மோடி பொறியில்' சுஷ்மா மாத்திரம் அகப்படவில்லை. பாரதிய ஜனதாக்கட்சியின் இன்னொரு தலைவரான ராஜஸ்தான் மாநில முதலமைச்சர் வசந்தரா ராஜே சிந்தியாவின் நிலை கூடுதலானவககுப் பாரதாரமானதாக இருக்கிறது. லலித்மோடிக்கு ஆதர

வாக ஒரு சாட்சியாக வசந்தரா ராஜே சத்தியக்கடதாசி யொன்றில் கூடக் கைச்சாத்திட்டிருக்கிறார். எதிர்க்கட்சித் தலைவியாக இருந்தவேளையிலேயே அவர் இதைச் செய்தார். எந்த விதத்திலும் தனது அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தக்கூடாதென்று அவர் அந்தச் சத்தியக்கட தாசியில் எழுதியிருக்கிறார்.

ஆனால், காங்கிரஸ் கட்சி இப்போது அந்த சத்தியக்க டதாசியின் பிரதியொன்றை வெளியிட்டிருக்கிறது. முத லில் வசந்தரா ராஜேயின் கையெழுத்து இல்லாத பிரதி யும் பிறகு கையெழுத்துடனான பிரதியும் வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது. சில நாட்கள் மௌனத்துக்குப் பிறகு அவர் சத்தியக் கடதாசியில் கையெழுத்திட்டதை ஒப்புக் கொண்டார். முன்னதாக அவர் லலித் மோடிக்காக எந்த ஆவணத்திலும் கைச்சாத்திட்ட ஞாபகம் தனக்கு இல்லை என்றுதான் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

மோடி அரசாங்கம் இந்த நெருக்கடியில் சிக்கிக்கொண் டிருக்கும் நிலையில், மத்திய மனிதவள அமைச்சர் சிமிரிதி இரானியின் கல்வித் தகைமைகள் தொடர்பாக மூண்டிருக்கும் சர்ச்சை மோடிக்குப் புதிய தலையிடையைக் கொடுத்திருக்கிறது. கடந்த வருடம் நடைபெற்ற தேர்த லின் போதும் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னதாக அப் போதைய அமைச்சர் கபில் சிபாலை எதிர்த்துப் போட்டி யிட்ட போதும் தனது சத்தியக்கடதாசிகளில் கல்வித் தகைமைகள் குறித்து வேறுபட்ட தகவல்களை இரானி வழங்கியிருந்தார்.

இந்தச் சர்ச்சை சமீபகாலமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற போதிலும், அதை விசாரிப்பதற்கு டில்லி நீதி மன்றமொன்று தீர்மானித்ததே புதிய பிரச்சினையைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. மாஜிஸ்திரேட் அழைப்பாணை விடுத்தால் அமைச்சர் நீதி மன்றில் ஆஜராக வேண்டியிருக்கும். அவருக்கு நீதிமன்றம் குற்றப்பத்திரிகையைக் கையளிக்குமாக இருந்தால் அவர் பதவிவிலக வேண்டியிருக்கும். அதற்கான பூர்வாங்க ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன போலத் தெரிகிறது. ஆம்ஆத்மி கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவரும் டில்லி சட்ட அமைச்சருமான ஜிதேந்தர் சிங் தோமர் அவரின் பட்டப்படிப்பு மற்றும் சட்டப்படிப்பு சம்பந்தமான சான்றிதழ்கள் போலியானவை என்ற குற்றச்சாட்டின் பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இரானியின் விவகாரம் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கியது. பாரதிய ஜனதா தலைமையிலான மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் ஆம் ஆத்மிக் கட்சித் தலைமையிலான டில்லி அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான மோதலைத் தொடர்ந்தே தோமர் கைது செய்யப்பட்டார், என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த இரகசியம். நள்ளிரவிற்குப் பிறகு பொலிஸ் நிலையம் ஒன்றில் முதல் முறைப்பாட்டு அறிக்கை கொடுக்கப்பட்டதை அடுத்து அதிகாலையிலேயே தோமர் கைது செய்யப்பட்டார். டில்லி பொலிஸார் மிகவும் அட்டகாசமான முறையில் நடந்துகொண்டு பயங்கரமான குற்றவாளி ஒருவனைக்கைதுசெய்வதைப் போன்று தோமரைக் கைது செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவர் இப்போது சிறையில் இருக்கிறார். அவரது கைதைத்

தொடர்ந்து டில்லி சட்ட அமைச்சர் பதவியை இராஜினாமா செய்யுமாறு கேட்கப்பட்டார், விசாரணைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. தோமர் படித்த சட்டக்கல்லூரியும் பல்கலைக்கழகமும் நீதிமன்றத்திற்கும் பொலிஸாருக்கும் வேறுபட்ட தகவல்களையே கொடுத்திருக்கின்றன. உண்மையில் டில்லி மேல் நீதிமன்றத்தில் ஏற்கனவே வழக்கு விசாரணையில் இருக்கும் வேளையிலேயே தோமர் கைதுசெய்யப்பட்டார். இப்போது ஆம் ஆத்மி கட்சியும் ஏனைய எதிர்க்கட்சிகளும் பிரபலமான முன்னாள் தொலைக்காட்சி நடிகையான சிமிரிதி இரானி பதவியை இராஜினாமா செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றன. இவர் இராஜினாமா செய்யாதபட்சத்தில் போராட்டத்தைத் தீவிரப்படுத்தப்போவதாக அக்கட்சிகள் எச்சரிக்கை செய்திருக்கின்றன.

காங்கிரஸும் ஏனைய கட்சிகளும் விரைவில் ஆரம்பமாகவிருக்கும் பாராளுமன்றத்தின் மழைக்கால கூட்டத்தொடரை முடக்கப்போவதாக அச்சுறுத்தியிருக்கின்றன. அந்தக் கூட்டத்தொடரில் எதையுமே உருப்படியாகச் செய்ய முடியாமல் போகக்கூடிய நிலைமை தோன்றுவதை அரசாங்கம் விரும்ப மாட்டாது. அதனால் நிலைவரத்தை எவ்வாறு கையாள்வது என்பது குறித்து அரசாங்கமும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறது

எனவே சஷ்டமா சவராஜ், சிமிரிதி இரானி, வசந்தரா ராஜே சிந்தியா என்ற மூன்று பெண்களாலேயே மோடி நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருக்கிறார்.

காங்கிரஸும் ஏனைய கட்சிகளும் ஜூலை 15 ஆரம்பமாகும் என்று எதிர்பார்க்கப்படும் பாராளுமன்றத்தின் மழைக்காலக்கூட்டத்தொடரை முடக்கப்போவதாக அச்சுறுத்தியிருக்கின்றன. அந்தக் கூட்டத்தொடரின் போது நிலம் கையகப்படுத்தல் சட்ட மூலம் போன்ற முக்கியமான சட்டமூலங்களை நிறைவேற்றுவது குறித்து அரசாங்கம் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதனால் கூட்டத்தொடரில் எதையுமே உருப்படியாகச் செய்யமுடியாமல் போகக்கூடிய நிலைவரம் தோன்றுவதை அரசாங்கம் விரும்பமாட்டாது. அதனால், நிலைவரத்தை எவ்வாறு கையாள்வதென்பது குறித்து மோடி அரசாங்கமும் பாரதிய ஜனதாவும் தடுமாறிக்கொண்டிருக்கின்றன.

பிரதமர் மோடி வேண்டுமென்றே இதுவரை உள்நோக்கத்துடன் மௌனம் சாதிக்கிறார். கருத்துக்களைத் தெரிவிக்குமாறு அவர் ஏனைய மூத்த அமைச்சர்களைக் கேட்

சுஷ்மா சுவராஜ்

வசந்தரா ராஜே சிந்தியா

சிமிரிதி இரானி

பாசுலா முண்டே

டிருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது. மோடியின் நெருங்கிய ஆலோசகரும் மத்திய நிதியமைச்சருமான அருண் ஜேட்லி அமைச்சர்களில் எவருமே கறைபடிந்தவர்கள் அல்லர் என்று கூறியிருந்தார். பாரதிய ஜனதாவின் முன்னாள் தலைவரும் தற்போதைய மத்திய உள்துறை அமைச்சருமான ராஜ்நாத் சிங் 'தேசிய ஜன நாயகக் கூட்டணி' ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அல்ல. எந்த அமைச்சருமே பதவி விலகமாட்டார்' என்று கூறியிருக்கிறார். மன்மோகன் சிங்கின் அரசாங்கம் செயற்பட்ட முறையைப்பற்றித்தான் ராஜ்நாத் சிங் இவ்வாறு கூறினார். அதாவது அமைச்சர்களுக்கு எதிராக எதிர்க்கட்சியினர் குற்றச்சாட்டுக்களை முன்வைத்த வேளைகளில் எல்லாம் அவர்களை இராஜினாமா செய்யுமாறு மன் மோகன்

சிங் கேட்டார். ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணியின் இரண்டாவது அரசாங்கக் காலத்தில் பல அமைச்சர்கள் இராஜினாமா செய்தார்கள். அன்று பாரதிய ஜனதா தலைமையில் எதிர்க்கட்சிகளினால் ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள் முன்வைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பதவி விலகிய அமைச்சர்களில் நட்வார்சிங், சஷிதரூர், ஏ.ராஜா ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இப்போது எந்த அமைச்சரையும் பதவி விலகுமாறு கேட்காதிருப்பதற்குப் பிரதமர் மோடியும் பாரதிய ஜனதா தலைவர் அமித்ஷாவும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் போலத் தோன்றுகிறது. சுஷ்மா சுவராஜைப் பதவி விலகுமாறு கேட்டால் பிறகு எதிர்க்கட்சிகள் வசந்தரா ராஜே சிந்தியாவைப் பதவி விலகுமாறு வலியுறுத்துவார்கள்.

சிந்தி யாவை பதவி விலகுமாறு கேட்டால் இராஜஸ்தான் மாநிலத்தின் பாரதிய ஜனதாவிடமிருந்து வரக்கூடிய பிரச்சினைகளுக்கு அப்பால், சஷ்மாவையும் பதவி நீக்குமாறு எதிர்க்கட்சிகள் வலியுறுத்தும். அதனால் சஷ்மாவையும் வசந்தரா ராஜேயையும் பாதுகாக்க அரசாங்கம் தீர்மானித்திருக்கிறது போலத்தெரிகிறது.

ஆனால், லலித்மோடிக்கும் தங்களது குடும்பத்தினருக்கும் இடையில் 20 வருடங்களாக தொடர்பு இருந்து வருவதாக வசந்தரா ராஜே ஒத்துக்கொண்டிருக்கின்றமை பிரச்சினையை மேலும் அதிகரித்திருக்கிறது. அவர் லலித்மோடிக்கு இரகசியமாக வழங்கிய ஆதரவுக்கு அப்பால் இராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் ஒரு எம்.பி.யாக இருக்கும் அவரது மகன் துஷ்யந்துக்கும் லலித்மோடிக்கும் இடையில் பெருமளவு கொடுக்கல் வாங்கல் இருந்து வந்திருக்கின்றன. இந்தக் கொடுக்கல் - வாங்கல்களில் பெரும்பாலானவை கறுப்புப் பணத்தைச் சட்டபூர்வமான தாக்கும் நோக்குடனானவை என்றும் அவை குறித்து அரசாங்கத்தின் அமுலாக்கப் பிரிவு விசாரணை செய்து கொண்டிருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. தாயார் வசந்தரா ராஜேயினதும் சஷ்மா சுவராஜினதும் பதவிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக மகன் துஷ்யந் பலிக்கடாவாக்கப்படவும் கூடும்.

பாரதிய ஜனதாவும் அரசாங்கமும் மூன்று பெண்மணிகளுக்கும் ஆதரவாகத் தொடர்ந்து செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற போதிலும் கட்சியின் மூத்த தலைவர்கள் இந்த விவகாரங்களினால் ஏற்படக்கூடிய அரசியல் விளைவுகள் குறித்து திரிசங்கு நிலையில் இருக்கிறார்கள். அமைச்சர்களைப் பதவி நீக்கம் செய்தால் எதிர்வரும் செப்டெம்பர், அக்டோபரில் பீஹார் மாநிலத்தில் நடைபெறவிருக்கும் சட்டசபைத் தேர்தலில் அதனால் ஏற்படக்கூடிய தாக்கம் பற்றி அவர்கள் சிந்திக்கிறார்கள். எனவே அமைச்சர்கள் பதவி விலக வேண்டுமென்ற எதிரணியின் கோரிக்கையைச் சில நுட்ப நுணுக்கங்களின் அடிப்படையில் நிராகரிக்க பாரதிய ஜனதாத் தலைவர்கள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

எது எவ்வாறென்றாலும், அமைச்சர்களுக்கெதிரான குற்றச்சாட்டுகள் அரசாங்கத்தின் இமேஜுக்கு, அதுவும் குறிப்பாகப் பிரதமர் மோடியின் பெயருக்குப் பாதிப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஊழலற்ற, ஒளிவுமறைவு அற்ற, செயற்திறன்மிக்க, பலம்பொருந்திய மத்திய அரசாங்கமொன்றை அமைக்கப்போவதாகவே கடந்த வருடம் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தல் பிரசாரங்களின் போது மோடி பிரத்தியேகமாக மக்களுக்கு வாக்குறுதியளித்தார். ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசாங்கத்தில் நிலவிய பெருவாரியான ஊழல் மோசடிகளினால் மக்கள் பெரும் விரக்தியும் ஏமாற்றமும் அடைந்திருந்தார்கள். அந்த அரசாங்கம் செயற்பட்ட முறை குறித்தும் பெண்கள் மீதான பாலியல் வல்லுறவு போன்ற சம்பவங்கள் தொடர்பில் அரசாங்கம் பிரதிபலிப்பை வெளிக்காட்டிய முறை குறித்தும் மக்கள் வெறுப்படைந்திருந்தார்கள்.

மன்மோகன்சிங் அரசாங்கத்தின் மீது படிந்த ஊழல் கறைதான் அடிப்படையில் ஒரு வெளியாளான மோடி அதிகாரத்துக்கு வரக்கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. ஒளிவுமறைவற்றவராகவும் குஜராத் மாநிலத்துக்கு முன்னேற்றத்தைக் கொண்டுவந்த செயற்திறன் மிக்க நிருவாகியாகவும் மோடி நோக்கப்பட்டார்.

ஆனால் இப்போது அந்த இமேஜ் ஆபத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறது. நடைமுறைச் சாத்தியமான அணுகுமுறையைக் கொண்ட நேர்மைவாய்ந்த கடுமையான முடிவுகளை எடுக்கக்கூடிய பிரதமர் என்ற தனது இமேஜைத் தொடர்ந்து பேண வேண்டுமென்றால், மோடி தீர்க்கமான முடிவுகளை எடுத்தாக வேண்டும். பிரச்சினைகள் வரும் போது மௌனமாக இருந்ததற்காக மன்மோகன்சிங் முன்னர் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டார். இப்போது மூன்று பெண்மணிகள் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் மோடி மௌனம் சாதிப்பதாக கண்டனங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. மன்மோகன் சிங்கை மௌன சிங் என்று அழைத்தார்கள். இப்போது மோடியை அவ்வாறு அழைக்கப் போகிறார்கள். எவ்வளவு காலத்துக்கு அவர் மௌனம் சாதிக்கப் போகிறாரோ?

இரானியின் பிரச்சினை வித்தியாசமானது. நிலைவரத்தை விளங்கிக் கொண்ட பிறகு நீதிமன்றம் விசாரணைக்கான திகதியை இம்மாதப் பிற்பகுதிக்கு நிர்ணயித்திருக்கிறது. இரானிக்கு சற்றுக்காலம் இருக்கிறது. ஆனால், பிரச்சினையில் இருந்து விடுபடுவதென்பது மிகவும் கஷ்டமானதாகவே இருக்கும். ஏனென்றால் சத்தியக் கடதாசியின் கீழ் பிழையான தகவலை வழங்குவதென்பது பாரதூரமான குற்றமாகும்.

குழம்பிப் போயிருக்கும் பாரதிய ஜனதாக் கட்சியின் தலைவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய பல்வேறு தெரிவுகள் குறித்து அவதானிகள் கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒன்று, வசந்தரா ராஜேயை இராஜஸ்தான் முதலமைச்சர் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு சஷ்மா சுவராஜையும் இரானியையும் பாதுகாப்பது. எடுத்த எடுப்பில் நோக்கும் போது நெருக்கடியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு இது நல்ல தொரு தெரிவு போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால், இராஜஸ்தானில் மிகுந்த செல்வாக்குடைய பாரதிய ஜனதாத் தலைவியாக விளங்கும் ராஜே கிளர்ச்சி செய்யக்கூடுமென்ற பயம் அத்தெரிவில் நாட்டம் காட்டுவதைத் தடுக்கிறது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட வேளைகளில் எல்லாம் கட்சியின் மத்திய தலைமைத்துவத்துடன் மோதிக் கொண்ட சரித்திரத்தைக் கொண்டவர் ராஜே.

இரண்டாவது தெரிவு சஷ்மாவைப் பதவி விலக வைத்துவிட்டு ராஜேயையும் இரானியையும் காப்பாற்றுவது. மோடி அரசாங்கத்தின் பிரபலம் வாய்ந்த நான்கு முக்கிய முகங்களில் ஒருவர் சஷ்மா. அவரைப் பதவி நீக்குவது மத்திய அரசாங்கத்துக்குப் பரந்தளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியதாகும். அவ்வாறு நிலவுமானால், மீண்டும் செல்வாக்கை அதிகரிப்பதற்கு வாய்ப்பைத் தேடிக்

சுஷமா சுவராஜ்க்கு எதிராக டில்லியில் காங்கிரஸ் கட்சியின் இளைஞர் அணியினர் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துகிறார்கள்

கொண்டிருக்கும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு அது வசதியாகிப் போய்விடும். சுஷமாவை அமைச்சர் பதவியில் இருந்து நீக்கினால், ராஜேயையும் இரானியையும் கூடப் பதவி நீக்கம் செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கை மேலும் தீவிர மடையவே வாய்ப்பாகும்.

மூன்றாவது தெரிவு, ராஜேயையும் சுஷமாவையும் பத விவிலகச் சொல்லிவிட்டு இரானியை அரசாங்கத்தில் தொடர்ந்து அமைச்சராக வைத்திருப்பது. இத்தகைய தொரு நடவடிக்கையைக் கட்சியினதும் அரசாங்கத்தினதும் பெரும்பாலான தலைவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அவ்வாறு செய்வது குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்குச் சமனாக இருக்கும் என்பது மாத்திரமல்ல, முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பீஹார் சட்டசபைத் தேர்தல் மற்றும் மழைக்காலக் கூட்டத்தொடருக்கு முன்னதாக அரசாங்கத்துக்குச் சிக்கலான பல பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துவதாகவும் அமையும். ராஜேக்கும் சுஷமாவுக்கும் எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கத் தீர்மானித்தால், இருவரினதும் விசுவாசிகள் வெளிப்படையாகவே அவர்களுக்கு ஆதரவாக வெளியில் இறங்குவதற்குத் தூண்டுவதாக இருக்கும்.

நான்காவது தெரிவு இரானியை கைவிட்டுவிட்டு மற்றைய இருவரையும் பாதுகாப்பது. ஆனால் இரானி பிரதமர் மோடிக்கு நெருக்கமானவராக இருக்கிறார். மனிதவள அபிவிருத்தி என்ற முக்கிய அமைச்சப் பொறுப்பு அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சரியான திட்டமிடலோ செயற்றிறனோ அவரிடம் இல்லை என்று குற்

றச்சாட்டுக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுவருகின்ற போதிலும் கூட, அவரைக் கேள்விகேட்க பலருக்குத் துணிச்சல் வருவதில்லை. இரானி அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலக நேருமேயானால், அது பிரதமருக்குத் தனிப்பட்ட முறையிலான ஒரு பின்னடைவாகவே இருக்கும். தேர்தலின் போது இரானி சமர்ப்பித்த சத்தியக் கடதாசியில் பிழையான தகவல்களை வழங்கியதையும் மற்றைய அரசியல்வாதிகள் போலிச் சான்றிதழ்களை வழங்கியதாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டிருப்பதையும் ஒப்பிடமுடியாது என்று பாரதிய ஜனதாவின் சிரேஷ்ட உறுப்பினர்கள் கூறுகிறார்கள்.

பாரதிய ஜனதாவின் அமைச்சர்கள் மாத்திரம் தான் நெருக்கடியில் சிக்கியிருக்கிறார்கள் என்று இல்லை. மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் பதவியில் இருக்கும் பாரதிய ஜனதா அரசாங்கத்தின் இரு அமைச்சர்களும் குற்றச்சாட்டுக்களை எதிர்கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலமைச்சர் பட்நாவில் அரசாங்கத்தில் கல்வி அமைச்சராக இருக்கும் விநோத் தாவ்டே பிழையான கல்வித் தகவலைச் சான்றிதழ்களை வழங்கியதாகக் குற்றச்சாட்டு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தான் படித்த நிறுவனத்தின் பட்டங்கள் அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை என்பதை அவர் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவ்வாறுருந்தும் கூடத் தன்னை ஒரு பொறியியல் பட்டதாரி என்று அவர் தொடர்ந்தும் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

(73ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

ஆர்.கே.நகர் தேர்தல் வெற்றிக்கு பிறகு

ஜெயலலிதாவின் அடுத்த கட்ட வியூகம் என்ன?

2016 ஜனவரியில் தேர்தல் வருமா?

தி.மு.க. தலைமையில்
அணி ஒன்று
உருவாகிவிடாமல்
பார்த்துக் கொள்வதில்
அ.தி.மு.க. மும்முரமாக
இருக்கிறது. அத்
தகைய ஒரு அணி
உருவாகாதிருப்பதை
உறுதி செய்யும்
பொறுப்பை அ.தி.மு.க.
மத்தியிலுள்ள
பா.ஜ.க.விடம்
ஒப்படைத்திருக்கிறது
போல் தெரிகிறது

அ.தி.மு.க. பொதுச் செயலாளரும் தமிழக முதல்வருமான ஜெயலலிதா சென்னை ஆர்.கே.நகர் தொகுதியில் போட்டியிட்டு அசாத்ரியமான வாக்கு வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றுள்ளார். மொத்தம் பதிவான 1.79 லட்சம் வாக்குகளில் அவர் வாங்கிய வாக்குகள் மட்டும் 1,60,432. இவரை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வேட்பாளர் சி. மகேந்திரனுக்கு வெறும்

9710 வாக்குகள் மட்டுமே. ஜெயலலிதாவிற்கு எதிராக அவ்வப்போது மனுத்தாக்கல் செய்து அரசியல் பரபரப்பை ஏற்படுத்தி வரும் சமூக ஆர்வலர் டிராபிக் ராமசாமி வாங்கிய வாக்குகள் 4590. ஆனால் ஜெயலலிதாவை எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட அனைத்து வேட்பாளர்களுமே கட்டுத் தொகையை இழந்துவிட்டார்கள் என்பது இந்த இடைத்தேர்தலின் சிறப்பம்சம்.

படை பலமும், பரிவாரங்களும்

நடைபெற்ற முக்கோணப் போட்டியில், ஜெயலலிதா விற்கு உள்ள படை பலம் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். வலுவான கட்சியின் தலைவரான அவருக்காக அத்தனை அமைச்சர்களும் அ.தி.மு.க.வுமே அந்தத் தொகுதியில் அவர் பின்னால் நின்றது என்பதை விட ஆக்கிரமித்து தேர்தல் முஸ்தீபுகளில் இறங்கியது. மகேந்திரனைப் பொறுத்தவரை இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளின் கூட்டணி வேட்பாளர். இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்களும் பிரசாரம் செய்தார்கள். தேர்தல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்ட இந்திய கம்யூனிஸ்ட் நிர்வாகி வீரபாண்டியனோ, என் வாழ்வில் இது போன்றதொரு தேர்தலைப் பார்த்த தில்லை. அ.தி.மு.க.வினர் தொகுதியை ஆக்கிரமித்து விட்டார்கள். அரசியல் உரையாடலுக்கு முன் வராமல் வீடு வீடாக அடையாளங்களை ஏற்படுத்தி வித்தியாசமான தேர்தல் பணியைச் செய்தார்கள் என்று பேட்டியளித்தார். இருந்தாலும் இரு அரசியல் கட்சித் தோழர்களின் படை பலம் மகேந்திரனுக்கு இருந்தது. ஆனால் எந்தப் படைபலமோ, பரிவாரங்களோ இல்லாமல் களத்தில் நின்றது சமூக ஆர்வலர் டிராபிக் ராமசாமிதான். அவர் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வேட்பாளர் வாங்கிய வாக்குகளில் 50 சதவீத வாக்குகளை வாங்கியிருப்பது தமிழகத் தேர்தல் சூழ்நிலையில் சற்று வித்தியாசமான போக்காக இருக்கிறது. நேர்மையான வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்க மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் டிராபிக் ராமசாமிக்கும், மகேந்திரனுக்கும் விழுந்த வாக்குகளின் வெளிப்பாடு.

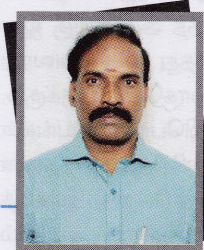
கடைத் தேங்காய் வழி பிள்ளையாருக்கு?

பொதுவாக தமிழகத்தில் இடைத் தேர்தல் என்பது கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைப்பது போல்தான் எல்லாக் காலங்களிலும் நடைபெற்று வருகிறது. முறைகேடுகள் மட்டும்தான் வித்தியாசப்படும். 1967-களில் தேர்தல் நடைபெற்ற போது விரலில் வைத்த மை அழிந்து விடுகிறது என்றார்கள். ரஷ்ய மை வைத்து வெற்றிபெற்று விட்டார்கள் என்றெல்லாம் பொதுத் தேர்தலிலேயே குற்றச்சாட்டுகள் எழுந்தன. 1970,80,90 களில்தான் கள்ள ஓட்டுப்போடுவது என்ற கலாசாரம் பெருகியது. இறந்தவர்கள் வாக்குகளையும், இடம்பெயர்ந்தவர்களின் வாக்குகளையும், ஏன் வாக்குச்

தி.மு.க.வினர் அ.தி.மு.க.வுக்கு வாக்களித்தார்களா?

ஆர்.கே.நகர் சட்டமன்ற இடைத் தேர்தலில் வாக்குகள் எப்படியிருந்தாலும், தபால் வாக்குகள் நிஜ வாக்குப் பதிவை எடுத்துரைத்துள்ளன. இந்தத் தொகுதியில் 2011 சட்டமன்றத் தேர்தல் நிலைவரப்படி 114 தபால் வாக்குகள் உள்ளது. அதில் அப்போது தி.மு.க. வேட்பாளர் சேகர் பாபு 96 தபால் வாக்குகளைப் பெற்றார். அ.தி.மு.க. வேட்பாளர் வெற்றிவேல் 16 தபால் வாக்குகளைப் பெற்றார். பா.ஜ.க. வேட்பாளர் 2 தபால் வாக்குகளைப் பெற்றார். இந்த இடைத் தேர்தலில் வெற்றிவேல் பெற்ற 16 தபால் வாக்குகளை மட்டுமே ஜெயலலிதா பெற்றுள்ளார். தி.மு.க.வுக்குப் போட்ட தபால் வாக்குகள் ஜெயலலிதாவிற்குப் போகவில்லை. ஏன் பா.ஜ.க.விற்கு விழுந்த 2 தபால் வாக்குகள் கூட ஜெயலலிதாவிற்கு விழவில்லை. இதன் மூலம் பார்த்தால் தபால் வாக்குகளில் தி.மு.க.வினரோ, பா.ஜ.க.வினரோ அ.தி.மு.க.விற்கு வாக்களிக்கவில்லை.

சாவடிக்குத் தாமதமாகப் போவோரின் வாக்குகளையும் வாரிச் சுருட்டித் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொள்ளும் போக்கு ஆளுங்கட்சிகளுக்கு வந்தது. 1990-க்குப் பிறகு கள்ள வாக்குகள் போய் கரன்லி கொடுத்து வாக்கு வாங்குவது என்ற பணக் கலாசாரம் முழு அளவில் தேர்தல் அரங்கத்திற்கு வந்து ஆட்டம் போடத் தொடங்கியது. பணம் பாதாளம் வரை பாயும் என்பதை இடைத் தேர்தல் கள் மட்டுமல்ல, பொதுத் தேர்தல்கள் கூட வெளிப்படுத்தின. குறிப்பாக அ.தி.மு.க. அறிமுகம் செய்தது கும்மி டிப்பூண்டி பார்முளா என்றால், தி.மு.க. தீட்டியது திருமங்கலம் பார்முளா என்று சொல்லலாம். தேர்தல் முறைகேடுகள் தொகுதிக்குத் தொகுதி வேறு விதமாக, வித்தியாசமாக ரெக்கைகட்டிப்பறந்தது. அதே நேரத்தில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான தேர்தல் என்று வந்தால் பூத்துகளைக் கைப்பற்றி வாக்குப் போட்டுக் கொள்வது (Booth Capturing) என்ற கலாசாரம் பரந்து விரிந்து கிடந்தது. 1996இல் தி.மு.க. இருந்த போதும் சரி, 2001இல் அ.தி.மு.க. இருந்த போதும் சரி இதுதான் நடைபெற்றது. ஏன் 2006 மற்றும் 2011 உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. இப்போது மீண்டும் 2015 இடைத் தேர்தலில் கரன்லியை மட்டுமே நம்பாமல், பூத்தை கைப் பற்றி வாக்குகளைப் போட்டுக் கொள்வது என்ற கலாசாரம் வந்திருக்கிறது.

சென்னை

மெய்யில்

முத்தையா காசிநாதன்

தேர்தலுக்குள் ஒரு மறு தேர்தல்

ஆர்.கே. நகர் தொகுதியில் இது இப்போது தொடங்கியிருக்கிறது. இதற்கு என்ன சாட்சி? இந்தத் தொகுதியில் உள்ள 181ஆவது பூத்தில் மறு தேர்தலுக்கு உத்தரவிட்டது தேர்தல் ஆணையம். அதற்கான செய்திக் குறிப்பில், அந்த வாக்குச் சாவடியில் வாக்கு இல்லாதவர்களையும் தேர்தல் அதிகாரி வாக்களிக்க அனுமதித்துள்ளார். ஆகவே மறுதேர்தல் என்று காரணம் சொன்னது. ஜூன் 29ஆம் திகதி மறு தேர்தலும் நடந்தது. ஒரு முதலமைச்சர் போட்டியிட்ட தொகுதியில் வாக்காளர் இல்லாதவர்கள் ஒரு பூத்தில் வாக்களித்தார்கள். அதற்கு தேர்தல் அதிகாரியும் உடந்தையாக இருந்தார் என்பதே வாக்குச் சாவடி கைப்பற்றப்பட்டு வாக்களிக்கப்பட்டது என்பதற்கு ஆதாரம் என்று எதிர்க்கட்சிகள் எல்லாம் போர்க்கொடி தூக்கி விட்டன. அதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

தானாக ஜெயிக்கவா, தடி எடுத்து அடிக்கவா?

சென்னையில் உள்ள சட்டமன்றத் தொகுதிகளில் அ.தி.மு.க.விற்கு நல்ல செல்வாக்கு உள்ள தொகுதி என்று பார்த்தால் ஆர்.கே.நகர். ஆறு முறை இந்தக் கட்சி வெற்றி பெற்ற தொகுதி. களத்தில் நின்றவரோ ஆட்சியின் முதலமைச்சராக இருப்பவர். எதிர்த்து முக்கிய எதிர்க்கட்சியான தி.மு.க. வேட்பாளரை நிறுத்தவில்லை. தே.மு.தி.க. வேட்பாளரை நிறுத்தவில்லை. ஏன் பா.ஜ.க.வும், காங்கிரஸ் கட்சியும் கூட வேட்பாளரை நிறுத்தவில்லை. ஜெயலலிதாவிற்கு எதிரணியில் போட்டியிட்டவர்களில் உருப்படியான அரசியல் கட்சி வேட்பாளர் என்றால் சி.மகேந்திரன் மட்டும்தான். இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் சேர்ந்து இங்கே நிறுத்திய வேட்பாளர் வாசுகி சென்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் 3884 வாக்குகள்தான் பெற்றார். அப்படியிருக்கையில் அதே கூட்டணியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிடும் மகேந்திரன் எப்படி ஜெயலலிதாவைத் தோற்கடித்து விடமுடியும்? அந்த வகையில் போட்டியில்லாத மைதானத்தில் ஜெயலலிதா போட்டியிட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சூழ்நிலை அ.தி.மு.க.விற்குச் சாதகமாக இருக்கின்ற வேளையில், தானாக ஜெயிக்க வேண்டிய தொகுதியைத் தடி வைத்து அடித்து ஜெயிக்க வைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் அ.தி.மு.க. அமைச்சர்கள் செயல்பட்டுவிட்டார்கள் என்பதே நடுநிலையாளர்களின் கருத்தாக இருக்கிறது. கத்தியின்றி, இரத்தமின்றி கௌரவமாக ஜெயித்திருக்க வேண்டிய ஆர்.கே. நகர்த் தேர்தலில் இப்படியொரு வெற்றியைப் பெற்று எதிர்க்கட்சிகளின் சாபத்தை அ.தி.மு.க. பெற்றிருப்பதைத் தவிர்ந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தை ஜனநாயகத்தை விரும்பும் அனைவர் மனதிலும் இந்தத் தேர்தல் ஏற்படுத்தி விட்டது. ஒரு மணி நேரப் பிரசாரத்திற்கு, ஒன்றரை லட்சம் வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் வெற்றி என்பது அ.தி.மு.க.வின்

பிரசாரம். அதாவது ஒரு மணி நேரம் மட்டுமே இடைத் தேர்தலில் பிரசாரம் செய்த ஜெயலலிதாவிற்கு இவ்வளவு வாக்குகள் அளித்துள்ளார்கள் என்பதை இப்படி முழுக்கமிட்டுக் கூறுகிறார்கள் அ.தி.மு.க.வினர். ஆனாலும் இந்த வெற்றி ஜனநாயகத் தேர்தல் மரபுக்கு எதிரான வெற்றி என்ற எதிர்க்கட்சிகளின் குற்றச்சாட்டு ஜெயலலிதாவிற்கு நிச்சயம் உறுத்தலையே ஏற்படுத்தும்.

ஜெ- மனச்சாட்சிக்கு தர்மசங்கடம்?

ஏனென்றால் தேர்தல் வன்முறைகளை, தேர்தல் முறைகேடுகளைக் கடுமையாக எதிர்க்கட்சி வரிசையில் இருந்த போது எதிர்த்தவர் ஜெயலலிதா. குறிப்பாக, 2009 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் தி.மு.க. அமோக வெற்றி பெற்ற போது எலெக்ட்ரானிக் வோட்டிங் மெஷினில் தில்லு முல்லு செய்து வெற்றிபெற்றுவிட்டார்கள் என்று குற்றம் சாட்டினார். அதேபோல் சென்ற முறை ஆட்சியிலிருந்த தி.மு.க.வும் அதன் கூட்டணிக்கட்சிகளும் 11 இடைத் தேர்தல்களைச் சந்தித்து அத்தனையிலும் வெற்றி பெற்றது. அப்போது, தேர்தல் கமிஷன் தி.மு.க.வின் தில்லு முல்லுகளுக்கு துணை போகிறது என்று குற்றஞ்சாட்டி

தி.மு.க.வை பொறுத்தமட்டில் இடை தேர்தலில் போட்டியிடாமல் விட்டது இமாலயத்தவறு என்ற கருத்துப் பரவலாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. சட்டமன்றத் தேர்தலுக்குச் சில மாதங்களே இருக்கும் நிலையில் இந்த இடைத் தேர்தல்களில் போட்டியிட்டிருந்தால் ஜெயலலிதாவின் வாக்கு வித்தியாசம் 150,000 ஆக இருந்திருக்காது. அ.தி.மு.க.வுக்கு வீழ்த்த முடியாத சக்தி என்ற இமேஜும் கிடைத்திருக்காது

ஐந்து இடைத் தேர்தலைப் புறக்கணித்தவர். இன்று ஆர்.கே. நகரில் என்ன காரணம் சொல்லித் தி.மு.க. தேர்தலைப் புறக்கணித்ததோ அதே காரணம் சொல்லி அன்றைக்கு இடைத் தேர்தல்களைப் புறக்கணித்தவர். அது மட்டுமல்ல 2009 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் ப.சிதம்பரம் சிவகங்கைத் தொகுதியில் வெற்றிபெற்ற போது, மோசடி செய்து வெற்றிபெற்றுவிட்டார் சிதம்பரம் என்று டில்லிக்கே சென்று பகிரங்கமாகப் பேட்டி கொடுத்தவர் அ.தி.மு.க. பொதுச் செயலாளர் ஜெயலலிதா. இந்தச் சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையில் பார்த்தால் ஆர்.கே.நகரில் அவர் பெற்றிருக்கும் வெற்றியில் எந்த அளவிற்கு ஜனநாயக ரீதியிலான வாக்களிப்பு இருந்தது என்று அவரது மனச்சாட்சிக்குச் சற்று தர்மசங்கடமாகவே இருக்கும். ஆனால், என்னை மகத்தான வெற்றிபெற வையுங்கள் என்று அ.தி.மு.க.வினருக்கு அவர் விதித்த நிபந்தனை இன்றைக்கு அகில இந்தியாவில் ஆர்.கே.நகர் இடைத் தேர்தல் முறைகேடுகள் பிரபலமாகி நிற்கிறது- அதுவும்

தேர்தல் வெற்றியைக் கொண்டாடும் அ.தி.மு.க. தொண்டர்கள்

தேசிய அரசியல் முழக்கத்தில் இருக்கும் அ.தி.மு.க.விற்கு இது பெருந்த சோதனை.

இந்தத் தேர்தல் வெற்றியுடன் சேர்த்து இதுவரை நடைபெற்ற ஏழு இடைத் தேர்தல்களிலும் அ.தி.மு.க. வால் வெற்றி வாகை சூட முடிந்திருக்கிறது. அதில் முக்கியமாக திருவரங்கம் இடைத் தேர்தலில் அ.தி.மு.க. வேட்பாளர் வளர்மதி போட்டியிட்டார். அவர் வெற்றி பெற்ற போது 96 ஆயிரம் வாக்குகள் வித்தியாசம் கிடைத்தது. பெங்களூர் சொத்துக் குவிப்பு வழக்கால் பதவியிழந்த தால் ஜெயலலிதா வெற்றி பெற்ற திருவரங்கத்திற்கு அப்போது தேர்தல் நடைபெற்றது. அதன் பிறகு இந்த ஆர்.கே. நகரத் தொகுதியில்தான் ஜெயலலிதாவிற்கு ஒன்றரை லட்சம் வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் வெற்றி கிடைத்திருக்கிறது. இவ்வளவு அதிகமான வாக்கு வித்தியாசத்தில் இடைத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற முதலமைச்சர் என்ற வரலாறும் படைத்துள்ளார் ஜெயலலிதா.

ஆர்.கே. நகர் முடிவும், அ.தி.மு.க. வீயுகமும்

இந்த வெற்றிக்குப் பின்னுள்ள அரசியல் இப்படியென்றால் வெற்றியின் அடுத்த கட்டத்தில் என்ன விபூகம்? எதிர்க்கட்சிகள் என்ன செய்யும்? இதுதான் இன்றைக்குத் தமிழக அரசியலில் உள்ள எதிர்பார்ப்பு. தமிழக அரசியலை இந்தத் தேர்தல் வெற்றிக்குப் பிறகு மூன்று கோணத்தில் பார்க்கலாம். முதலாவது அ.தி.மு.க.விற்கு இந்த வெற்றி எந்த அளவிற்குக் கை கொடுக்கும்? என்ற கோணம். 2011 சட்டமன்றத் தேர்தல் வெற்றி, தனியாக நின்று 2014 நாடாளுமன்றத் தேர்தல் வெற்றி, அடுத்தடுத்த இடைத் தேர்தல்கள் வெற்றி என்ற அ.தி.மு.க. இமேஜ் கிராப் ஏறு முகத்தில் இருக்கிறது. தமிழகத்தில் வீழ்த்த முடியாத சக்தி என்ற அந்தஸ்தை ஆர்.கே.நகர்

வெற்றி அ.தி.மு.க.விற்குக் கொடுத்திருக்கிறது. புதிய உத்வேகத்தையும் கொடுத்துள்ளது. இது தேர்தல் முறைகேடுகள் மூலமும் கிடைத்த வெற்றி என்று ஒரு சில பத்திரிகைகள் எழுதினாலும், ஒட்டுமொத்தமாக அ.தி.மு.க.விற்குக் கிடைத்த அமோகவெற்றி என்ற ரீதியில்தான் இதைப் பார்க்கிறார்கள். ஏனென்றால் 84 சதவீத வாக்குகள் பெற்று ஜெயலலிதா வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்றால் அங்குள்ள தி.மு.க. மற்றும் போட்டியிடாத கட்சிகளின் வாக்குகள் என்ன ஆயிற்று. அவர்களும் ஜெயலலிதாவிற்குப் போட்டு விட்டார்களா என்று கேள்வி எழுவது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் இது மாதிரி உச்சகட்ட நிலைமை தி.மு.க.விற்கும் முன்பு இருந்தது. 2004 நாடாளுமன்றத் தேர்தல், 2006 சட்டமன்றத் தேர்தல், 2009 நாடாளுமன்றத் தேர்தல் என்றும், 2006 முதல் 2011 வரை ஆட்சியிலிருந்த போது 11 இடைத் தேர்தல்களில் வெற்றி என்றும் வீழ்த்த முடியாத சக்தி தி.மு.க. என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தது. ஆனால் அந்த தி.மு.க.தான் 2011 சட்டமன்றத் தேர்தலில் ஆட்சியைப் பறிகொடுத்து, படுதோல்வியைச் சந்தித்தது என்பது ஊரறிந்த விடயம்.

தேர்தல் முடிவுகள் பிறகு எப்படியிருந்தாலும் இந்த வெற்றியை முன்வைத்து இமேஜை பில்ட் அப் பண்ணும் விடயத்தில் தி.மு.க.வை விட அ.தி.மு.க. எத்தனையோமைல் தூரத்திற்கு அப்பால் போய் நிற்கிறது. ஆகவே வீழ்த்த முடியாத சக்தி என்ற அந்தஸ்தை வைத்துக் கொண்டு, தி.மு.க. தலைமையில் அணி உருவாகி விடாமல் பார்த்துக் கொள்வதில் அ.தி.மு.க. மும்முரமாக இருக்கிறது. அரிதமெட்டிக் அடிப்படையில் வெல்லும் தமிழகத் தேர்தலில் கூட்டணிகள் அமைந்துவிட்டால் 2016இல் நல்ல காலம் பொறக்காது என்று அ.தி.மு.க. விற்குப் புரிகிறது.

அ.தி.மு.க.விற்கு உதவும் பா.ஜ.க.?

தி.மு.க. தலைமையில் அணி உருவாகிவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பொறுப்பை அ.தி.மு.க. மத்தியில் உள்ள பா.ஜ.க.விடம் ஒப்படைத்துள்ளது போல் தெரிகிறது. டில்லி பா.ஜ.க.வும், அ.தி.மு.க.வும் ஒரே படகில் பயணிக்கின்றன என்ற போதிலும், தமிழக பா.ஜ.க.வும், தமிழக அ.தி.மு.க.வும் எதிர் எதிர் திசையில் படகுகளைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மத்தியில் அனைத்து விடயத்திலும் நாங்கள் பா.ஜ.க.வை ஆதரிக்கிறோம். ஆனால் தமிழகத்தில் உங்களுடன் கூட்டணி வைக்கமாட்டோம் என்ற உறுதியான செய்தியை அ.தி.மு.க. அனுப்பி இருப்பது போல் தெரிகிறது. அதன் உள்ளர்த்தம் என்னவென்றால் பா.ஜ.க.வும், விஜயகாந்தும் சென்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் நின்றது போல் தனி அணியாக தமிழகத்தில் நிற்க வேண்டும். 2014 போலவே 2016இலும் தனியாக நின்று வெற்றி பெற்று ஆட்சியைப் பிடிக்க வேண்டும் என்பதுதான் அ.தி.மு.க.வின் இரகசிய வியூகம். திராவிட இயக்கமான தி.மு.க.வை வீழ்த்த இதை விடச் சரியான சந்தர்ப்பம் வேறு எதுவும் இல்லை என்பது இந்த வியூகத்திற்குச் சொந்தக்காரர்களின் கருத்தாக அமைந்திருக்கிறது. அந்த வியூகத்திற்குக் கைகொடுக்கும் வகையில்தான் பா.ஜ.க.வின் டெல்லி தலைமை இதுவரை செயல்படுகிறது. தி.மு.க. பக்கம் விஜயகாந்த் போய்விடாமல் பிடித்து வைத்துக் கொள்ளும் பணியை டெல்லி பா.ஜ.க. தலைமை நேர்த்தியாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்றே தோன்றுகிறது.

தமிழ்சையா, தமிழிம்சையா?

சமீபத்தில் அரங்கேறிய அடுத்தடுத்த சம்பவங்கள் இதை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. தேர்தல் ஆணையம் நியாயமான தேர்தலை நடத்தாது என்று குற்றஞ்சாட்டித் தமிழக பா.ஜ.க. ஆர்.கே. நகர் இடைத் தேர்தலைப் புறக்கணித்தது. தினமும் தேர்தல் ஆணையம் ஒழுங்காகச் செயல்படவில்லை என்று தமிழக பா.ஜ.க. தலைவர் தமிழிசை சவுந்திரராஜன் பேட்டி கொடுத்து வருகிறார். ஆனால் ஜெயலலிதா ஆர்.கே. நகர் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றதும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த மத்திய அமைச்சர் பொன். ராதாகிருஷ்ணன் வாழ்த்துத் தெரிவிக்கிறார். அடுத்து ஜூன் 29ஆம் திகதி சென்னையில் மெட்ரோ ரயில் துவக்கப்பட்டது. அதற்கு ஏன் மத்திய நகர்ப்புறத்துறை அமைச்சர் வெங்கையா நாயுடுவை அழைக்கவில்லை என்று தமிழிசை அறிக்கை விட்டார். அடுத்த நாளே அ.தி.மு.க. அமைச்சர் தங்கமணி, வெங்கையா நாயுடுவை வரச் சொல்லிக் கடிதம் எழுதினோம். அவர்தான் முதல்வரே துவக்கி வைக்கட்டும் என்று பதில் எழுதினார் என்று கூறியிருக்கிறார். இதன்மூலம் மத்தியில் உள்ள பா.ஜ.க. அரசுக்கும், அ.தி.மு.க.விற்கும் உள்ள நெருக்கம் பற்றித் தமிழகத்தில் உள்ள பா.ஜ.க.விற்கு தெரிவதும் இல்லை. தெரிவிக்கப்படுவதும் இல்லை என்பது நிஜமாகிறது. அதனால்தானோ என்னவோ ஒவ்வொ

ருமுறை தமிழிசை பற்றி விமர்சனம் செய்யும் போதும் அவரை தமிழிம்சை என்றே அ.தி.மு.க.வின் அதிகாரபூர்வ நாளேடான நமது எம்.ஜி.ஆர் பத்திரிகை கண்டனம் செய்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஜூலை 1ஆம் திகதி மு.க.ஸ்டாலின் சென்னை மெட்ரோ ரயிலில் பயணம் செய்தார். அவர் பயணத்தை முடித்த அடுத்த சில நிமிடங்களில் விஜயகாந்தும் மெட்ரோ ரயிலில் பயணம் செய்தார். அத்துடன் அவரும் பா.ஜ.க. மாநிலத் தலைவர் தமிழிசை சவுந்திரராஜன் போலவே, வெங்கையா நாயுடுவை அழைத்துத் துவக்கி வைத்திருக்கலாம் என்று கருத்துத் தெரிவித்தார். மெட்ரோ ரயில் விடயத்தில் பா.ஜ.க.வும், விஜயகாந்தும் ஒரே கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். இதெல்லாம் தி.மு.க.வுடன் விஜயகாந்த் சேர்ந்து விடாமல் இருக்க பா.ஜ.க. செய்யும் வியூகமோ என்ற எண்ணமும் எழாமல் இல்லை.

தி.மு.க. கனவு கைகூடுமா?

தி.மு.க.வைப் பொறுத்தமட்டில் இடைத் தேர்தலில் அக்கட்சி போட்டியிடாமல் விட்டது இமாலயத் தவறு என்ற கருத்துப் பரவலாக ஏற்பட்டுவிட்டது. சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கு சில மாதங்கள் இருக்கும் போது நடைபெற்ற இந்த இடைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு இருந்தால் ஜெயலலிதாவின் வாக்கு வித்தியாசம் ஒரு லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் என்று இருந்திருக்காது. அவருக்கு ஹீரோ இமேஜ் வந்திருக்காது. அ.தி.மு.க.விற்கும் வீழ்த்த முடியாத சக்தி என்ற இமேஜ் கிடைத்திருக்காது. அவருடைய ஆர்.கே. நகர் வெற்றி மற்ற அ.தி.மு.க. வேட்பாளர்கள் இதற்கு முன்பு நடைபெற்ற இடைத் தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்றதைப் போலவே அமைந்திருக்கும். வாக்கு வங்கி உள்ள, அது

வும் நகர்ப்புறத் தொகுதியான ஆர்.கே. நகரில் தி.மு.க. போட்டியிடாமல் விட்டது அதனுடைய எதிர்க்கட்சி ரோலை செய்யத் தவறிவிட்டது என்ற விமர்சனம்தான் கடுமையாக எழுந்துள்ளது.

அக்கட்சியைப் பொறுத்தமட்டில் அ.தி.மு.க.விற்கு மாற்று தி.மு.க.தான் என்ற எண்ணத்தில் இருக்கிறது. அது கடந்த சட்டமன்றத் தேர்தல்வரை உண்மைதான். ஆனால் 2014 நாடாளுமன்றத் தேர்தல் அதை முறியடித்து விட்டது. தி.மு.க.வின் படுதோல்வி அந்தக் கட்சிக்கு எதிர்காலம் இருக்கிறதா என்ற கேள்வியையே எதிர்க்கட்சியினர் மத்தியில் மட்டுமல்ல சொந்தக் கட்சியினர் மத்தியிலேயே கூட எழுப்பிவிட்டது. குறிப்பாகச் சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கு இன்னும் ஆறு அல்லது ஏழு மாதங்கள் இருக்கின்ற நேரத்தில் கூட முக்கிய கட்சிகள் எதுவும் தி.மு.க. அணியில் சேருவதற்கு முன் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. திருவரங்கம் இடைத் தேர்தலில் தி.மு.க. பெற்ற வாக்குகள் அக்கட்சிதான் அ.தி.மு.க.விற்கு மாற்று என்பதை மீண்டும் ஒரு முறை வெளிப்படுத்தியது. இருந்தாலும் தி.மு.க. என்ற கப்பலில் யாரும் ஏறமாட்டார்கள் என்று மாறிமாறி தி.மு.க.வுடன் கூட்டணி வைத்த டாக்டர் ராமதாஸே பேசும் நிலையில்தான் இன்றைக்கு தி.மு.க. இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழலில் ஆர்.கே.நகரத் தொகுதியில் அதிமுகவிற்குக் கிடைத்த இமாலய வெற்றி தி.மு.க. செய்த இமாலயத் தவறின் வெளிப்பாடு என்றால் அதில் துளியும் சந்தேகமில்லை. அது மட்டுமின்றி, அக்கட்சியின் சார்பில் மக்களைத் திரட்டி நடக்கும் போராட்டங்களை இதுவரை பெரிய அளவில் நடத்தவில்லை. அதனால் அ.தி.மு.க.விற்கு மாற்று தி.மு.க.தானா என்ற சந்தேகம் கிளம்பியிருக்கிறது. 2016 என்ற கனவு தி.மு.க.விற்கு மெய்ப்பட வேண்

டும் என்றால் ஒன்று வலுவான கூட்டணி அமைய வேண்டும். இல்லையென்றால், மக்கள் போராட்டங்களைப் பெருமளவில் நடத்தி நாங்கள்தான் மாற்று என்று தி.மு.க. நிரூபிக்க முன்வர வேண்டும். இரண்டும் இல்லாமல் தவிக்கிறது தி.மு.க. என்பதுதான் இன்றைய நிலை. ஆகவே ஆர்.கே. நகர் இடைத் தேர்தலால் அ.தி.மு.க.விற்கு இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாற்று அல்ல என்பது திருவரங்கம் போலவே இங்கும் உறுதியாகியிருக்கிறது. அது மட்டுமே தி.மு.க.விற்கு உள்ள ப்ளஸ். இதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு தி.மு.க.வே அ.தி.மு.க.விற்கு மாற்று என்பதை முன்னிறுத்தினால் மட்டுமே அக்கட்சியால் கூட்டணி சேர்க்க முடியும். மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையைப் பெற முடியும் என்ற நிலைமை ஆர்.கே. நகரத் தேர்தலுக்குப் பிறகு மேலும் வலுப்பெற்றுள்ளது.

2016 தேர்தலில் தேர்தல் ஆணையம்?

தேர்தல் களத்தில் நிற்கும் கட்சிகளின் வியூகங்கள் இப்படியிருக்க, ஆர்.கே. நகர் இடைத்தேர்தல் அனுப்பியிருக்கும் இன்னொரு முக்கியமான செய்தி இந்திய தேர்தல் ஆணையம் பற்றியதாகும். தி.மு.க. ஆட்சியிலிருந்த போது திருமங்கலம் இடைத்தேர்தலில் தேர்தல் ஆணையம் பற்றியும் அப்போது ஆளுங்கட்சியாக இருந்த தி.மு.க.வின் அத்துமீறல்கள் பற்றியும் பரபரப்புச் செய்திகள் வெளியானது. அதே போன்ற நிலைமை இப்போது ஆர்.கே. நகர் இடைத்தேர்தலில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜெயலலிதா விடுதலை பெற்றவுடன் உடனே வெற்றிவேல் என்ற எம்.எல்.ஏ. ராஜினாமா செய்து, ஆர்.கே. நகர் இடைத் தேர்தலை பத்து நாளில் அவசரமாக அறிவித்தது தேர்தல் கமிஷன் மீது சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது.

பிறகு ஒரு உதவி பொலிஸ் கமிஷனர் சேலத்தில் இருந்து சென்னைக்கு வந்து அ.தி.மு.க. கரை வேஷ்டியுடன் தேர்தல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டார். அதுபற்றி எந்த நடவடிக்கையும் தேர்தல் ஆணையம் எடுக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக அது பற்றி சேலத்தில் உள்ள அதிகாரிகளிடம் அறிக்கை கேட்டது தேர்தல் ஆணையம். அதே போல் பணம் கொடுக்கிறார்கள் என்று தேர்தல் ஆணையத்திற்கு வந்த புகார்கள் எல்லாமே பொய் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. வாக்குப் பதிவு நாளன்று வாக்குச்சாவடிகள் கைப்பற்றப்பட்டதாக வேட்பாளரே புகார் சொல்லியும் அது பற்றித் தேர்தல் ஆணையம் கண்டுகொள்ளவில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் 181ஆவது பூத்தில் 105 சதவீத வாக்குகள் பதிவானதாக எதிர்க்கட்சிகள் புகார் செய்துள்ளன. இந்த நிலையில் அங்கு மறு தேர்தல் நடத்த உத்தரவிட்ட தேர்தல் ஆணையம் என்ன காரணத்திற்காக மறு தேர்தல் என்பதை வெளிப்படையாகத் தன் உத்தரவில் அறிவிக்கவில்லை. அதிக சதவீதம் வாக்குப் போடப்பட்டுள்ளது என்று கூறுவதற்கு பதில் வாக்காளர் அல்லாதவர்களை வாக்களிக்க விட்டுவிட்டார் தேர்தல் அதிகாரி என்று அளவோடு நிறுத்திக் கொண்டது. வாக்குச்சாவடியில் வெளியான ஓட்டுப்போடவிட்ட தேர்தல் அதிகாரி மீதும் தேர்தல் ஆணையம் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை.

எல்லாப் புகார்களுமே சம்பந்தப்பட்ட துறை அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. தேர்தல் வெளிப்படையாகவும், நேர்மையாகவும் நடந்தது என்று தமிழக தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரி சந்தீப் சக்ஷேனா பேட்டி கொடுத்தார். ஆனால் எதிர்க்கட்சிகளோ இது முழு பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கும் முயற்சி என்று ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றன. ஏனென்றால் தேர்தல் ஆணையம் என்பது போஸ்ட் ஆபீஸ் அல்ல. அது சுயாட்சி கொண்ட அதிகார அமைப்பு. தேர்தல் அதன் கட்டுப்பாட்டில் நடக்கிறது. தேர்தல் பணியில் உள்ள அதிகாரிகளும் அதன் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில்தான் வருகிறார்கள். ஆகவே புகார்கள் மீது கடிதம் அனுப்பி பதில் பெற்றோ துறை அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பி நடவடிக்கை எடுப்பதோ தேர்தல் கமிஷனுக்கு உள்ள அதிகாரத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்குச் சமம். அதனால்தான் பாட்டாளி மக்கள் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் ராமதாஸ், இந்தத் தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரியை வைத்துக்கொண்டு 2016 தேர்தலை நடத்தமுடியாது. இவரை அப்பதவியிலிருந்து நீக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்துள்ளார். தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரி மீது வழக்குத் தொடருவேன் என்று தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் இளங்கோவன் ஓப்பனாகக் கூறியிருக்கிறார். வெற்றி பெற்றதற்கு ஜெயலலிதா யாருக்காவது நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும் என்றால் அவர் தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரி சந்தீப் சக்ஷேனாவிற்கு நன்றி தெரிவிக்கலாம் என்று கூறியிருக்கின்ற தி.மு.க. பொருளாளர் மு.க. ஸ்டாலின், அவர் தனது நடவடிக்கைக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய காலம் வரும். அவரை அப்பதவியிலிருந்து மாற்ற வேண்டும் என்று

வேறு எச்சரித்துள்ளார். ஆகவே 2016 சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கு இதே தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரி நீடித்தால், அதை அரசியல் கட்சிகள் ஏற்றுக் கொள்ளுமா என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளது. ஏனென்றால் அ.தி.மு.க. தவிர மற்ற அரசியல் கட்சிகள் அனைத்துமே இவருக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுத்துவிட்டன. குறிப்பாகப் போட்டியிட்டுத் தோல்வியடைந்த இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வேட்பாளர் மகேந்திரன், தொகுதியில் வைக்கப்பட்ட வீடியோகமெராக்களை ஆய்வு செய்ய வேண்டும். ஆர்.கே. நகர்த் தேர்தல் பற்றித் தீர் விசாரித்து வெள்ளை அறிக்கையை தேர்தல் ஆணையம் வெளியிட வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்துள்ளார். அ.தி.மு.க., தி.மு.க. போல் தேர்தல் ஆணையத்திற்கும் ஆர்.கே. நகர் இடைத் தேர்தல் கசப்பான பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது. நேர்மையான தேர்தல் வாக்குக்கு பணம் கொடுக்கும் கலாசாரம் வாக்குச் சாவடியைக் கைப்பற்றும் போக்கு போன்ற அனைத்துமே இனிவரும் 2016 சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கான விவாதத்திற்கு ஏற்ற மையப் பொருளாக உருவாகியிருக்கிறது. அந்த வகையில் தமிழகத்தில் அடுத்து நடைபெறப்போகும் சட்டமன்றத் தேர்தலில் அ.தி.மு.க. வெற்றிக்கு முன்னோட்டமாக இருக்குமோ இல்லையோ, நிச்சயம் ஜனநாயக ரீதியில் தேர்தல் நியாயமாகவும், நேர்மையாகவும் நடக்க வேண்டும் என்பதற்கு இந்த இடைத்தேர்தல் ஒரு எச்சரிக்கை மணியை அடித்திருக்கிறது.

இதற்கிடையில் தமிழகச் சட்டமன்றத் தேர்தல் வழக்கமாக 2016 மே மாதம் நடைபெறவேண்டும். ஜெயலலிதா மீதான சொத்துக்குவிப்பு வழக்கில் உயர்நீதிமன்றம் அளித்த விடுதலையை எதிர்த்துக் கர்நாடக அரசு தாக்கல் செய்த அப்பீல் சப்ரீம் கோர்ட்டில் விசாரணைக்கு வருகிறது. அதன் முடிவுகள் தமிழகத் தேர்தல் தேதியை மாற்றாமா என்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டும். இதில் சென்டிமென்ட் ஒன்று முளைத்து அரசியலில் திடீர் திருப்பங்களை ஏற்படுத்தும் வாய்ப்பு உருவாகியிருக்கிறது. மே மாதம் என்பதை ஜெயலலிதா ராசியில்லாத மாதமாக நினைக்கிறார். ஏனென்றால் இதுவரை மே மாதம் தான் தேர்தல் நடைபெற்று வருகிறது. அந்த மாதத் தேர்தல் ஒருமுறை தி.மு.க. ஜெயிப்பதும் மறுமுறை அ.தி.மு.க. ஜெயிப்பதுமாக மாறிமாறி வெற்றி, தோல்வி வருகிறது. அதன் அடிப்படையில் பார்த்தால் மே மாதம் தேர்தல் நடந்தால் சென்டிமென்ட்படி தி.மு.க. ஜெயித்து விடுமோ என்ற எண்ணம் அ.தி.மு.க. தலைமைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இந்தமுறை சட்டமன்றத் தேர்தலை மே மாதத்திற்குப் பதில் 2016 ஜனவரி மாதத்திலேயே வைத்துவிடலாமா என்ற சிந்தனையும் ஆளுங்கட்சி வட்டாரத்தில் சிறகடித்துப் பறப்பதுதான் இப்போதைய விரைவுச் செய்தி. எந்த நேரத்திலும் தேர்தலை சந்திக்க அ.தி.மு.க. தயார். ஆனால் தி.மு.க. உள்ளிட்ட மற்ற கட்சிகள் தயாரா? - இது தொடரும் செய்தியாக இருக்கிறது. ■

(65ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

இன்னொரு அமைச்சருக்கு எதிராகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்கள் கோரல் நடைமுறைகளில் முறைகேடாக நடந்து கொண்டதாகக் குற்றச்சாட்டுத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் ஒரு இளம் பெண் அமைச்சர். அவர் வேறு யாரும்ல்ல, மோடி அரசாங்கம் பதவியேற்ற சில மாதங்களில் டில்லியில் விபத்தில் பலியான பாரதிய ஜனதாவின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான கோபிநாத் முண்டேயின் மகள் பங்கஜா முண்டேதான்.

இந்த ஊழல் குற்றச்சாட்டுக்கள் எல்லாமே பிரதமர் மோடியின் இமேஜை பாதித்திருக்கின்றது என்பது நிச்சயம். மோடி அதிகாரத்துக்கு வருவதற்கு முன்னர் செய்தியாளர் மகாநாடொன்றில் அருண் ஜேட்லி பெருவாரியான ஊழல் மோசடிகள் தலைவிரித்தாடிய ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அரசாங்கத்தைப் போலன்றி பாரதிய ஜனதா பொதுவாழ்வில் நேர்மையையே பிரதானமானதாகச் சிரமேற்கொண்டு செயற்படும் என்று கூறியிருந்தது இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது.

ஊழலின் ஆரம்பம்

சுஷ்மா சுவராஜும் வசுந்தரா ராஜே சிந்தியாவும் சம்பந்தப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்ற ஊழல் விவகாரம் அம்பலப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னணியில் யார் இருக்கிறார்கள் என்பது இன்னமும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. லலித்மோடி கடவுச் சீட்டைப் பெறுவதற்கு சுஷ்மா தனது அலுவலகத்தைப் பயன்படுத்தினார் என்ற குற்றச்சாட்டில் இருந்தே எல்லாம் ஆரம்பித்தது. அது முதலில் ரைம்ஸ் ஒஃவ் லண்டன் பத்திரிகையில் தான் வெளியானது. அச்செய்தியை இந்தியாவின் Times Now போன்ற செய்தி அலைவரிசைகள் சிக்கனப்படுத்திக் கொண்டன. செய்தி பரவத் தொடங்கியதும் விவகாரம் சுஷ்மாவிலிருந்து வசுந்தரா மற்றும் அவரது மகன் மீது திரும்பியது.

லலித்மோடி டுவிட்டர் சமூக வலைத்தளத்தில் அடிக்கடி வெளியிட்ட தகவல்கள் விவகாரத்தை மேலும் சுவாரஸ்யமானதாகக்கூடியது. அவர் யாரையும் விட்டுவைக்கவில்லை. அவர் பல்வேறு புகைப்படங்களையும் தனது ருவிட்டர் தளத்தில் வெளியிட்டார். பாரதிய ஜனதாத் தலைவர்கள் பொறியில் சிக்கியிருந்த அதேவேளை, சோனியாகாந்தியின் மகள் பிரியங்காவையும் அவரது கணவர் றொபேட்வதேராவையும் சந்தித்ததாகக் கூட லலித்மோடி குறிப்பிட்டார்.

லலித் மோடியின் கொடுக்கல் - வாங்கல்கள் குறித்து விசாரணை நடத்துமாறு அமுலாக்கப் பிரிவை இன்றைய ஜனாதிபதி பிரணாப் முகர்ஜி நிதியமைச்சராக இருந்தபோது கேட்டுக்கொண்டார் என்பது உண்மை என்கின்ற அதேவேளை, லலித் மோடி தலைமறைவான போது அவரைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்குமாறு அப்போதைய மத்திய அமைச்சர் ப.சிதம்பரம் இன்டர்போலை கேட்கவில்லை என்பது சுஷ்மா -வசுந்தரா விவகாரத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி கொடுக்கும் தாக்குதலின் உக்கிரத்தைச் சற்றுத் தணித்துவிட்டது.

பெரிய மட்டத்தவர்களுடன் தொடர்புகளைக் கொண்டவர் லலித் மோடி என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்திய கிரிக்கெட் கட்டுப்பாட்டுச்சபையின் தலைவர் பதவியில் இருந்து ஐக்கீமோகன் தல்மியாவை அகற்றுவதற்கு முன்னர் மத்திய அமைச்சர் சரத் பவாருக்கு லலித்மோடி உதவியிருந்தார். அதற்குப்பிறகுதான் அவரின் பண்பலமும் செல்வாக்கும் எவருமே கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. தற்போது சர்ச்சையைத் தோற்றுவித்திருக்கும் விவகாரம் குறித்து சரத்பவார் இன்னமும் வாய் திறக்கவில்லை.

காங்கிரஸாக இருந்தாலென்ன, பாரதிய ஜனதாவாக இருந்தாலென்ன அக்கட்சிகளின் சக்திமிக்க அரசியல்வாதிகளுக்குக் கிரிக்கெட்டுடன் தொடர்பிருக்கிறது. இந்திய கிரிக்கெட் கட்டுப்பாட்டுச் சபையின் மாநிலப் பிரிவுகள் பலவற்றுக்கு அவர்கள் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் மாத்திரம் தான் ஒரு விதிவிலக்கு. அதனால் அமைச்சர்களுடன் தொடர்புகளை வளர்த்துக் கொண்டு அவர்களைத் தனது நலன்களுக்கும் நோக்கங்களுக்கும் பயன்படுத்துவதென்பது லலித்மோடியைப் பொறுத்தவரை மிகவும் சுலபமான காரியமாக இருந்தது.

ஆனால், அப்போதைய மத்திய அமைச்சர்களில் ஒருவரான சஷி தரூருடன் முரண்பட்டுக் கொண்டபோதே லலித் மோடிக்குப் பிரச்சினை ஆரம்பித்தது. இந்தியன் பிரிமியர் லீக்கிலிருந்து கொச்சி அணியை மோடி நீக்கியது மாத்திரமல்ல, அந்த அணியில் தரூருக்கு சலுகை அடிப்படையில் பங்குகள் இருப்பது குறித்தும் தனது டுவிட்டர் தளத்திலும் வெளிப்படுத்தினார். அதையடுத்து தரூருக்கும் சுனந்தா புஷ்கருக்கும் இடையேயிருந்த தொடர்புகள் அம்பலமாகின. பிறகு சுனந்தாவைத் தரூர் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

லலித் மோடிக்கும் சஷி தரூருக்கும் இடையே தகராறு ஏற்பட்டிருக்காவிட்டால், இந்தியன் பிரிமியர் லீக்கின் கேள்விக்கிடமின்றிய தலைவராக லலித்மோடி தொடர்ந்தும் இருந்திருப்பார். தனது சொந்தத்தில் பெரும் நிதிச்சாம்ராச்சியத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் முடிந்திருக்கும். ஆனால், அந்தத் தகராறு தரூரையும் பாதித்தது, மோடியையும் பாதித்தது. தரூர் அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகவேண்டியேற்பட்ட அதேவேளை, அமுலாக்கல் பிரிவின் விசாரணைகளைத் தொடர்ந்து மோடியும் லண்டனுக்குத் தப்பியோட வேண்டியிருந்தது. அமுலாக்கல் பிரிவு அழைப்பாணைகளை அனுப்பிய போதிலும் கூட அவர் லண்டனிலிருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பிவர மறுத்தார். இப்போது இந்தப் பிரச்சினை பிரதமர் மோடியின் அரசாங்கத்துக்குத் தலையிடையைக் கொடுத்திருக்கிறது. கிரிக்கெட் ஒரு மதம் போன்று போற்றப்படுகின்ற இந்தியாவில் அந்த விளையாட்டும் அரசியலும் கொடியதொரு கலவையாக விளங்கும் நிலையில் பிரதமர் தனது இமேஜை மீட்டெடுக்க விசேட கவனத்துடன் செயற்படவேண்டியிருக்கிறது. ■

ஆர்காணல்

முத்தையா காசிநாதன்
சென்னை

பிள்ளை பெறுவதைப் பெண்ணே முடிவு செய்ய வேண்டும்

சர்வதேச மக்கள் தொகை தினம் ஜூலை 11ஆம் திகதி உலகம் முழுவதும் கொண்டாடப்படுகிறது. பெண்கள் பிள்ளைகள் பெறும் இயந்திரம் அல்ல என்று தந்தை பெரியார் முதன் முதலில் பெண்ணாமை பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். தமிழகத்தில் தான் அந்தக் குரலும் முதன் முதலாக எதிரொலித்தது. சர்வதேச மக்கள் தொகை தினம் கொண்டாடும் இந்த நேரத்தில் பெண்களின் உரிமை, சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை உள்ளிட்ட பல்வேறு விடயங்கள்

குறித்துப் பேசினார் சுஜாதா நடராஜன். இவர் தெற்காசியப் பிராந்தியத்தின் சர்வதேச குடும்ப நல அமைப்புத் தலைவராவார். சமீபத்தில் நோபலத்தில் ஏற்பட்ட பூகம்ப மீட்புப் பணிகளில் இவரது அமைப்பின் சார்பில் பங்கேற்றுக் கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு உதவி செய்தவர். அது

மட்டுமின்றி இலங்கைப் போரில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட முல்லைத்தீவுப் பகுதியில் இளம் பெண்கள், கர்ப்பிணிப் பெண்கள் ஆகியோருக்காக நல்வாழ்வுப் பணியிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார். அவரிடம் சர்வதேச உலக மக்கள் தொகை தினம் பற்றிச் 'சமகாலம்' சார்பில் கேட்டோம். இதோ நம் கேள்விகளும், அவரது பதில்களும்;

சர்வதேச மக்கள் தொகை நாளான ஜூலை 11-ன் முக்கியத்துவம் என்ன?

கடந்த 1989 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 11-ஆம் திகதிதான் உலக மக்கள் தொகை 5 பில்லியனைத் தொட்டது. அதை முன்னிட்டுத்தான் இந்தச் சர்வதேச மக்கள் தொகை தினம். மற்றைய தினங்களைப் போல் இது அனைவரும் கொண்டாடும் தினம் அல்ல. அதற்கு மாறாக அனுசரிக்கும் தினம். ஏன் அப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால் அந்தத் தினம் கொண்டாடப்படும் வாரம் முழுவதும் மக்கள் தொகை பற்றிப் பல்வேறு நாடுகளில் உள்ள பிரச்சினைகள் குறித்து விவாதிப்போம். அவற்றைத் தீர்ப்பதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகள் பற்றியும் அலசுவோம்.

என்னென்ன பிரச்சினைகள் என்று ஏற்கனவே வரையறுத்துள்ளீர்களா?

ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் Council for Population and Development என்று ஒரு அமைப்பு இருக்கிறது. ஏப்ரில் மாதம் நியூயோர்க்கில் நடைபெற்ற அந்தக் கூட்டத்தில் நான் கலந்து கொண்டேன். உலக மக்கள் தொகை பற்றிய Millenium Development goal இந்த வருடத்துடன் முடியப்போகிறது. அதனால் அடுத்த இலக்கு என்ன என்பது பற்றி விவாதித்து, புதிய இலக்கு நிச்சயிக்கவே அக்கூட்டம் நடைபெற்றது. குறிப்பாகப் பெண்களுக்குத் தேவையான கருத்தடைச் சாதனங்கள் அனைத்து நாடுகளிலும் இருக்கிறதா, சுற்றுச்சூழல் மற்றும் மக்கள் தொகைக்கு

இடையில் உள்ள தொடர்பு, மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் அனைத்து நாடுகளிலும் சமமாக இருக்கிறதா அப்படியில்லையென்றால் அதற்கு என்ன காரணம்? மக்கள் தொகைப் பிரச்சினையை சமாளிக்க அந்தந்த நாட்டில் உள்ள சம்பந்தப்பட்ட இலாகாக்கள் எப்படி நிதி ஒதுக்கியுள்ளன என்பன போன்றவற்றை எல்லாம் ஆராய்ந்து அடுத்த செயல்திட்டம் உருவாக்கப்படும்.

இந்தச் சர்வதேச மக்கள் தொகை தினத்தின் முக்கிய நோக்கம் என்ன?

குடும்ப நலன், அதாவது பிள்ளை பெற்றுக் கொள்வது ஒரு பெண்ணுக்கு உரிமையின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும். அது ஒரு பெண் இத்தனை பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணிக்கை அடிப்படையில் இருக்கக் கூடாது. இன்னும் சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஒரு பெண் தான் விரும்பும் எண்ணிக்கையில் தான் பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, அரசியல் காரணங்களுக்காகவோ, மத ரீதியிலான காரணங்களுக்காகவோ பிள்ளை பெற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது. கல்வி, பொருளாதாரம், அரசியல் ஆளுமைத் திறன் போன்றவற்றை அடிப்படையாக வைத்து அதற்கான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதுதான் இந்தச் சர்வதேச மக்கள் தொகை தினத்தின் முக்கிய நோக்கம்.

பிள்ளை பெறுவது பெண்களுக்கு உரிமையாக இல்லை என்று கருதுகிறீர்களா?

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் தெற்காசிய நாடுகளுக்குப் போய் வந்திருக்கிறேன். சில நாடுகளில் அரசியல் வற்புறுத்தலுக்காகக் குழந்தைகள் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். வேறு சில நாடுகளிலோ மத ரீதியான வற்புறுத்தலாலும் குழந்தைகள் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். அதனால்தான் எந்த விதமான அதிகாரத்திற்கும், அச்சுறுத்தலுக்கும் பயந்து பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ளும் நிலை பெண்களுக்கு வரக்கூடாது. அதே போல் குறிப்பிட்ட இனத்தின் மக்கள் தொகையைக் கூட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவும் பிள்ளைப் பேறுகள் நடக்கக் கூடாது. வளரும் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் இது தொடர்பான விழிப்புணர்வை ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே ஏற்படுத்த வேண்டும். அதற்காக ஆரம்பத்தில் இருந்தே பாடத் திட்டங்களில் இது தொடர்பான பாடங்களை வைக்கலாம்.

இப்போதும் மக்கள் தொகை பற்றிப் பாடப் புத்தகங்களில் இருக்கத்தானே செய்கிறது?

கற்றுக் கொடுக்கப்படும் கல்வி என்பது முழுமையாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் எந்த நாட்டிலும் முழுமையான பாலியல் கல்வியைக் கற்றுக் கொடுப்பதில்லை. அரைகுறையாகப் பாலியல் கல்வியைத் தெரிந்து கொள்வதால் பாலியல் வன்முறைகள் நடக்கின்றன. இளம் வயதிலேயே திருமணங்கள் நடந்து விடுகின்றன. பெண் சிசுவதை தொடருகிறது. அதை விடக் கொடுமையாகப்

பெண் குழந்தை என்றாலே அவர்களைப் புறக்கணிக்கும் செயல்களும் நீடிக்கிறது. திருமணம் ஆன பிறகு கூட குடும்பத்தில் ஒரு பெண் குடும்ப வன்கொடுமைக்கு ஆளாக நேரிடுகிறது. ஆகவேதான் இனி வரும் காலங்களில் மக்கள் தொகை பற்றியும் சரி, பாலியல் தொடர்பாகவும் சரி முழுமையான கல்வித்திட்டத்தை அமுல்படுத்துவது மிகவும் அவசியம் என்று கருதுகிறோம்.

இந்தியாவில் உள்ள பெண்களின் நிலைமையும் இப்படித்தான் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறீர்களா?

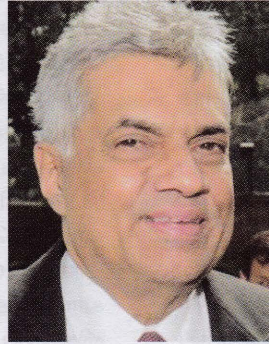
மற்ற நாடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இந்தியாவில் உள்ள பெண்களின் உரிமை அவ்வளவு மோசமாக இல்லை. ஆனால் அது சீராக இல்லை என்று என்னால் சொல்ல முடியும். ஏனென்றால் ஒட்டுமொத்த இந்தியப் பெண்களுக்கும் ஒரே நிலைமை இருக்கிறது என்று கூற முடியாது. பணக்காரப் பெண்ணுக்கும் ஏழைப் பெண்ணுக்கும் உரிமை வேறுபடுகிறது. கிராமத்தில் உள்ள பெண்ணுக்கும், நகரத்தில் உள்ள பெண்ணுக்கும் உரிமை வித்தியாசப்படுகிறது. படித்த பெண்ணுக்கும், படிக்காத பெண்ணுக்கும் உரிமை மாறுபடுகிறது. ஏன் வட இந்தியப் பெண்ணுக்கும், தென் இந்தியப் பெண்ணுக்குமே உரிமைகளில் வேறுபாடு இருக்கிறது. இதில் பெருமைக்குரிய விடயம் என்னவென்றால் உலக அளவில் பெண்களின் உரிமை என்று எடுத்துக்கொண்டால், தமிழ் நாட்டுப் பெண்களுக்கு உள்ள உரிமைகள் ஒரு மாதிரியாக (Model) எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம் தமிழகத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வி வேண்டும், விதவைப் பெண்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும், பெண்களுக்குச் சொத்துரிமையில் பங்கு வேண்டும் என்பன போன்ற பெரும் இயக்கத்தைப் பெரியார் நடத்தியதே காரணம்.

(20ஆம் பக்கம் பார்க்க...)

General Election; The Unfinished Business of January 2015

We, the voters, must make sure that this election is not about party interests, but about the future of this country – a future long deserved and long delayed.

The General Election will finally happen on the 17th of August, the dissolution of parliament having taken place over 50 days after the original 100 days promised in the presidential election. Consequently, the peoples of Sri Lanka have the opportunity to complete in electoral terms what they began in January – ensuring a government of the country that is seriously and sincerely committed to democratic governance.

The first point to be made is that all of us eligible to do so must vote on the 17th of August. The presidential election recorded a voter turnout figure of over 81% - the general election must record a similar figure and thereby demonstrate that the result of the election of a call for much needed change belongs to all of us. In the presidential election, the argument was made by the losers that the Sirisena victory was the

work of minorities and not the majority, conveniently ignoring the 10% or so reduction of the Rajapaksa vote amongst the majority community from its high point in 2010. A strong voter turnout is absolutely necessary to conclusively rebut any argument about the legitimacy and universality of the election result. All our votes count. We must make sure they do.

The second point to be made is that the election should be violence free. Elections are the basic mechanism for choice and change in a functioning democracy and elections must not be marred by violence and the attempt to distort or manufacture the result. The debate about electoral reform that preceded this election and the putative 20th Amendment, was founded on the argument that the current 'preferential' electoral system encourages intra-party competition

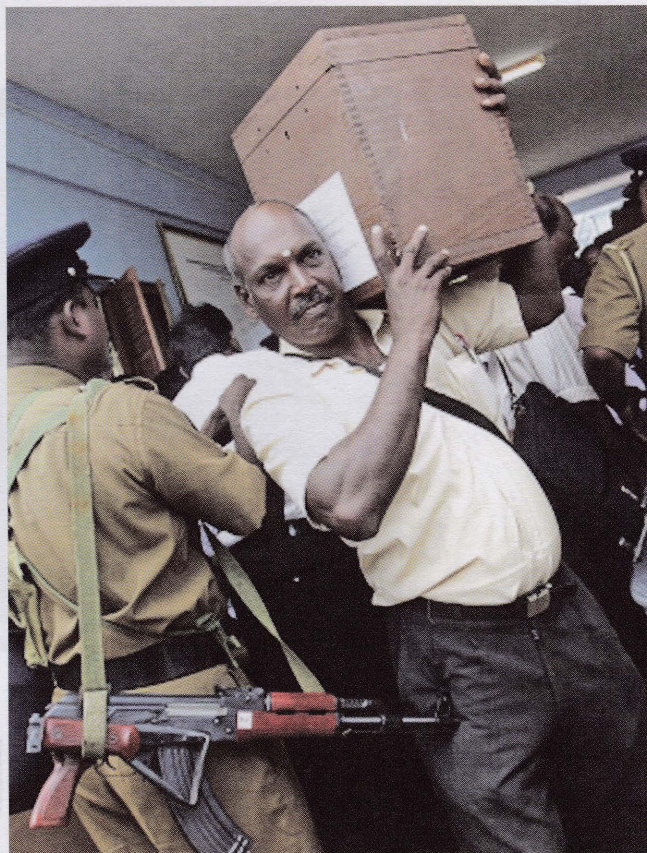

Dr. Paikiasothy
Saravanamuttu

as well as inter-party competition in addition to requiring considerable sums of money on account of the district-wise canvassing for votes. Hence the proposal for constituency MPs, in addition to MPs chosen on the basis of district-wise proportional representation.

What needs to be heeded is that the change of the electoral system alone will not guarantee against violence and malpractice and the caliber of candidates nominated by political parties. The March 12th movement calling for better caliber candidates attests to the national frustration and disappointment with the quality of our legislators and this is understandable. However, as electors, we should recognize our responsibility in this and ensure that there is intra-party democracy in political parties, that the 'right' candidates be chosen in a transparent and accountable manner and that severe disciplinary action is taken against those who violate election laws and the basic tenets of electoral democracy. There is no simple 'quick-fix' here but the sobering realization of our duties and responsibilities as citizens, which, in turn underpin the enjoyment of our rights.

The one question of most peoples minds is as to whether former president Rajapaksa will contest, on which ticket and will he win or alternatively if he does not contest as to whether he will actively campaign be it for the SLFP or for the party of candidates of his choice. It is in this sense that the general election is the other and unfinished part of the reform exercise commenced in January of this year at the presidential election. Any result that gives the Rajapaksa faction in politics a victory or sufficient political leverage to frustrate governance reform and reconciliation will make January 2015 yet another lost opportunity amongst many in the political history of the country. It is only fair to ask as to whether that faction has not changed its politics as a consequence of defeat in January. All available evidence though indicates that its political platform is deeply communalist and replete with allegations about the country being sold out to the minorities, the LTTE, the diaspora and Western interests. As for corruption and accountability in respect of allegations of war crimes and crimes against humanity as well as

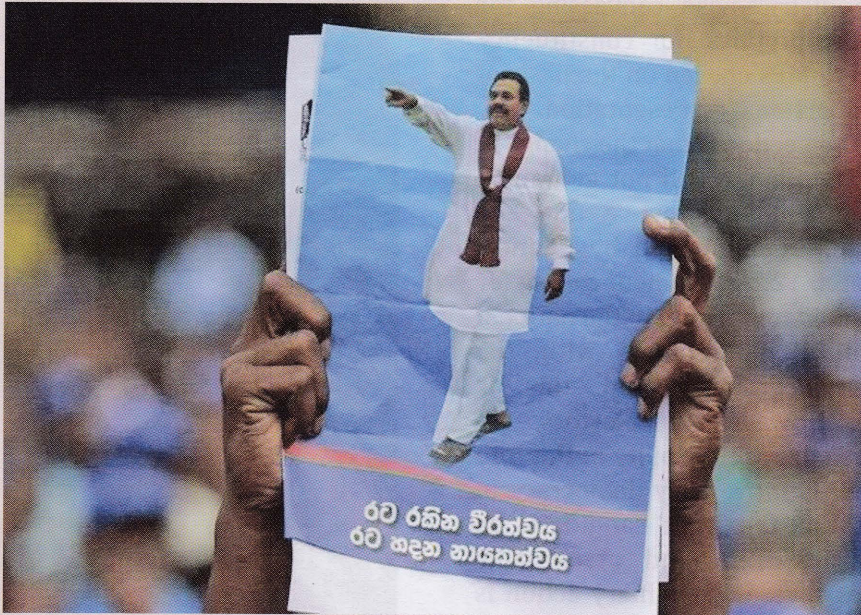

other human rights violations, not surprisingly there is silence.

The country needs a government for the next five years which will continue with governance reform and accountability – bring in and put in place the requirements for operationalising the right to information legislation, commence a serious and inclusive discussion on the design and powers of the “credible domestic mechanism” for accountability and on a new constitution, which incorporates a settlement of the ethnic conflict as well as a new electoral system.

A lot is riding on the shoulders of President Sirisena. At the end of the day, the major responsibility for nominations from the SLFP lies with him. He needs to act decisively. Moreover, once nominations have been decided, will he campaign for his party and against the UNP who he is in government with and with whom he is pledged to continue in government with, after the general election?

We, the voters, must make sure that this election is not about party interests, but about the future of this country – a future long deserved and long delayed. ■

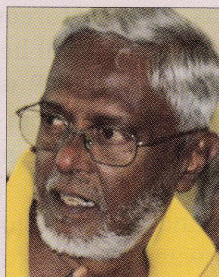

Rajapaksa The BIG “Nonentity”

The oft repeated question, will Mahinda Rajapaksa contest elections and on what party ticket, is no more relevant. That was answered by United People’s Freedom Alliance (UPFA) General Secretary, Susil Prem Jayantha on 03 July. Rajapaksa’s claim for the Prime Minister post of Sri Lanka is kept aside without a decision till elections are over.

Why he compromised for just nominations and to contest from Ratnapura district, is very tactful. Energetic and robust campaigner he is, none can compete with him in campaigning in today’s politics in the South. He is therefore confident he can take the whole campaign under him. Why most SLFP electoral organisers want him is that and also for his performance at the last presidential election.

Though defeated quite comfortably by Maithripala, at presidential husting, Rajapaksa’s claim he is the “Sinhala President” holds much hope for the larger SLFP constituency. The 2015 January 08 presidential election results that gave him 47.58 percent of the votes polled, when laid on the map of Sri

Kusal Perera

Lanka, provides the answer as to why he is still a personality, Sinhala people look for.

He won 10 out of the 17 districts outside the North and the East. That’s almost Sinhala. At electoral level, he won 91 out of the total 160 electorates and lost only 48 electorates from 139 electorates, outside North East. Now the question is, can the Rajapaksa led alliance win all electorates that Rajapaksa won?

I would say “NO”. While a strong leader with an attraction can gel districts into a national campaign, parliamentary elections are battled out in the districts by different personalities with different dynamics. While that is always a case, a major factor that would now come to bear on the Rajapaksa led campaign, is the absence of “State power”. All through the 09 years, all elections that were won by Rajapaksa had “State power” as a major factor. This was so, even at the 2010 presidential and general elections, when Rajapaksa rode a popular wave of Sinhala nationalism after victoriously concluding the military offensive. The 5.8 million votes polled wasn’t wholly

“Rajapaksa loyal”, but included a fair percentage that came in with “State” coercion and patronage. That was an election the Rajapaksas pumped in money from all agencies under them. Used State media to their full advantage. Absence of all that makes Rajapaksa look smaller than he was and will have a negative impact on the campaign.

On the other side, the fact is, what Presidential candidate Sirisena polled to win the presidency, is not wholly UNP either. Out of the 6.2 million polled by Sirisena as the Common Candidate, almost 01 million (978,111) came from North and East. That leaves the UNP with only 5.2 million votes to start their campaign. More than half a million less than Rajapaksa in Sinhala society This was how, Rajapaksa won 91 electorates outside North and East leaving 48 for the UNP. Will this hold true, for a parliamentary election?

There are other factors that make changes in voting patterns. On the positive side, the UNP now seem a party that have come together after years of rivalry, back biting and desertions. That coming together has in a way electrified the rank and file. Their electoral supporters in villages have woken up with confidence, they are now in a “UNP government”. For them, it is now necessary to “keep that government” going. It is a stronger motivation than wanting to win an election to form a government. They are the UNPers who would bring voters to the polling booths. The business community that during the past years left the UNP struggling has come round to have their rightful representation in power. They are now mobilised around key figures in the UNP leadership and will play a lead role in the campaign. The urban middle class feels it too. With UNP in power, urbanites, especially the professionals have gained confidence, they can continue with the “space” they gained with the defeat of Rajapaksa.

It is a change in social mood that would play against Rajapaksa. A woken and energised UNP and without “State” help, he would anyway have a lesser voter base too to build upon heavily, if he is to take up the laid aside issue of Premiership. Can he galvanise the Sinhala constituency to have the minimum 113 to form a government, accepting him as PM ? For now

the UNP seems to lead the fray, with all minority communities pinning better faith with UNP than with any other political formation.

What may upset this political layout is the UNHRC Report on Sri Lanka, scheduled to be taken up for discussion in September this year. Four days after the August 17 elections, on August 21, the new head of Sri Lankan government will be officially handed with a copy of the Report. “Leaks” from the report hint at war crimes and crimes against humanity allegations worth investigating into, have over 45 names beginning with Rajapaksas, former commander Fonseka and other top army officers in the command structure.

The Rajapaksa campaign may use it to once again create a Sinhala blitzkrieg in trying to bundle the whole Sinhala constituency into a single anti UNP vote bloc. This is one issue the UNP leadership will also fear taking up head on, but needs to be answered politically and firm. Lack of such political leadership thus leaves the possibility of allowing the Sinhala society fall prey to a very racist Rajapaksa slogan.

All of it is only possible, in the absence of a concerned and a conscious social campaign that demands political leaders to answer serious and pressing issues in society. This society allows very serious socio economic issues that keep eating into the life of the people, go without any campaign demanding immediate answers. This society, the more “educated” urban society, prefers to discuss political party factionalism than the deep social crisis we are being dragged into.

This very “reactive” middle class politics allows political leaders to go about with rhetoric. Thus the importance of Rajapaksa and the space it leaves for racist campaigns. Thus the reason for the next election to be contested on wholly irrelevant and unnecessary slogans. The elections will therefore leave Sri Lanka with an religio-ethnically divided society, generations to come will have to grapple with for answers. The price for which will be too heavy. ■

(Kusal Perera is a senior Sri Lankan journalist and political analyst)

N.Sathya Moorthy

Regional Issues

Despite the present Government's perceived efforts at maintaining an equi-distance between China and the US, it has only succeeded in making Sri Lanka a possible hot-bed for super-power rivalry.

Securing Sri Lanka from 'Super-power' rivalry

JF-17 fighter

Reports and denials about Sri Lanka procuring Chinese-made JF-17 fighter aircraft notwithstanding, there is the larger question of securing South Asia as a region, from within and without. The responsibility for the same, if and if only the nations of the region so desire, has to fall on all of them, given that it's not about just the size and shape of their landmass and economies, but relates more to issues of sovereignty, security perceptions and consequent prescriptions.

The JF-17 Thunder is a lightweight, single-engine, multi-role combat aircraft developed jointly by the Pakistan Aeronautical Complex and the Chengdu Aircraft Corporation of China. According to Taiwan-based 'Want China Times', which first reported the purported sale, the "fighter is deployed for aerial reconnaissance, ground attack and aircraft interception. Its

designation 'JF-17' by Pakistan is short for 'Joint Fighter-17' and its alias 'FC-1 Xiaolong' in Chinese stands for 'Fighter China-1 Fierce Dragon'

The 'Want China Times' reported that "Sri Lanka will become the first foreign country to acquire the JF-17" and that the "order will be for around 18-24 aircraft", confirming claims made at the 51st Paris Air Show last week that the first contract for the sale of the JF-17 had been signed with "an Asian country". The Pakistan Air Force announced that they will begin delivery of the JF-17 to Sri Lanka from 2017, adding that its Pakistani and Chinese developers will continue efforts to promote the aircraft to other countries.

However, the Sri Lanka Air Force (SLAF) has promptly denied the media claims about the JF-17 purchase. An SLAF spokesman has been

quoted as saying that JF-17 was among the aircraft under consideration for purchase. Air Force Spokesperson, Wing Commander Gihan Senevirathne speaking to Colombo-based Daily Mirror said that although both Pakistan and China have indicated the availability of the fighter jet and proposals have been submitted on the availability of the aircrafts, SLAF has not made any decision on purchasing them.

Publicly-available information, according to the Daily Mirror, "indicates that the SLAF currently has around 160 aircraft, 27,400 soldiers and 1,300 officers. Aircraft acquired from China include seven J-7 fighter jets and nine Y-12 transport aircraft, with additional orders for two MA-60 transport aircraft". While China has been a reliable supplier of weapons and fighter aircraft through the 'Eelam War' against the LTTE, it is unclear if the proposed purchase - whichever the source - is to replenish ageing aircraft in the existing fleet, or to expand the same.

Peace and fellowship

Amidst unconfirmed reports of Sri Lanka procuring Chinese fighters comes the news of the US geo-political rival of the Asian giant reviving its interest in the Indian Ocean island-nation as a "critical partner" in broadening American interests across the Indo-Pacific region. US President Barack Obama's ambassadorial nominee for Sri Lanka, Atul Keshap, was also reported to have told Senate Foreign Relations Committee at his confirmation-hearing that the US wanted to build lasting peace and fellowship among Sri Lanka's various religious and ethnic groups.

"We want to help build a lasting peace and fellowship among Sri Lanka's ethnic and religious communities, including credible justice, accountability and reconciliation that can facilitate closure for those who suffered and lost loved ones during the war," Atul Keshap, the nominee for US Ambassador to Sri Lanka, told the all-important Senate panel, the Press Trust of India has reported since. "It is important to get this right, and the UN and international community can lend useful insight to the efforts of the Sri Lankan people," Keshap said.

As the PTI report pointed out, If confirmed by

the US Senate, Keshap would be the second Indian-American to be serving in an ambassadorial position in South Asia. Richard Verma is the current US envoy to India. "We want to help the Sri Lankan people strengthen democracy, civil society, and human rights, including media freedom and freedom of religion," he said. "Economically, the US is Sri Lanka's largest export market. While our trade volume is relatively low, there is great potential to expand our partnership," he added, indicating without having to mention, how the 'balance of trade' position, particularly when investments too are included, is wholly lop-sided between Sri Lanka and China.

Keshap has not said anything that has been said by the Americans before. In fact, incumbent US Secretary of State, John Kerry, as co-chairman of the Senate Foreign Relations Committee, had co-authored a bi-partisan report, where the point had been made that Sri Lanka was of 'critical' importance in the US scheme, for the region. Where then does the US place other friends and/or allies like India, Japan, Australia, Indonesia and Japan - and not necessarily in that order - is a question that too may abeg an answer, but the US strategy seems to be the 'denial' mode, to ensure that China does not have geo-strategic friends partners.

Before the change of Government in Sri Lanka, the global perception was that the nation had moved too close and too fast towards China, and the relationship was reaching a point-of-no-return. If it also had anything to do with the Sri Lankan understanding/misunderstanding of the time, on the US view on 'critical partner' needs to be explored. If the rulers of the day thought that the US observations meant that Washington had little choice than to engage with Colomb, and on the latter's term, it was not to be.

President Mahinda Rajapaksa, after losing the 8 January 2015 presidential polls, publicly blamed the US - and India's R&AW - for his defeat. Prior to that and even during his earlier, post-war 2010 presidential poll victory, the Rajapaksa camp had launched a whisper campaign - which however was loud enough to be heard in Washington and New Delhi - that the former in particular was working for a 'regime change' in Sri Lanka. If President

Rajapaksa himself had not made an issue of the same, it might have also had to do with his getting re-elected at the time, and by a huge margin. His camp might not have had much (more) to complain about.

Pre-condition and all

If American Keshap's statement is to be understood, 'ethnic peace' in Sri Lanka seems to be on the top of the US agenda for the South Asian nation. Whether owing to its own assessment, or under pressure from European allies, the US seems to have concluded that 'ethnic peace' in the island-nation is a pre-condition or sine quo non before Washington could breathe easy and comfortably to justify to itself, too, that Sri Lanka could become a 'critical partner' of theirs.

During critical periods, phases and points in the time, the US State Department in particular had held a strong view on allegations of human rights violations, 'war crimes' etc. The then US Secretary of State, Hillary Clinton, is at present among the favourites to win President Obama's Democratic Party nomination first, and then the 2016 polls, to succeed him. It's another matter that whoever wins the presidency, the American perception of Sri Lanka would change too much, too far, and too early.

As is known, the European, Canadian and Australian allies of the US have in them strong, vocal and vociferous constituencies of Sri Lankan Tamil Diaspora voters and opinion-makers, where 'ethnic issue' and 'war crimes' is of critical political and electoral importance. Independent of electoral politics and otherwise, too, the Nordic nations, who are at times thought of as fronting for the US, have a stand-alone, nearly uncompromising position on human rights violations of the kind that the Sri Lankan Tamil Diaspora and their global backers have been accusing the back-home armed forces with.

The question also now remains if in Washington's perception any major next step(s) viz Sri Lanka in operationalising the 'critical partner' syndrome cannot proceed without ethnic peace, which might go beyond the 'Tamil question'. Tamil-speaking Muslims for a substantial section of the 'minority population', in turn accounting for about a

Atul Keshap

fourth of Sri Lanka's population. They are a nonsense people, who had been caught between the devil and deep blue sea on questions of ethnic equity and equality, but are not known to have identified especially with anti-American, Islamic fundamentalist/extremist groups, world-wide.

Sinhala-Buddhist majority Sri Lanka also has a fair share of Christians, particularly Sinhala and Tamil-speaking Catholics, both of whom seem to have seen eye-to-eye only on their current common distaste for the possible return of President Rajapaksa as the next prime minister, playing South Asia's Vladimir Putin, if it became that. While wanting Sri Lanka to address the ethnic concerns not only of the Tamils but also of other minority communities in the country, the US also would not seemingly want to have trouble of any kind on hand, particularly on the ground, if the current efforts and overtures were to develop the 'critical partner' expectations.

Re-balancing or what

In context, playing the reverse strategy to the US, the Rajapaksa leadership might have concluded that Washington had little choice in the matter if it wanted Sri Lanka to be a 'critical partner', but at the same time, did nothing about it from its side. If anything, the Sri Lankan tilt towards China only increased and became more pronounced and purposeful during the period.

It's a chicken-and-egg question if the increased Sri Lankan engagement with China, and not just on the development front, had anything to do with the US initiatives/decision to proceed against the South Asian nation at

the UNHRC, and personally so. The situation seems to have changed for the better on the US-Sri Lanka front with the change of government in Colombo, but the last word has not yet been said, either in terms of a possible Rajapaksa come-back, or on the UNHRC front, or both.

If the current efforts of the new Sri Lankan government, particularly on the UNP side of Prime Minister Ranil Wickremesinghe – and not necessarily as an initiative of the permanent fixture for the next five years in President Maithiripala Sirisena – is to move away, and be seen as moving away from China, particularly on the strategic front, it seems to be wanting to achieve it in a very obtuse way, so to say. 'Bringing in the US without hurting China', or not throwing out China without preparing the US the way Sri Lanka perceives the 'critical partner' syndrome seems to be the mantra of the current leadership, starting with Foreign Minister Mangala Samaraweera.

It is not without historic reasons, on either side, viz China and the US. As the Sri Lankan folklore cutting across party-lines go, the 'Rubber-for-Rice Pact' of the Fifties with China was what is believed to have saved Sri Lanka, then Ceylon, from hunger and starvation, in the early Fifties, when the newly-independent island-nation was still coming to terms with an administration and administrative responsibilities to call its own. The nation's GoP, now headed by Prime Minister Ranil, was in power at the time.

Later in the Nineties, when Sri Lanka went on to procure Chinese aircraft in its war with the LTTE, Beijing "would not discuss payment issues, or even the costs, as they knew we did not have the resources to pay up then". Going beyond party loyalties, the Sri Lankan Establishment has not forgotten China's good-deed of the decade. Incidentally, SLFP's Chandrika Bandaranaike-Kumaratunga was the President of Sri Lanka at the time. Her presidential successors, namely, Rajapaksa and Sirisena, now, belong to the party that Chandrika's father had founded.

Against this, despite being ideologically closer to the US and the rest of the West in terms of 'liberal democracy' and 'market economy', the UNP might have felt cheated when the US looked the other way when

'Bringing in the US without hurting China', or not throwing out China without preparing the US the way Sri Lanka perceives the 'critical partner' syndrome seems to be the mantra of the current leadership, starting with Foreign Minister Mangala Samaraweera.

Colombo cried out for intervention at the height of India's 'Operation Poomalai' humanitarian intervention in the Tamil areas being bombed out by the Sri Lankan forces in 1987.

Later, when 'war crimes' became an issue in the UNHRC, the US was in the front-line, purportedly against the Rajapaksa leadership, but perceived nearer home as also against the Sri Lankan nation, State and their armed forces. China, along with Russia, and also Pakistan became the most dependable allies of Sri Lanka. Today, when the Ranil premiership in the present government in particular, seems to be wanting to re-balancing the Sri Lanka-China, Sri Lanka-US equations, it has only succeeded in bringing both, almost on the same plane and pace.

Super-power rivalry

Despite the present Government's perceived efforts at maintaining an equi-distance between China and the US, it has only succeeded in making Sri Lanka a possible hot-bed for super-power rivalry. One way would have been to get

rid of China's involvement in the strategic sphere, continuing the established ties on the development front. But then, there are no free lunches in international diplomacy, and having accepted and still expecting big-time Chinese investments in the country, Sri Lanka, whoever was/is in power, is in no position to do so.

It is in this context that the cure seems to be worse than the problem, for Sri Lanka. Inviting/admitting the US into Sri Lanka without wanting/asking China to get out, can instead make the strategically-located island-nation in the Indian Ocean, the emerging hot-bed of 'super-power rivalry' when not has existed thus far, here or elsewhere.

More importantly, it goes against the grain of purported 'national consensus' on the subject, as perceived since the early months of the Rajapaksa presidency, if not earlier. 'Aid from China and elsewhere, security relations only with neighbouring India' seemed to have been the slogan at the time. Maybe because the Rajapaksa leadership came to be seen as going back on the security part of the consensus, the successor Ranil leadership seems wanting to swing to the other extreme, replacing 'India' with the US.

Such a shift has a tactical message, whether intended or otherwise. The China-India in Sri Lanka's security equations / relations would have still kept it all at the regional-level, both being rising Asian powers, though China would still be an extra-regional power in the strict sense of the term. By bringing in the US (possibly instead of a hyper-sensitive India), Sri Lanka might have upped the ante on the China front, by conferring on the equations the missing geo-strategic element and, unwittingly and unknowingly, on China the status of a de facto 'super-power' when competing suitor in the US is already one – and just now the only one.

'Look East' and 'Act West'

It's anybody's guess why an ever-reluctant India did not seek to fill the space which the new Government in Colombo was supposed to be creating, for perceived purposes of purported 're-balancing' viz China. The hyper-sensitivity of India being misunderstood in Sri Lanka might only be one of the reasons. India's years'

old 'Look East' policy, combined with decades of 'Act West' policy (in geographical terms, it should include the then Soviet Union during the 'Cold War' era) has continued to ensure that New Delhi has little time still for the neighbourhood.

Pious intentions, be it of the earlier governments in New Delhi, or of the current and latest leadership of Prime Minister Narendra Modi, has not translated into continued and non-interventionist strategic cooperation beyond a point. There has been little or no improvement or increased activity on the bilateral front with Sri Lanka, for instance, after Prime Minister Modi broke the 28-year-old jinx of an Indian Head of State or Government visiting Sri Lanka on a 'bilateral'.

Modi's gesture of inviting South Asian Heads of Government for his Inauguration in May 2016 remains just that, at least in the case of Sri Lanka. It makes immense sense for India to be watchful of its every step now and ever, on the Sri Lanka front, particularly when parliamentary elections in the island-nation became due earlier than originally required (March 2016), the very minute President Sirisena came into office. It owed to his pre-poll commitment on the subject.

But Sri Lanka is not waiting, and does not want to wait, until at least a full-fledged Government came into power with well-defined re-allocation of powers between the Executive President and the Prime Minister (and as the head of the Cabinet) under promised constitutional amendments for the purpose. Nor has the rest of the world. As events of the recent days have shown, Sri Lankan armed forces are exercising separately but simultaneously with a Chinese combat team on a land venue and with the US SEALs, off the Trincomalee coast in the East, during a overlapping fortnight. India stands out – or, has been made to stand out, and in comparison to the other two, and in relation to its own security equations with Sri Lanka and security responsibilities in and for the shared waters. ■

(The writer is Director, Chennai Chapter of the Observer Research Foundation, the multi-disciplinary public-policy think-tank, headquartered in New Delhi. Email: sathiyam54@gmail.com)

Thulasi
Muttulingam

Dissent & Debate

This column will reflect on perspectives largely from the North and East, steering them towards progressive debates in the public domain. As a group of writers we see dissent as being critical to understand the predicament of minorities and those on the margins of society.

The Problematic Discourse on 'Preserving' Tamil Culture

We have all heard this being discussed at some point in the recent past –especially after Vidhya Sivaloganathan's tragic death: degradation of Culture (கலாசார சீரழிவு) is what lead to it apparently. It is a blanket term used to blame any and all ills in our midst. We have to preserve our ancient culture (which if applied properly would have nothing ever go wrong, according to its stalwarts) at all costs.

So how do we seek to preserve it? It was the men who raped and murdered but every time 'preservation of culture' is summoned like a spectre, it is the women who get haunted. And then will begin the exorcism rituals. "Don't wear that dress. Don't wear T-shirts. Don't wear your saree like that. Don't go out alone. Don't go out with a male friend. Don't go out in groups that include boys. Don't go out after 6.00 pm. Don't smile too much" etc, etc. The list goes on and on...

The minute a woman crosses any of these arbitrary boundaries, she is passed all the blame for whatever untoward incident might get inflicted on her by vigilante males. In Vidhya Sivaloganathan's case, that is well nigh

impossible. She was a young schoolgirl on her way to school at 7.00 am in the morning when she was abducted, brutally gang raped and then murdered.

Let me repeat that: She was an 18 year old girl on her way to school, in her school uniform, at a perfectly respectable time in the morning. See anything AT ALL here to pin any blame on the victim? We certainly can't. Yet victim-blaming is such an integral part of our 'glorious' culture that quite a few people tried. This was just a few issues her family and those sympathetic to her fate had to answer to:

"Did the girl have a boyfriend?"

No, she did not have a boyfriend. Not that her having a boyfriend would have been wrong in our eyes but we are glad you are unable to follow that line of questioning any further, to cast unwarranted aspersions on her character.

"Why was she traveling alone? Couldn't her brother have accompanied her?"

Her family has been put on the spot to say that her brother did accompany her to school

as often as he could but on this particular day she had gone alone. Can't 18 year old girls travel alone at least to school? Is that also somehow wrong now?

"Why were they living in Pungudutivu?, it is an area well-known to be unsafe for young women after all?"

Because the family is in straitened circumstances with the father who was the main breadwinner, having become debilitated with a stroke two years ago. They were not in a position to have too many choices and had gratefully received the offer of a relative to live in his vacant house in Pungudutivu. They have been put on the spot to explain this too.

"We heard that Vidhya's mother had reported a robbery in her neighbourhood and that is what got her daughter killed. Couldn't she have minded her own business?"

Well done, bravo! Hereafter, every time anyone sees anything wrong happening to anyone else, exclusively mind your own business and don't 'poke your nose' into helping them. Poking your nose into others' affairs is only desirable the way you do it – flexing your tongues any which way you like to hurt and blame the victims instead of seeking solutions. That's the way to preserve our glorious culture.

The stress due to all this is telling on Vidhya Sivaloganathan's family. Instead of being allowed to grieve the horrible tragedy that have befallen their midst, they have been made to defend themselves repeatedly on a variety of arbitrary issues that people around here have raised, from the mundane to the downright stupid.

"I didn't even know I was going to meet the president when the police van took us to meet him. We had been transported so many times to the police station for questioning, that we thought this was going to be one more such visit," says Vidhya's mother. "When our pictures appeared with him in the papers next day, we had to answer questions several times over as to why I had gone to meet the president in my house-dress and why my son was in his shorts. We meant no disrespect to the president, as they implied. Alternately we have also been accused of sucking up to him and using my

daughter's tragedy to gain material benefits from the government. We did no such thing. The president on his own asked us about our circumstances and how we lived. The next day, it was reported in the press that we had asked him for land and a house – we had not. We have been ridiculed for that too."

Vidhya Sivaloganathan

How much can one family take? As part of our glorious culture, can we not maintain gracious and kind speech as well as empathy in times of others' tragedy?

No, our கலாசார சீரழிவு is not because girls / women are not dressing 'properly' or behaving 'properly'. It is because the mores of a bygone age, attempting to dictate archaic moral values to a contemporary society will inevitably take its toll. Arbitrarily nominating just one gender to be the keepers of these traditions and culture will have its repercussions too.

Overall, this is a culture with laxer standards of behaviour for men than women; where the men identify as sexual beings yet scorn women who do the same; where the myriad frustrations of not being allowed to mix freely yet respectfully between the sexes leads to a male contempt for women while at the same time, yearning for them – leading to a vicious cycle of problems which keeps perpetuating and re-

perpetuating itself; where an increased focus on women's morals and behaviour leads to a culture of men not bothering to examine their own behaviour too closely yet seeking to police the opposite sex's.

This has given rise to a noxious culture where male vigilantes feel it OK to grope, pull and pinch at women should they get caught to them in vulnerable situations such as being alone somewhere at night, and justifying it with views such as "what was she doing out alone at that time of the night? She must have come out to meet her boyfriend."

Whatever it was she was doing alone out at night, whether it be to meet her boyfriend or not, it doesn't warrant her getting sexually harassed. Yet the community upholding our 'culture' at all costs do not concede this point easily; they tend to justify it with that old chestnut of a proverb: "whether it is the thorn that catches the saree or the saree which gets caught on a thorn, it is only the saree which gets damaged" (their brilliant allegory for relationships between males and females and how it is the females who have to take care to preserve their 'chastity'). Some of us females caught at the wrong end of the stick here are not all that thrilled with it.

Not to say that all males in our community are this crude, but the 'culture' we so like to glorify and hold on to is inherently misogynistic. It is high time we as a community learned to address this instead of brushing it under the carpet, and then blaming women's dress and behaviour a la கலாசார சீரழிவு every time some thing goes wrong. Because usually, the victims of such cases are women themselves and the culture of victim-blaming on top of that is a puerile aspect of our culture which we need to call out.

A Tamil counselor from Colomb who came to hold a prayer meeting for Vidhya in the North, shared with me his shocked receptance of what a member of his congregation had said. "We were trying to pray for Vidhya when one person spoke up and said, 'well, who knows what kind of a girl she was after all?' (avalum ennamathiri aanavalo, yarukku theriyum?). I am still hurting over that. Why are some people so needlessly mean spirited?" he asked in bewilderment.

It's not all that uncommon a view to hear, every time a case of gender based violence against women is broadcast. Someone or other will inevitably voice this gem of a platitude, wondering what the woman had done to 'ask' for it - thus also cementing their place in society I suppose, as upholders of our culture, and gloriously virtuous beings themselves.

It would take too much to go into for the moment so let's leave aside all arguments for a woman not to be raped no matter what it was she had done or said. In this particular case, after all the microscopic exploration of Vidhya's circumstances and background in the press which could throw up nothing at all to fault her even by our traditional culture's absurd standards, the member of that congregation had these doubts? Really?

If there had been even a teensy bit of information that could have cast her character in a negative light, don't worry - you'd have heard about it by now. So here's a little piece of advice for all such people, men and women out there, who are inclined to blame the victim: If you 'don't know what kind of a girl she was' - then don't mention it at all. It doesn't warrant mention, and it makes those of us watching from the sidelines question both you and the culture you represent. It might be a shared culture we have, but some of us are not all that proud of aspects of it, like these. High time for some changes, we say. ■

by M.P.Vidyadharan

Russian Federation's leading strategic thinker and influential Russian MP, Vyacheslav Nikonov, feels that US's Asia Pivot has not brought about any significant change in the geo-strategic situation in the Indian Ocean. He talked to **Samakalam** in Delhi. Nikonov is also the chairman of the Russia's education committee. He is the grandson of Vyacheslav Molotov, Soviet foreign minister under Joseph Stalin.

US's Asia Pivot has not brought any significant change in Indian Ocean

Q: How do you look at the foreign policy of the Narendra Modi government? Do you find it different from the Manmohan Singh government?

A: Russia and India are old and trusted friends. We understand each other well. Leaderships of both countries work for the benefit of people in both countries and people in the region. Both countries want peace and stability in the region and the world and work for that. President Putin and Prime Minister Manmohan Singh shared very good relations. Now President Putin and Prime Minister Modi have developed very good relations.

On the international front, I don't see any change in the government policy right now. Ours and India's focus has always been on peace, stability and progress. We all work for that all places throughout the world.

Q: There are analysts who say India is getting more aligned with the US? Are you worried about this?

A: Not at all. We and India share, as I said before, a trust worthy relationship. Our relationship is not against any country. We work for the benefit of our people, people in the region. We have no problem in India

developing good relations with any country. We have full faith in our relationship.

Q. Analysts also say Russia is getting closer to Pakistan, as India is getting closer to the US?

A. It is not at all true. We have always tried to have good relations with all the countries. Russian and Indian leaderships have a good relation. That does not mean India should not have good relations with the US or Russia can not improve relations with Pakistan. Russia and India share old, special relationship. I think nothing can break it. We both understand.

Q. Is defence purchases affecting the relationship (Russia-India)?

A. We all know it is all about economics, market, technology. We both are trying to improve defence relations. We discuss the problems and try to work out solutions. We have good mechanisms to solve problems.

Q. Do you think US pivot to Asia is changing the balance of power in the Indian Ocean? Do you see any changes of worrying nature?

A. I don't think so. The geo-strategic position is the same as earlier. I don't think it (US pivot) is going to bring any significant changes.

Q. Is emerging China changing the Indian Ocean?

A. I don't think so. It is true China is increasing its economic engagement with many countries in the region. I believe Russia, India, China should improve their cooperation. It will also help other countries in the region. We can together help in prosperity in the region.

Q. What about China's Maritime Silk Route? Some countries like India have reservations.

A. At the outset, it looks a good idea. It will help many countries. I am sure India and China leaders share good relationship and they can sort out any issues, if any.

Q. The boundary dispute and tension between India and China are affecting the relations.

A. Not so much as the media make that out to be. I know both leaderships (India and China) are keen to improve relations. They want better economic relations. Both are also sincere in looking solutions to the (boundary) problem.

Q. That may be true. But do you think India and China can resolve boundary issues soon?

A. Why not? Both leaderships are sincere. I know from top leadership in China that they want to resolve this problem.

Q. But it is not easy?

A. We had border problems with China. Our relations with them were also not so good at some time. But we have solved our problems. We have very good relations now. If we can do that, why not India and China. I am optimistic.

Q. Is Russian army involved in the fighting in Ukraine, as alleged by the West?

A. Not at all. Our army is not in Ukraine. These allegations are baseless. Let them show proof. They come up with false proofs like undated satellite pictures, etc. There the factory workers, farmers and others are fighting themselves against the injustice and cruelty done to them by the Ukraine army. The West had removed a democratically elected President and the government through unfair and violent means. Now they talk of democracy. I don't think the people will tolerate this.

Q. But the West says the Russian army is invading Ukraine.

A. It is absolutely wrong. If Russian Army was involved, it could have finished off operations within days. Our army is not so ineffective.

Q. What are Russia's ambitions in Ukraine?

A. Friend of Ukraine. I don't think there are any ambitions more than that. Of course Russia is not interested in anyone killing people in the neighbouring country. ■

மயூரா / எஸ்.இராகவன்

சமகாலத் திரைவலம்

சினிமா பற்றிய புரிதலும் தெளிவும் உள்ள இயக்குநர்கள் தமிழர் வாழ்வியல் பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் கதை சொல் உரையாடலைக் காட்சி சார்ந்த நிகழ்த்து வெளியை உருவாக்கத் துணிந்துவிட்டால் தமிழில் அவ்வப்போது, குறிப்பிடத்தக்க சில நல்ல படங்கள் வெளிவர முடியும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத்தான் காக்கா முட்டை எனும் படம் வெளிவந்துள்ளது.

நமது பண்பாட்டை விட்டு நாம் விலகும் போது எதிர்கொள்ள நேரும் துயரங்களைச் சூசகமாகச் சுட்டுகிறது இப்படம். சுற்றுச்சூழல் தினமான ஜூன் 5 இப்படம் வெளியாகியுள்ளது. சாதாரண எளிய மனிதர்கள் மீதான பரிவையும் அன்பையும் அக்கறையுடனும் கலை நயத்துடனும் வெளிப்படுத்துகிறது. இப்படத்தை இயக்கிய மணிகண்டன் தான் சொல்ல விரும்பியவற்றைப் படமாக்கியுள்ள விதத்தால் தனித்துவமாக வெளிப்படுகின்றார். இன்று வன்முறைக் காட்சிகளுடன் அறிமுகமாகும் இயக்குநர்கள் மலிந்து இருக்கும் சூழலில் திரைப்பட அறிவால் தனித்துவ முத்திரையுடன் இயல்பாக இயங்கியிருக்கும் இயக்குநர் தனது பெயரை நிலைநிறுத்தும் வகையில் படத்தைத் தந்துள்ளார்.

சென்னையில் குப்பம் ஒன்றில் வசிக்கும் ஏழைக் குடும்பத்தின் இளைய பிள்ளை சின்னக் காக்கா முட்டை (ரமேஷ்). மூத்த பிள்ளை பெரிய காக்கா முட்டை (விக்னேஸ்). இவர்களது அப்பா ஏதோ குற்றத்திற்காக சிறையில் இருக்கிறார். இவரை மீட்டுவரப்போராடுகிறார் இவர்களுடைய அம்மா. (ஐஸ்வர்யா) இவர்களுக்கு ஒத்த தாயையாக இருக்கிறார் பாட்டி. (சாந்திமணி) இந்தச் சிறுவர்கள் இருவரும் தண்டவாளங்களின் ஓரங்களில் தவறிவிழும் நிலக்கரியைப் பொறுக்கி விற்று ஐந்தோ பத்தோ சம்பாதிக்கிறார்கள். இவர்களது குப்பத்திற்கு அருகே புதிதாகப் பீட்சா கடை ஒன்று உதயமானது. தொலைக்காட்சி விளம்பரம் வாயிலாகப் பீட்சா சாப்பிட ஆசைப்படுகிறார்கள். 300 ரூபா பெறுமதியான பீட்சாவை இவர்கள் வாங்கவோ சாப்பிடவோ முடிந்ததா என்பதை சுவாரஸ்யமான திரைப்படமாகத் தந்திருக்கிறார் புது இயக்குநர்.

காக்கா முட்டை மிகவும் இயல்பான சாதாரணமான சம்பவங்களால் ஆனது என்றாலும் இந்தச் சம்பவங்கள் மூலம் திரையில் சொல்லவரும் விடயம் மிகவும் ஆழமானது. இதற்குக் காரணம் இப்படத்தில் சித்திரிக்கப்படும்

சம்பவங்களில் உள்ள யதார்த்தமும் அவை காட்சிப்படுத்தப்பட்ட விதமும் தான். இப்படம் ஒருவித உற்சாகத்துடன் நகர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. சில இடங்களில் மெல்லிய சோகம் இழையோடுகிறது. ஆனால் இது இயல்பாக இருக்கிறது. எந்த இடத்திலும் உணர்வுகளைச் சுரண்டும் போக்கு இல்லவே இல்லை.

ஏழைகளையும் அவர்களது குடியிருப்புக்களையும் மையமாகக் கொண்ட கதையில் ஏழ்மையை விற்பனைப்பண்டமாக மாற்றும் தன்மை துளியும் இல்லை. இந்தப் போக்குத் தமிழ்ச் சினிமாவிற்கு ஆரோக்கியமான ஒன்று. விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வை வெளியில் இருந்து பார்க்கும் கோணத்தில் அல்லாமல் உள்ளிருந்து காட்டும் கோணத்தில் இயக்குநர் சித்திரித்திருக்கிறார். இவர்களது சோகங்கள் மட்டுமன்றி சந்தோஷங்கள் இவர்களுக்கேயான சிக்கல்கள் இவற்றில் இருந்து வெளியேற இவர்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் யதார்த்தமாகவும் நுட்பமாகவும் பதிவாகியுள்ளன. இவர்களைப் பரிதாபத்திற்குரியவர்களாகச் சித்திரித்துத் தள்ளிநின்று உச்சி கொட்டும் தொனி இப்படத்தில் எங்கும் இல்லை. பார்வையாளர்கள் இடத்திலும் இத்தகைய அணுகுமுறை ஏற்படத் திரைக்கதை எந்த வாய்ப்பையும் கொடுக்கவில்லை. திரைக்கதையும் காட்சி நகர்வும் இயல்பாக நகர்த்தப்படுகிறது.

ஒரே நகரத்தில் இருவேறு பொருளாதாரச் சூழ்நிலையில் வாழும் மனிதர்களிடையே தென்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அதனால் சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார் இயக்குநர். இது இவருக்கு முதல் படம் என்பது ஆச்சரியமளிக்கிறது. ஒரு தேர்ந்த இயக்குநருக்குரிய பக்குவமும் முதிர்ச்சியும் இழையோடுகிறது. காக்கா முட்டையை எடுத்துக் குடிக்கும் முயற்சியில் பெரியவன் மூன்று காக்கா முட்டைகளில் ஒன்றைத் தனக்கும் மற்றொன்றைத் தம்பிக்கும் தந்துவிட்டு இன்னொன்றைக் காக்காவுக்காக வைக்

கும் காட்சி நெகிழவைக்கிறது. தோசை மாவில் பீட்சா செய்ய முயலும் பாட்டி, பையன்களைப் பார்க்க முடியாமல் தவிக்கும் அப்பா என்று பல காட்சிகள் உண்மையில் மனதைத் தொடுகின்றன.

பீட்சா கடை நிருவாகத்தின் அணுகுமுறை, பொதுப்பிரச்சினைகளை அணுகுவதில் ஊடகங்களின் போக்கு, அரசியல்வாதிகள், அரசியல்வாதிகளின் எடுபிடிகளின் நடவடிக்கைகள் ஆகியவை யதார்த்தமாகவும் வலுவாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக 'நாளைக்கு ஆர்ப்பாட்டத்திற்கு வந்திரு. 100 ரூபாயும் பிரியாணியும் தாராங்களாம்' என்னும் வசனம் தமிழக அரசியல் வெளியை, யதார்த்தத்தைப் பளிச்சென்று புரிய வைக்கிறது. உண்மையில் நடிகர் சிம்புவைப் பயன்படுத்தியுள்ள விதம் இப்படத்திற்குச் சுவையைக் கூட்டுகிறது.

இந்தக் கதையை எல்லோரும் பார்க்கும்படியான சுவாரஸ்யமான சினிமாவாக்கியதில் ஒளிப்பதிவிற்கும் படத்தொகுப்பிற்கும் முக்கியமான பங்குள்ளது. மணிகண்டனே ஒளிப்பதிவை மேற்கொண்டுள்ளார். சென்னையில் குப்பத்தைப் பிளந்து கொண்டுபோய் வருகிறது கமரா. குப்பத்து மனிதர்கள், அதற்கான ஆடைகள், சுகாதாரம் அற்ற தெருக்கள், தனிக்கழிப்பறை கூட இல்லாத குடிசைகள், அருகிலே ஓடும் கூவம் இத்தனையையும் கொஞ்சம் கூட சினிமாத்தனம் இல்லாமல் அப்படியே அள்ளி எடுத்து வந்திருக்கிறார் ஒளிப்பதிவாளர், மனிதர்கள் மீதும் வாழ்க்கையின் மீதும் நம்பிக்கை தரும் அணுபவமாகப் படம் அமைந்துள்ளது. இப்படத்தைத் திரையில் தந்த விதம் திரைமொழிக்காட்சி ஊடகமாகப் புதுப்பரிமாணம் பெற்றுப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. படத்தின் நிலவியல் பண்பும் வண்ணமயமும் வசீகரமானதாகவும் குளுமையானதாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

தற்கால அரசியல் தலைவர்களின் நேர்மையோடு ஒப்பிட்டால், காக்கா முட்டை சகோதரர்களும் அவர்களது

அம்மாவும் எவ்வளவு நேர்மையானவர்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். புகையிரத வண்டியில் செல்பவரின் செல்போனைத் தட்டிப் பறிக்க முயல்கிறான் பெரிய காக்கா முட்டை. ஆனால், அது அவனால் முடியவில்லை. அவனது நேர்மை அவனைத் தடுத்து விடுகிறது. அதே சமயம் மனித வாழ்வியலுக்குத் தேவையான தந்திரமும் அவனிடம் இருக்கிறது. காக்காக்கு சோறு வைத்து அதன் கவனத்தைத் திசைதிருப்பி அதன் முட்டையைத் திருடக் குடிக்கிறான். அதை அவன் பாட்டியும் புன்னகையுடன் அங்கீகரிக்கிறான்.

சமூகத்தின் இருவேறு பிரிவுகளில் வசிக்கும் சிறுவர்கள் வாழ்க்கையை அவர்களின் பண்பு நலன்களுடன் நடத்தைகளுடன். அழகாக வேறுபடுத்திக் காட்டியுள்ளார் இயக்குநர். சின்னக் காக்கா முட்டையும் பெரிய காக்கா முட்டையும் பணக்கார சிறுவனான லோகேசை எப்போதும் வேலிக்கு வெளியே நின்று சந்திக்கிறார்கள். லோகேசை அவன் தந்தை பராமரிக்கிறார். இந்தச் சிறுவர்களைத் தாய் பராமரிக்கிறார். லோகேஸ் வீட்டு நாயின் விலை 25,000 ரூபா. ஆனால், 30,000 ரூபா இருந்தால் சிறையில் இருக்கும் காக்கா முட்டை அப்பா வெளியே வந்துவிடுவார்.

லோகேஸ் உண்மையான மணிக் கூடு அணிந்திருக்கிறான். ஆனால் சின்னக் காக்கா முட்டைக்குக் கிடைப்பதோ பொம்மை மணிக்கூடு. பணக்கார சிறுவர்களுக்குச் சல்யூட் அடிக் கிறான் பீட்சா கடைக் காவலாளி. கடையின் சிப்பந்தியோ அவர்களிடம் பணிவு காட்டுகிறான். ஆனால் பீட்சா வாங்கப் பணத்துடன் சென்ற பெரிய காக்கா முட்டைக்குக் கிடைத்ததோ பலமான அடியும் அவமானமும். பீட்சா சாப்பிடும் கனவு இருந்தாலும் லோகேஸ் தரும் எச்சி பீட்சாவைச் சாப்பிட பெரிய காக்கா முட்டைக்குத் தன்மானம் இடம் தரவில்லை. இப்படியான இடங்களில் இயக்குநரின் ஆழ்மனம் சாதாரண எளிய மனிதர்களின் பால் சாய்வது தெரிவாகிறது.

இப்படத்தில் மரம் வெட்டப்படும்

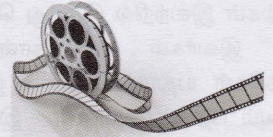

காட்சி தேர்ந்த சிறுகதைக்கு இணையானது. சிறுவர்கள் ஆசையாய் விளையாடும் மைதானம் அது. அங்கே உள்ள பெரிய மரத்தில் காக்கா கூடுகட்டியுள்ளது. பீட்சாக்கடை அமைக்க அந்த இடத்தை விலைக்கு வாங்குகிறார் பெரிய மனிசனான சிவசிதம்பரம். இதனைச் சோகமாகப் பார்க்கும் சிறுவர்கள் கா... கா... எனக் கரைந்தபடி மரத்தின் மேலே வட்டமிடும் காக்கைகள் இதைப்பற்றிக் கவலையற்று மரத்தை அறுத்துப்போடும் இயந்திரத்தின் இராட்சத பிளேட் ஆகிய காட்சிகள் உதவியுடன் நெடிதுயர்ந்து நின்ற அந்த மரம் தடாலெனத் தரையில் விழ வைக்கப்படுகிறது. இந்த இழப்புப் புரியாமல் மரம் விழுந்த பின்னர் கைத்தடி ஆர்ப்பரிக்கிறார்கள் சிறுவர்கள். இனிமேல் காக்கா முட்டையைக் குடிக்க முடியாது போடா என ஒரு வன் கிண்டல் அடிக்க விளையாட மட்டும் முடியுமா என கேட்கிறான் பெரிய காக்கா முட்டை. ஒரே நிமிசம் தான் ஆயா கொர்வென அறுத்துத் தள்ளிட்டாங்க என்று பெரிய காக்கா முட்டை ஆயாவிடம் விசனப்படுகிறான். சின்னக் காக்கா முட்டையோ காக்கா னைட் எல்லாம் எங்கடா போகும் என அப்பாவியாக வினவுகிறான். இந்தக் காட்சி இயக்குநரின் படைப்பு ஊக்கத்திற்குச் சான்றுகள்.

இந்தப் படத்தில் பக்க பலம் சிறு

வர்கள். கதாநாயகர் நடிகருக்குக் கூட முதல் படத்தில் இவ்வளவு கைத்தட்டல் கிடைக்குமா என்பதில் சந்தேகமே. ஐஸ்வர்யா, சாந்திமணி சூதுகவ்வும் ரமேஸ், பாபு அன்ரனி, கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஜோ.மல்லூரி என அனைவருமே படத்தின் உயிரோட்டத்திற்கு உதவுகிறார்கள். வாழ்வு மீதான நம்பிக்கை துளிர்க்கச் செய்யும் ஆக்கபூர்வமான அனுபவம் படம் முழுவதும் இழையோடுகிறது. பிற்பகுதிக் காட்சிகளில் சற்றே எட்டிப்பார்க்கும் நாடகத்தனமான திருப்பங்களை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டால் பிசிறற்ற விறுவிறுப்பான யதார்த்தமான கலைப்படைப்பு என்று இந்தப் படத்தைத் தயங்காமல் சொல்லிவிடலாம். வசனங்கள் இயல்பானவை ஆனால், ஆழமானவை. படத்தொகுப்பாளர் அமரர் கிஷோரும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படவேண்டியவர். எந்தக் காட்சியும் தேவையான அளவுக்கு மேல் நீளவில்லை. எல்லாமே இயல்புக்குட்பட்ட காட்சிகளின் தொகுப்பாகவே அமைகிறது. அழுக்கான களத்தை எடுத்துக் கொண்டு நேர்மறையான உணர்வை எழுப்பும் ஆரோக்கியமான படத்தைத் தந்திருக்கும் இயக்குநர் அனைவரதும் கவனத்தை ஈர்க்கின்றார். இப்படத்தின் தயாரிப்பாளர்கள் நடிகர் தனுஷ், இயக்குநர் வெற்றிமாறன் இவர்கள் தமிழ் சினிமாவிற்குப் புதிய வழியைக் காட்டியுள்ளார்கள். பொது

வாக விருதுகள் பெறும் படம் என்றால் அழுதுவடியும் படங்கள் என்ற எண்ணத்தை மாற்றி ஆரோக்கியமான கலகலப்பைத் தந்திருக்கிறது காக்கா முட்டை.

‘சென்னை உங்களை அன்புடன் வரவேற்கிறது’ முழுமையில் ஒரு நல்ல திரைப்படமாக அமையாவிடினும் வணிகரீதியான தமிழ்த்திரைப்படங்களின் வரிசைக்குள் சேராமல் ஒருபடி மேலே வைத்துப் பார்க்கப்படவேண்டிய படமென்று சொல்லலாம். கிராமங்களிலிருந்து சென்னைக்கு எதிர்காலம்பற்றிய ஒளிமயமான கனவுகளோடு புறப்பட்டுவந்து வாடகைக்கு அறையெடுத்துத் தங்கியிருக்கும் இளைஞர்களின் வாழ்க்கை நிலையை இயல்பாகக் காட்ட முனைந்திருக்கும் அறிமுக இயக்குநர் மருதுபாண்டியன் நம்பிக்கை தருகிறார். இன்னொருவகையில் சில மீறல்களையும் செய்து பார்க்க எத்தனித்திருப்பதும் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டப்படவேண்டியிருக்கிறது. கைத்தொலைபேசியின் மூலம் பெண்களை மடக்கி அறைக்குக் கூட்டி வந்து உல்லாசமாக இருக்கும் லிங்கா, ஒரு திரைக்கதையை எப்படியாவது எழுதி முடிக்க வேண்டுமெ

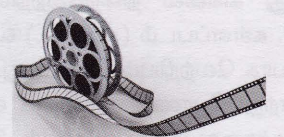

னத் தொடர்ந்து முயற்சிக்கும் சுவாமி விவேகானந்தரின் அபிமானியாக பாபி சிம்ஹா, கிராமத்திலிருக்கும் அண்ணன் மகனுக்கு சைக்கிள் வாங்கிக்கொடுக்க முடியாத உதவி இயக்குனராக வரும் பிரபஞ்சயன், தொலைபேசியில் பெண்களோடு காதல் செய்யும் இன்னொருவராக அல்போன்ஸ்புத்திரன் (நேரம் திரைப்பட இயக்குநர்) வாடகையைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாமல் தங்கியிருக்கும் கிராமத்தானாக மருதுபாண்டியன் என ஒவ்வொருவரும் வேறுபட்ட பிரச்சினைகளோடு ஓரிடத்திலாவது நிலையாகத் தங்கியிருக்க முடியாமல் அறைவிட்டு அறைமாறிக் கொண்டேயிருக்கின்றனர். விங்காவின் தாய்க்கு உடல்நிலை மோசமடைந்து மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட நிலையில், அவனை உடனடியாகக் கிளம்பி ஊருக்கு வருமாறு அண்ணன் தொலைபேசியில் தகவல் சொல்கிறான். விங்காவும் அறையிலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்கிறான். வழியில் அவனுக்குத் தொலைபேசி வழியே மடக்கிய கல்லூரி மாணவி அழைப்பெடுத்து அன்றிரவு அவனுடன் உல்லாசமாக இருக்கவிரும்புவதாகச் சொல்கிறான்.

உடனே அண்ணனுக்கு அழைப்பெடுக்கும் விங்கா தன்னால் இன்று ஊருக்குப் புறப்பட்டுவர முடியாத வகையில் அலுவலக வேலையொன்றிருப்பதாகவும் நாளை புறப்பட்டுவருவதாகவும் சொல்லி அறைக்குத்

திரும்பி நண்பர்களிடம் தாய் குணமடைந்துவிட்டதாகவும் தன்னுடன் தொலைபேசியில் பேசியதாகவும் அவசரப்பட்டு ஊருக்கு வரவேண்டாமென்று சொன்னதாகவும் பொய்சொல்கிறான். திட்டமிட்டபடியே அந்தப் பெண்ணை இரவு அறைக்கு அழைத்துவந்து உல்லாசமாக இருக்கிறான். (தனது தொலைபேசியை ஓவ் செய்த நிலையில்) அவன் உல்லாசமாக இருக்கும் போது ஊரில் தாய் இறந்துபோகிறான். அவனுக்குத் தகவல் சொல்ல அழைப்பெடுக்கும் அண்ணன்காரன் தொடர்புகிடைக்காமல் நண்பனொருவனுக்கு அழைப்பெடுத்துத் தகவல் சொல்கிறான். இதெல்லாம் தமிழ்சினிமா சந்தித்திராத விபத்தெனக் கூறலாம். இதே போன்று நள்ளிரவில் புகையிரதத்தில் பயணம் செய்யும் விங்கா தவறுதலாக அழைத்துவிட்டதாகக் கூறித் தொலைபேசியில் விவாகரத்தான பெண்ணாக அறிமுகமான சரண்யாவுடன் நிகழ்த்தும் உரையாடல் வெகு இயல்பானது மட்டுமல்ல நமது கன்னத்தில் அறைகிற யதார்த்தம். இரவு தங்குவதற்கு இடங்கிடைக்காமல் போகும் தருணம் பாபிசிம்ஹா அந்த இரவுப்பொழுதைக் கழிக்க எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள், நுளம்புக்கடியால்படும் அவஸ்தையெனச் சென்னையில் இதுபோன்று தவிக்கும் எல்லா இளைஞர்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் ஒருவராக வெகு சிறப்பாகவே நடத்துள்ளார். பாபிசிம்ஹாவின் தூரத்து உறவுமுறையில்

அண்ணனாக வரும் மருது பாண்டியன் ஊர் திரும்பும் போது பயணப்பொதி திருட்டுப்போய்விடுகிறது. அவரை நம்பாத மனைவி விளக்கு மாறால் அடிப்பது போன்ற காட்சியெல்லாம் சமகாலத் தமிழ்சினிமாவில் ஒருபுரட்சியென்று தான் சொல்லத்தோன்றுகிறது. பாபிசிம்ஹாவாடகை முற்பணத்தைக் கொடுக்க முடியாமல் திருட்டுத்தனமாக அறைக்கு வந்து தங்கிச் செல்லக் கருணைகாட்டும் வீட்டுக்காரியாக வரும் பனிமலர் நடிகர் திலகத்தின் ரசிகையாக வரும் பனிமலரின் அம்மா என இவர்களது நடப்பும் குறிப்பிடக் கூடியதுதான். நிறைபோதையில் அறைக்குத் திரும்புவன் கீழேநின்று தொலைபேசியில் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் வீட்டுச் சொந்தக்காரன் மீது சிறுநீர் கழிப்பது சோபனாவுக்காக மீசை வழித்ததில் இருவருக்கிடையில் ஏற்படும் தகராறில் வீட்டுச் சொந்தக்காரன் அடிபடுவது, விங்காவிடம் ஏமாந்த சரண்யா கருவைக்கலைக்க மறுப்பது என இன்னும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய காட்சிகள் அநேகமிருந்தாலும் திரைக்கதையில் ஒரு தொய்வு இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதிலே கூடிய கவனம் செலுத்தியிருந்தால் ஒரு நல்ல திரைப்படமாக இது வந்திருக்கும்.

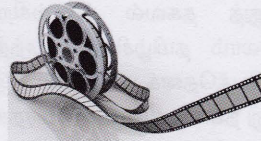
அறிமுக இயக்குநர் வடிவேல் செய்திருக்கும் ஒரு புதுமுயற்சிதான் 'கள்ளப்படம்'. பணத்தைக் களவாடி அந்தப் பணத்தில் எடுக்கப்படும் படமென்பதால் இது கள்ளப்படம். இத்திரைப்படத்தில் இசையமைப்பாளராக (கே) படத்தொகுப்பாளராக (காகின்) ஒளிப்பதிவாளராக (சிறிராம் சந்தோஷ) இயக்குநராக (வடிவேல்) நடித்திருப்போர்தான் உண்மையில் இத்திரைப்படத்தில் அந்தந்தப் பணிகளை ஆற்றியிருக்கின்றனர்.

ஒரு கூத்துக்கலைஞரின் மகனாக வரும் வடிவேல் கூத்துக்கலையின் அழிவினைப் பொறுக்க முடியாமல் தனது தந்தை தற்கொலை செய்து கொள்ள அந்தக்கதையையே தனது முதற்படமாக இயக்கவேண்டுமென்ற கனவோடு அலைகிறான். வணிகரீதியான வெற்றியை நோக்கமாகக் கொண்டு திரைப்படத் தயாரிப்பில் ஈடுபடுவோரால் வடிவேலின் கூத்துக்கலையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதை தொடர்ந்து நிராகரிப்பிற்குள்ளாகிறது. வேறுகதையிருந்தால் கொண்டுவா என்கிறார்கள். திரைப்படத்தயாரிப்பாளராக நடித்திருக்கும் ஆடுகளம் நரேன் கதை கேட்கும் பாங்கு நல்லதிரைப்படமொன்றைத் தயாரிப்பதில் திரையுலகம் எவ்வளவுக்கு அக்கறை காட்டுகிற தென்பதை உச்சமான அங்கத்தோடு பிரதிபலிக்கின்றது.

இறுதியில் திரைப்படத்தயாரிப்பாளர் நரேன் வீட்டிலிருந்து பணத்தைத் திருடிப்படமெடுப்பதென முடிவு செய்கிறார்கள். இவர்களைத் தவிர நரேனின் ஆசைநாயகி லட்சுமிப்பிரியாவும் தனது கள்ளக்காதலனை வைத்து நரேனிடமிருந்து பணத்தைத் திருடத்திட்டம் போடுகிறார். இறுதியில் வடிவேலின் அணிபணத்தைத் திருடிச் செல்ல லட்சுமிப்பிரியாவின் அணி மாட்டிக்கொள்கிறது. வடிவேல் கள்ளப்பணத்திலிருந்து தனது கனவை நிறைவேற்றிவிடுகிறார். கள்ளப்படம் (கூத்தாடி) வணிகரீதியாக வெற்றியும் பெறுகிறது. ஒரு தோற்றுப்போன இயக்குநராக வரும் நகைச்சுவை நடிகர் செந்தில் இடை

யில் பரிதாபகரமாக இறந்துபோவதும் நல்ல திரைப்படங்களைத் தயாரிக்க வேண்டுமென்ற இலட்சியத்தோடு தொழில் செய்து ஒரு வேளை உணவுக்கே வழியின்றிப் பிச்சைக்காரனைப் போல் அலையும் அந்தத் தயாரிப்பாளரும் வெகு இயல்பாக மனத்தில் தங்கிவிடுவது இயக்குநருக்குக் கிடைத்திருக்கும் வெற்றிதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. திரைக்கதையில் இன்னும் அக்கறை எடுத்திருந்தால் ஒரு நல்ல தமிழ்த்திரைப்படம் கிடைத்திருக்கும்.

மற்றுமோர் அறிமுக இயக்குநர் ஏ.ஜி.அமித்தின் திரைப்படமான ராஜதந்திரம் திருட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான். திரைக்கதை உருவாக்கம் சிறப்பாக இருப்பதுதான் இப்படத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு ஏதுவாயமைகிறது. யாரிடமிருந்து திருடுவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதோ அவருக்கே சொல்லிவிட்டுத் திருடுவதுதான் ராஜதந்திரமாகிறது. 'தர்புகா சிவா,' அஜய்பிரசாத், வீராமுவுரம் தான் திருடர் அணி. நேர்மையாகச் சமூக சேவையில் ஈடுபடும் ஆடுகளம் நரேனுக்கு நிதிநிறுவனம் ஆரம்பிப்பதற்குத் தூண்டிவிட்டு அதன் மூலமாகப் பணமோசடி

செய்து நரேனைப் பலிக்கடாவாக்கி விடுகிறார் பட்டியல் சேகர். நரேன் கைதாகிச் சிறைத்தண்டனை அனுபவித்து வெளியே வந்து சேகரைப் பழி வாங்கத் துடிக்கிறார். நரேனின் நிதி நிறுவனத்தில் பணம் போட்டு ஏமாந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளும் ஒருவரின் மகனாக வருகிறார் ரெஜினா. நரேன் ஏமாற்றப்பட்ட கதையைக் கேட்டு வீரா குழுவினர் பட்டியல்சேகரிடம் கொள்ளையடிப்பதற்குத் தீர்மானித்து அதை முன்கூட்டியே விலாவாரியாகச் சேகரிடம் அறிவித்து விட்டுக் கொள்ளையடிப்பதோடு சேகரை மோசடி மற்றும் கள்ளப்பணப்பதுக்கல் குற்றங்களுக்காகப் பொலிஸிடம் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட வைத்துவிட்டுத் தந்திரமாகத் தப்பித்து விடுகின்றனர். இதெல்லாம் பார்வையாளனின் எதிர்பார்ப்பைக் கச்சிதமாக நிறைவேற்றும் வகையில் படமாக்கியிருப்பதுதான் இங்கே எடுத்துக்காட்டப்படவேண்டியதாகிறது. எனினும் வியூகம் வகுத்து முன்னறிவிப்புடன் திருடும் காட்சிகளில் கொண்டுவந்த இறுக்கத்தைப் பொலிஸாருடன் தொடர்புபடும் காட்சிகளிலும் கொண்டுவந்திருந்தால் மேலும் சிறப்பாயமைந்திருக்கும். பார்வையாளனைப் பதற்றமடைய வைப்பதில் எஸ்.ஆர் கதிரின் ஒளிப்பதிவும் சந்தீப் கௌடாவின் இசையும் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. ■

நினைவுப்பரவல்

இராகவன்

நாகூர் ஈ.எம்.ஹனிபா

உணர்வில் கலந்த இசை

இஸ்லாமிய கீதமென்றால் உடனடியாகவே நமது நினைவுக்கு வருபவர் நாகூர்.ஈ.எம். ஹனிபா (1925/12/25-2015/04/08) தான். எங்களது சிறுவயதிலே இலங்கை வானொலி மூலமாக நாகூர் ஈ.எம்.ஹனிபா அறிமுகமானார். 'அல்லாவை நாம் தொழுதால்..' 'தென்றல் காற்றே கொஞ்சம் நில்லு' 'இறைவனிடம் கையேந்துங்கள்' 'பாத்திமா பிறந்த வழி உனக்குத் தெரியுமா?' 'அல்லா அல்லா அல்லா இறை வடிவானவனே' போன்ற பாடல்கள் இலங்கை வானொலியில் அன்று ஒலிக்காத நாட்களே இல்லையென்று சொல்லலாம். அந்தக் குரலில் ஒரு கம்பீரமும் வசீகரமும் தெய்வீக உணர்வுமும் ஒருங்கே வெளிப்படுவது எங்களுக்கெல்லாம் அதிசயமாக இருக்கும். ஈ.எம்.சௌந்தரராஜனும் சீர்காழி எஸ்.கோவிந்தராஜனும் பக்திப்பாடல்களின் மூலம் புகழ்பெற்றமைக்கு அவர்களின்

ருவரும் திரையிசையில் பிரபலமடைந்தவர்கள் என்ற பின்னணிதான் முக்கியமான காரணம். இது இன்னும் அநேகருக்குப் பொருந்தும். ஆனால் நாகூர் ஈ.எம்.ஹனிபா இவர்களுடன் ஒப்பிடும்போது சினிமாவில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய பாடல்களை மட்டுமே பாடியிருக்கிறார். மறுதலையாகச் சொன்னால் சினிமாப்பாடல்களைவிட மிக அதிகமாக இஸ்லாமிய கீதங்களைப் பாடியிருக்கிறார். இதனாலேயே ஹனிபா ஒரு தனித்துவமான பாடகராக மேலெழுந்தார். ஈ.எம். சௌந்தரராஜன், சீர்காழி கோவிந்தராஜன் போன்றோர் சினிமாவில் பாடிப்புகழ்பெற்றதாலேயே பக்திப்பாடல்களைப்பாட வந்தார்கள். ஆனால் ஹனிபா இஸ்லாமிய கீதங்களைப் பாடிப்பிரபலமடைந்ததால் சில இசையமைப்பாளர்கள் அவரைச் சினிமாவில்பாட வைத்தார்கள். நானறிய 'எல்லோரும்

கொண்டாடுவோம்' (பாவமன்னிப்பு) 'நட்ட நடுக்க டல்மீது' (செம்பருத்தி) 'என்றுமுள்ள அல்லா' (தர்மீ லன்) 'என்மதமா? உன்மதமா?' (ராமன் அப்துல்லா) ஆகிய நான்கு பாடல்களைத்தான் சினிமாவுக்காக ஹனிபா பாடியிருக்கிறார்.

ஹனிபா தனது பதினைந்தாவது வயதில் அதாவது 1941 காலப்பகுதியில் ஒரு திருமணவைபவத்தில் 25 ரூபா கட்டணத்தில் தனிக்கச்சேரியில் பாடத் தொடங்கித் தொடர்ச்சியாக 65 வருடங்களாகப் பாடிக் கொண்டே இருந்தார். திராவிடக் கட்சிகள் மீது இவருக்குத் தீராத பற்றும் விசுவாசமுமிருந்தது. இதனால், பெரியார், அண்ணா, கருணாநிதி போன்றோருடன் மிக நெருக்கமான ஒருவராகவுமிருந்தார். பேரறிஞர் அண்ணா இவர் மீது மிகுந்த அபிமானங்கொண்டிருந்தார். 1953 காலப்பகுதியில் ஹனிபாவுக்குத் திருமணம் நடந்தபோது பேரறிஞர் அண்ணா காஞ்சிபுரத் திலுள்ள தனது வீட்டிற்கு ஹனிபா தம்பதியை அழைத்துத் தனது கையாலேயே விருந்தளித்திருந்தார். ஹனிபாவும் தமது சொந்த ஊரான நாகூரில் கட்டிய வீட்டிற்கு 'அண்ணா இல்லம்' எனப்பெயரிட்டிருந்தார்.

ஹனிபா தனது பதின்மூன்றாவது வயதிலேயே கட்டாய இந்தித் திணிப்புக்கு எதிராக அப்போதைய சென்னை முதலமைச்சர் ராஜகோபாலாச்சாரியாருக்கு (ராஜாஜி) கறுப்புக்கொடிகாட்டியதால் காவல் துறையால் கைது செய்யப்பட்டிருந்தார். கலைஞர் கருணாநிதி திராவிடர் கழகத்தின் சார்பில் அரசியல் மேடைகளில் பேசத்தொடங்கிய கால கட்டத்தில் அதே அரசியல் மேடைகளில் ஹனிபாவும் பாடத்தொடங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில் ஹனிபா அரசியல் மேடைகளில் பாடிய 'ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு அஞ்சாமல் ஓடிவா...' எனப்பாடிய பாடல்தான் அக்கால இளந்தலைமுறையை கிளர்ந்தெழ வைத்தது. எந்த நிலையிலும் பயங்கொள்ளாதவர். அரசியல் எதிரிகள் மேடையைச் சூழ்ந்து ஆயுதங்களுடன் நின்றாலும் அந்தக்கம்பீரமான குரலால் பாடுவதை அவர் ஒரு போதும் நிறுத்தியதே இல்லையாம்.

பெரியார், ஜி.டி.நாயுடு, காயிதேமில்லத் போன்ற தலைவர்களோடு ஹனிபாவும் தஞ்சாவூர் இந்தி எதிர்ப்பு மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டபோது ஹனிபாவை உரையாற்ற அழைப்புவிடுக்க 'எனக்குப் பேச்சுவன்மையில்லை. பாடமட்டுமே தெரியும்' எனக் கூறி விட்டுப் பாடிய பாடல்தான் 'திராவிடச் சோலையிலே தீர்வாமும் வேளையிலே', எனத்தொடங்கும் பாடல்.

ஹனிபா மேலவை உறுப்பினராகவுமிருந்திருக்கிறார். அக்காலப்பகுதியில் தான் சினிமாவுக்குள் நுழைய வாய்ப்புக்கிடைக்காமல் 'பாவலர் சகோதரர்கள்' என்ற பெயரில் இசைக்குழுவொன்றை நடத்தி வந்த இளையராஜா ஹனிபாவைச் சந்தித்துத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தி உங்கள் பாடலொன்றுக்கு இசைய

மைக்க விரும்புகிறேன் என்று கேட்டிருந்தார். அவர் மறுதினம் வந்து தன்னைச் சந்திக்கும்படி கூறியிருக்கிறார். இளையராஜா மறுதினம் வந்து ஹனிபாவைச் சந்தித்து இசையமைத்த பாடல்தான் 'தென்றல் காற்றே கொஞ்சம் நில்லு; எங்கள் திருநயியிடம் போய்ச் சொல்லு... சலாம் சொல்லு...' என்ற மிகப்பிரபல்யமான பாடலாகும். இதுவே இளையராஜா இசையமைத்த முதல்பாடல் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நாங்கள் ஹனிபாவின் பாடல்களைக் கேட்கும் போது இஸ்லாமிய கீதங்களைக் கேட்பதாகவே உணர்வதில்லை. அந்தளவிற்கு அவர் ஒரு மக்கள் பாடகனாகத் தன்னை உருவாக்கிக்கொண்டார். அவர் சங்கீதத்தை முறைப்படி கற்றுக்கொண்டவரல்ல. அதற்காக அவர் வருத்தப் பட்டதுமில்லை. மாறாக 'ஒருவேளை நான் சங்கீதம் கற்றிருந்தால், என் குரலை மேட்டுக்குடி மக்கள் மட்டும் கேட்டிருப்பார்கள். இன்று அடித்தட்டு மக்களும் என் குரலை நேசிக்கிறார்கள். நான் மக்கள் பாடகனாக இருப்பதையே விரும்புகிறேன்' என்று சொல்லியிருந்தார்.

ஹனிபா பாடகர் மட்டுமன்றி ஒரு தேர்ந்த இசையமைப்பாளருமாவார். 'அழைக்கின்றார் அண்ணா..' என்ற பாடல் ஹனிபா இசையில் உருவானதுதான். தமிழக அரசியலில் இப்பாடல் எத்தகைய அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதென்பதைத் தொடர்புடையோர் நன்கறிவர். 1975 காலப்பகுதியில் இசையமைப்பாளர் ரி.ஆர். பாப்பா கிளியனூர் அப்துல்லாமை எழுதிய இறைவனிடம் கையேந்துங்கள் அவன் இல்லை யென்று சொல்லுவதில்லை என்றபாடலை எச்.எம்.வி. ஓடியோ நிறுவனத்துக்காக இசையமைக்க ஹனிபா பாடியிருந்தார். இப்பாடலே ஹனிபாவின் முத்திரைப் பாடலாகி இன, மத வேறுபாடுகளைக் கடந்து பட்டி தொட்டியெங்கும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளாரும் கிருபானந்த வாரியாரும் இந்தப்பாடலின் தீவிர ரசிக்காளாக இருந்தனர். அதுவும் கிருபானந்தவாரியார் தனது சொற்பொழிவுகளில் இந்தப்பாடலுக்கு இரண்டு மணித்தியாலங்கள் விளக்கமளித்து சிலாகித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வழமையாக ஓர் இசை நிகழ்ச்சியை நடத்துவதாக இருந்தால் அந்நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றும் கலைஞர்கள் ஒத்திகை பார்த்துக்கொள்வார். ஹனிபாவைப் பொறுத்தவரை அவர் எந்த இசைநிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றுவதாக இருந்தாலும் ஒத்திகை பார்ப்பதில்லை. எந்த நேரத்தில் பாடச் சொன்னாலும் சிறு பிசுறுகூட இன்றி இசைக்கருவிகளின் ஆதரவு இல்லாமலேயே பாடக் கூடியவர். உண்மையில் இஸ்லாமிய இசையைப் பரவலாக்கி அடுத்த கட்டத்திற்குக் கொண்டு சென்றதில் ஹனிபா மிகமுக்கியமானவர். இஸ்லாமிய இசையின் ஓர் தனித்த அடையாளமாகிவிட்ட ஹனிபாவின் மறைவு அவரது இரசிகர்களுக்கு மட்டுமன்றி இஸ்லாமிய இசைச்சமூகத்திற்கும் ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பாகும். ■

(05ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி...)

தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கக்கூடிய பாராளுமன்றம் ஜனவரியில் மக்கள் அவருக்கு அளித்த ஆணையைப் பெருமளவுக்கு பிரதிபலிக்கக்கூடியதாக அமைந்திருக்கும். சுதந்திரக் கட்சிக்குள் இன்று அவர் எதிர் நோக்குகின்ற நெருக்கடிகளையும் கூட தவிர்க்க இயலுமாக இருந்திருக்கும்.

மகிந்த ராஜபக்ஷவை பிரதமர் வேட்பாளராக நியமிக்க வேண்டுமென்ற நெருக்குதல்களுக்கு ஒரு கட்டத்தில் பதிலளித்த ஜனாதிபதி சிறிசேன, 'அவர் 1970 முதல் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்திருக்கிறார். அமைச்சராக, எதிர்க்கட்சித் தலைவராக, பிரதமராக பிறகு இருபதவிக் காலங்களுக்கு நிறைவேற்று அதிகாரமுடைய ஜனாதிபதியாக பதவிவகித்திருக்கிறார். இதற்கு மேல் அவருக்கு என்ன வேண்டும்' என்று கேள்வியெழுப்பியிருந்தார். அத்துடன் பிரதமர் வேட்பாளர் நியமனம் மாத்திரமல்ல, வெறுமனே வேட்பாளர் நியமனம் கூட ராஜபக்ஷவுக்கு வழங்கப்படுவதற்கு ஒரு போதும் அனுமதிக்கப் போவதில்லை என்றும் ஜனாதிபதி அறிவித்திருந்தார். ஆனால்,

இப்போது ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திர முன்னணியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிடுவதற்கு ராஜபக்ஷவுக்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளது. ராஜபக்ஷவுக்கு எதிரான சுதந்திரக் கட்சி அரசியல் வாதிகளிடமிருந்து முரண்பாடான தகவல்கள் வருகின்றபோதிலும், ஜனாதிபதியிடமிருந்து கேள்விக்கிடமின்றிய வகையில் திட்ட வட்டமான ஒரு பதிலைக் காண முடியவில்லை. ராஜபக்ஷவுக்கு வேட்பாளர் நியமனம் கிடைக்கிறதென்றால் அவரைப் பிரதமர் வேட்பாளராக தாங்களாகவே முன்னிறுத்தி பிரசாரத்தை முன்னெடுக்கக்கூடிய வல்லமையுடையவர்களாக அவரைச் சார்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதை ஜனாதிபதி தரப்பினால் தடுக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கப் போவதில்லை. இது வரையான நிலைவரம் இதை உணர்த்துகின்றது.

இத்தகையதொரு பின்புலத்திலே எதிர் வரும் பொதுத் தேர்தலில் நாட்டு மக்கள் எடுக்க வேண்டிய தீர்மானம் ஜனாதிபதி தேர்தலில் எடுத்த தீர்மானத்தையும் விட மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டியது மிக மிக அவசியமானதாகும். ■

இலங்கையின் சிறந்த

இணையத்தளங்களை தெரிவு செய்யுங்கள்

உங்கள் வாக்குகளால் எம்மை

மேலும் வலுப்படுத்துங்கள்

VOTE FOR >>>> www.virakesari.lk

சர்வதேச விசாரணை

இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் இடம்பெற்ற மனித உரிமை மீறல்கள், சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்ட மீறல்கள் மற்றும் போர்க்குற்றங்கள் தொடர்பில் சர்வதேச விசாரணையொன்று நடத்தப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையைத் தமிழர்கள் தர்க்க ரீதியாகத் தொடர்ந்து உறுதியாக முன்னெடுக்க வேண்டுமென்றும் இதில் விட்டுக்கொடுக்கத் தயாரில்லை என்ற நிலைப்பாடு ஒன்றே இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வை அடைவதற்கான அழுத்தமாக இருக்குமென்றும் கடந்த சமகாலம் இதழில் குமார வடிவேல் குருபரன் தனது கட்டுரையில் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

குருபரனைப் பொறுத்தவரை அவர் இலங்கை அரசாங்கம் மீதான சர்வதேச சமூகத்தின் அழுத்தம் தான் தமிழர்களின் பிரச்சினையைத் தீர்த்துவைப்பதற்கான முக்கியமான ஆயுதமாக இருக்குமென்ற நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட தமிழ்த் தேசிய மக்கள் முன்னணியின் கஜேந்திரகுமார் பொன்னம்பலத்தின் நிலைப்பாட்டை உறுதியாக ஆதரிப்பவர். தமிழ்த் தேசியக்கூட்டமைப்பின் கொள்கைகளையும் அணுகுமுறைகளையும் கடுமையாக விமர்சித்துவருபவர்.

தமிழ் மக்களின் நலன்களில், அவர்களின் உரிமைப் போராட்டம் இறுதியில் பயனுறுதியுடைய விளைவுகளைத் தரவேண்டுமென்பதில் குருபரன் போன்ற அறிவுஜீவிகளின் அக்கறையில் சந்தேகம் கொள்ளத்தேவையில்லை. ஆனால், கொழும்பு மீதான சர்வதேச சமூகத்தின் அழுத்தங்களில் மாத்திரம் முற்றுமுழுதான நம்பிக்கை வைத்து எமது தந்திரோபாயங்களை வகுப்பதில் தவறு இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

மகிந்த ராஜபக்ஷ கடந்த ஜனவரி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் தோற்கடிக்கப்பட்டதையடுத்துப் புதிய ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்த அணுகு முறைக்கு அனுசூலமான முறையில் மேற்குலக நாடுகள் நடந்துகொள்கின்ற தற்போதைய போக்குச் சர்வதேச அழுத்தம் என்ற அம்சத்தில் கூடுதல் நம்பிக்கை வைத்துத் தமிழர்கள் செயற்படுவதில் இருக்கக்கூடிய மட்டுப்பாடுகளை தெளிவாக உணர்த்தி நிற்கிறது என்பதைக் குருபரன் போன்றவர்கள் உணர முடியாதவர்களா?

கருணாமூர்த்தி கணேசன், உடுப்பிட்டி.

இந்தியப் பிரஜாவுரிமை

இலங்கையில் இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்களின் விளைவாகத் தென்னிந்தியாவுக்கு அகதிகளாகச் சென்ற மலையகத்தைச் சேர்ந்த இந்திய வம்சாவளி தமிழர்களுக்கு இந்தியப் பிரஜாவுரிமையை வழங்க வேண்டுமென்று இந்திய அரசியல் ஆய்வாளர் பேராசிரியர் வீ.சூரியநாராயண் கோரிக்கை விடுத்திருக்கிறார். அதுதொடர்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரை கடந்த இதழில் பிரசுரமாகியிருந்தது.

பங்களாதேஷில் இருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து தஞ்சமடைந்திருக்கும் இந்துக்களுக்கு இந்தியப் பிரஜாவுரிமையை வழங்குவதற்கு புதுடில்லி தீர்மானித்திருப்பதாக வெளியான செய்திகளை அடிப்படையாக வைத்தே பேராசிரியர் இலங்கையின் இந்திய வம்சாவளி அகதிகளுக்காகப் பரிந்து பேசியிருக்கிறார். உண்மையில் அவரது நிலைப்பாடு முற்றுமுழுதாக நியாயமானது.

இலங்கையில் தமிழர்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு வேண்டுமென்று குரல்கொடுத்துப் போராடி வருகின்ற தமிழக அரசியல் சக்திகள் இந்த அகதிகளுக்காகப் பேராசிரியரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள கோரிக்கை குறித்துக் கவனம் செலுத்திப் புதுடில்லிக்கு ஒரு நெருக்குதலைக் கொடுக்க முன் வரவேண்டும்.

மாரிமுத்து கங்காதரன், மஸ்கெலியா.

மாத இதழாக சமகாலம்

ஜூலை மாதத்திலிருந்து மாத இதழாக வெளிவரப்போகும் சமகாலம் இதழில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஆக்கங்கள் பிரசுரிக்கப்படவிருப்பதாக ஆசிரியர் குமுவினால் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த மூன்று வருடங்களாக இருவாரங்களுக்கொருமுறை வெளிவந்து கொண்டிருந்த சஞ்சிகை தமிழ் இதழியலை புதியதொரு பரிமாணத்தைத் தோற்றுவித்திருந்தது. உள்நாட்டு அரசியல் கட்டுரைகளாக இருந்தாலென்ன, சர்வதேச அரசியல் விவகாரங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளாக இருந்தாலென்ன இலங்கையில் வேறு எந்தவொரு தமிழ் பிரசுரங்களிலும் காணக்கிடைக்காத ஆக்கங்களை சமகாலத்தில் வாசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அந்த அளப்பரிய சேவையை தொடர்ந்தும் சமகாலம் மேலும் உத்வேகத்துடன் முன்னெடுக்கும் என்று நம்புகிறோம். தமிழில் போன்றே ஆங்கிலத்திலும் அரிய ஆக்கங்கள் பிரசுரமாக வேண்டும். வாழ்த்துக்கள்.

கோசலை பற்குணராஜா, கோண்டாவில்.

இன்றைய நவீன வர்த்தக உலகின் நிகழ்வுகளோடு
நடைமுறை வணிகத்தரவுகள் மற்றும் தகவல்களுடன்
ஒவ்வொரு திங்களிலும் உங்களிடம்...

நானாயம்

விலை 20/-
எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் வெளியீடு

Financial Digest

News that Counts

To know the latest news
in the field of finance
Every Mondays at your doorstep
Subscribe Today 0117322788

30/- Only

Express Newspapers Publications